ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 117
ΙΟΥΝΙΟΣ 2012
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να τηρήσουμε τις παραδόσεις! Στο τέλος του εκλογικού καρναβαλιού να κάψουμε τον ...καρνάβαλο!

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Επειδή,

Να τηρήσουμε τις παραδόσεις!
Στο τέλος του εκλογικού καρναβαλιού να κάψουμε τον ...καρνάβαλο!

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Επειδή,

ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:

Παραδίνομαι στην εκμετάλλευση

και

Ενισχύω την εξουσία!

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Επειδή,

ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:

Παραδίνομαι στην εκμετάλλευση

και

Ενισχύω την εξουσία!

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Τετάρτη 13 Ιουνίου 2012, 7μμ
Πολυτεχνείο Αθήνας (Πατησίων)

Συζήτηση:

Οι εκλογές, η ανασύνταξη του πολιτικού σκηνικού στους καιρούς του μνημονίου και της «κρίσης» και η αναρχική προοπτική.

Πέμπτη 14 Ιουνίου 2012, 6μμ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
Προπύλαια
Πανεπιστημίου Αθήνας

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Αυτό που έρχεται, το ζούμε ήδη στο παρόν και το έχουμε γνωρίσει ήδη με πολλούς τρόπους στο παρελθόν.

Για τους αναρχικούς η γνώση δεν είναι σκουπίδι. Είναι φυλαχτό στον κακοτράχαλο δρόμο για την ελευθερία και την καταστροφή κάθε εξουσίας. Η γνώση, λοιπόν, είναι το τέκνο της α-λήθειας ή το αντίστροφο; Δεν έχει καμία σημασία.

Πάντως, η απάτη και το ψεύδος είναι αναμφίβολα το λίπασμα της πολιτικής. Κάθε πολιτικής. Και από πού αντλεί δυνάμεις το θηρίο της κυριαρχίας, όταν αισθάνεται λαβωμένο; Μα από εκείνους που το αντιμάχονται, γιατί κατά βάθος απλά θαυμάζουν την ισχύ του, αλλά και την ωμότητα του απέναντι στα θηράματα που κατασπαράσσει, ή απλά τρομοκρατεί.

Και πως επιτυγχάνει κάτι τέτοιο; Επειδή η αριστερά δεν είναι βέβαια «δειλή», ούτε «συμβιβασμένη». Δεν είμαστε λωτοφάγοι ούτε σκοπεύουμε να γίνουμε. Δεν καταπνίγηκαν στο αίμα τόσες εξεγέρσεις, τόσο όνειρα και τόσες ελπίδες από «δειλούς» και «συμβιβασμένους» αριστερούς, από τα κόμματα τους και τις ηγεσίες τους. Το αντίθετο μάλιστα. Δεν υπήρξε ούτε μια στιγμή ενοχής ή ενδοιασμού. Οι αντιφρονούντες απλά εξολοθρεύονταν. Ναι, αυτό γνωρίζει η «δειλή» αριστερά να το φέρει εις πέρας αποτελεσματικά. Χρησιμοποιούσε βέβαια και συνεχίζει να χρησιμοποιεί και άλλους τρόπους. Την απομόνωση των «τυχοδιωκτικών στοιχείων», την συκοφάντηση

O tempora, o mores! Μαράθηκαν τα λάχανα, σάπισαν οι οπώρες!

Κατά το παρελθόν –αλλά και αρκετά πρόσφατα– πολλοί περαστικοί από το κέντρο της Αθήνας είχαν ισχυριστεί ότι είδαν μπροστά τους τον Ανδρέα Παπανδρέου να τους κουνά το δάχτυλο. Δεν υπάρχουν, όμως, φαντάσματα μέρα-μεσημέρι. Η εξήγηση ήταν απλούστατη, κάποιος Γιώργος Παναγιωτακόπουλος από το ΠΑΣΟΚ, όποτε διαφωνούσε με τον Σημίτη ή τον Γιωργάκη Παπανδρέου, έβγαζε έγχρωμη αφίσα του Ανδρέα Παπανδρέου με κάποιο σύνθημα όπως το χιλιοειπωμένο «Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες». Αυτή η γραφική «διαμαρτυρία» αυτού του Γιώργου Παναγιωτακόπουλου δεν ενόχλησε κανέναν, και μάλλον σε καλό του βγήκε με αποτέλεσμα να εκλέγεται συνεχώς στο Πολιτικό Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ μέχρι το 2011.

Τα χρόνια όμως πέρασαν, του Γιωργάκη Παπανδρέου του πήραν το κόμμα μέσα από τα χέρια και το σουπερμάρκετ του ΠΑΣΟΚ οδεύει από το κακό ρπος το χειρότερο. Δεν χρειάζεται πολύ σοφία, ο αναμενόμενος αποχωρισμός από την «κουτάλα» της εξουσίας, οι περικοπές στο δημόσιο και οι επικείμενες απολύσεις έσπρωξαν πολλούς παραδοσιακούς πελάτες του προς τον «ανερχόμενο» ΣΥΡΙΖΑ. Όσοι Πασόκοι αρκέστηκαν στην μακροημέρευσή τους μέσω της «διεθνούς στήριξης» ως ένα από τα «υπεύθυνα ευρωπαϊκά κόμματα», απλώς ατύχησαν. Ελαττώθηκε, είναι η αλήθεια, ο αριθμός των πελατών όπως φαίνεται και από την άνοδο της αποχής, οι εναπομείναντες πελάτες όμως παρέμειναν πελάτες. Δεν αλλάζουν

σαυγίτες ξυλοκοπήσουν τον Βαγγέλη Βενιζέλο μέσα στο Κοινοβούλιο;

Όπως και να 'χει, αν ο Αλέξης Τσίπρας βγει πρώτος, οφείλει να μοιράσει το «καταραμένο» και «καλπονοθευτικό» μπόνους των 50 εδρών με σοφία και σύνεση αναμεσα στις 12 συνιστώσες. Μεγαλεία! Να γίνεται το αδιαχώρητο από τις βουλευτικές λιμουζίνες στα Εξάρχεια που θα είναι περικυκλωμένα από αστυνομικούς, αλλά για «καλό σκοπό» αυτή τη φορά! Να γυαλίζουν κάθε μέρα αρμόδιοι κρατικοί υπάλληλοι τις γόβες της «Ρόζας»!

***

Κάτι δεν πάει καλά με τον Αντώνη Σαμαρά. Το μάτι του έχει γυαλίσει για εξουσία, έστω για ένα φεγγάρι, που λέει ο λόγος, ακόμα και αν κάθε μέρα έχει σεισμούς εννιά ρίχτερ, ακόμα και αν ισοπεδωθεί η Καλαμάτα. Δεν κρατιέται με τίποτα. Ο αθεόφοβος ως και την Αγιά Σοφιά έκανε χριστιανική σε ένα τηλεοπτικό σποτάκι και όταν «βγάλει τις κουκούλες από τα καθάρματα» και επανακαταλάβει τις πόλεις, ποιά έχει σειρά; Η Πόλη! Σε κάτι τέτοια ήταν αχτύπητος ο Καρατζαφέρης. Και δεν του φτάνει του Σαμαρά που θα μπει πορθητής στην Πόλη πρώτα από όλους, αλλά δεν σταματά να αλιεύει τα διάφορα ρετάλια από το ΛΑΟΣ (κάθε μέρα το σκάνε δυο-τρεις για τη «Συγγρού») κάνοντας τον πρόεδρο Καρατζαφέρη να χάνει συνέχεια την ψυχραιμία του και να λούζει τους αποχωρήσαντες με ακατονόμαστες βρισιές από το «Τηλεάστυ». Φανταστείτε τον Αντώνη Σαμαρά να κερδίζει με μια ψήφο τον Τσίπρα και το εκλογοδικείο να την ακυρώσει. Θα βγάλει τα γυαλιά του και θα τα φάει!

Είναι, όμως, επιπόλαιος και αμελής ο Αντώνης Σαμαράς και μέσα στην τούρλα να χτίσει την κεντροδεξιά πατριωτική ευρωπαϊκή παράγκα του, ξέχασε να εκδώσει ανακοίνωση για τα 33 χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας στην ΕΟΚ (28 Μαΐου 1979) υπο τον Κωνσταντίνο Καραμανλή. Κανείς δεν του το σφύριξε; Θα έκανε καλή εντύπωση στους «ξένους» εκεί έξω...

***

Η γριά διευθύντρια του ΔΝΤ έλουσε για ακόμα μια φορά τους Έλληνες με τα χειρότερα λόγια που επιτρέπει το σαβουάρ βιβρ των διεθνών σχέσεων βοηθώντας τη νέα δημοσκοπική άνοδο του Σύριζα. Δήλωσε ορθά-κοφτά ότι «ότι το ΔΝΤ δεν πρόκειται να προχωρήσει σε χαλάρωση των όρων του προς την Αθήνα.» και ότι «*Σκέφτομαι πολύ περισσότερο τα μικρά παιδιά ενός μικρού σχολείου στον Νίγηρα που κάνουν μαθήματα δύο ώρες την ημέρα, όπου τρεις μαθητές μοιράζονται μία καρέκλα και που θέλουν να έχουν μια*

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Αυτό που έρχεται, το ζούμε ήδη στο παρόν και το έχουμε γνωρίσει ήδη με πολλούς τρόπους στο παρελθόν.

Για τους αναρχικούς η γνώση δεν είναι σκουπίδι. Είναι φυλαχτό στον κακοτράχαλο δρόμο για την ελευθερία και την καταστροφή κάθε εξουσίας. Η γνώση, λοιπόν, είναι το τέκνο της α-λήθειας ή το αντίστροφο; Δεν έχει καμία σημασία.

Πάντως, η απάτη και το ψεύδος είναι αναμφίβολα το λίπασμα της πολιτικής. Κάθε πολιτικής. Και από πού αντλεί δυνάμεις το θηρίο της κυριαρχίας, όταν αισθάνεται λαβωμένο; Μα από εκείνους που το αντιμάχονται, γιατί κατά βάθος απλά θαυμάζουν την ισχύ του, αλλά και την ωμότητα του απέναντι στα θηράματα που κατασπαράσσει, ή απλά τρομοκρατεί.

Και πως επιτυγχάνει κάτι τέτοιο; Επειδή η αριστερά δεν είναι βέβαια «δειλή», ούτε «συμβιβασμένη». Δεν είμαστε λωτοφάγοι ούτε σκοπεύουμε να γίνουμε. Δεν καταπνίγηκαν στο αίμα τόσες εξεγέρσεις, τόσο όνειρα και τόσες ελπίδες από «δειλούς» και «συμβιβασμένους» αριστερούς, από τα κόμματα τους και τις ηγεσίες τους. Το αντίθετο μάλιστα. Δεν υπήρξε ούτε μια στιγμή ενοχής ή ενδοιασμού. Οι αντιφρονούντες απλά εξολοθρεύονταν. Ναι, αυτό γνωρίζει η «δειλή» αριστερά να το φέρει εις πέρας αποτελεσματικά. Χρησιμοποιούσε βέβαια και συνεχίζει να χρησιμοποιεί και άλλους τρόπους. Την απομόνωση των «τυχοδιωκτικών στοιχείων», την συκοφάντησή τους, ακόμα και την διάλυση τους ως προσωπικότητες, την διαπόμπευσή τους, την εξορία τους από το «αγωνιστικό» στρατόπεδο.

Τα αριστερά κόμματα, λοιπόν, δεν είναι το «μικρότερο αναγκαίο κακό» για τους αναρχικούς. Αλλά, ούτε και για τους υπόλοιπους ανθρώπους που οραματίζονται ένα «καλύτερο αύριο». Η ενίσχυση τους ενισχύει συνολικότερα τους μηχανισμούς χειραγώγησης της εξουσίας. Ενισχύονται πάντα, όταν οι καταπιεσμένοι έχουν διανύσει μερικά βήματα μπροστά, όταν η οργή τους μοιάζει ικανή να γκρεμίσει τους εξουσιαστικούς πύργους.

Και όμως. Ξαφνικά τα δύο βήματα μπροστά γίνονται δέκα βήματα πίσω. Οι υποσχέσεις αυτών που μοστράρουν ως «συναγωνιστές» αρκούν για να καθησυχαστούν όσοι λίγο πριν έμοιαζαν με λιοντάρια. Αυτοί που προβάλλουν ως «δικοί» ανέκαθεν επιστρατεύονται στις «κρίσιμες» στιγμές για κάθε εξουσία ώστε να σταθεροποιήσουν την κατάσταση. Αυτή η διαδικασία δεν βοηθά απλά

Μαράθηκαν τα λάχανα, σάπισαν οι οπώρες!

Κατά το παρελθόν –αλλά και αρκετά πρόσφατα– πολλοί περαστικοί από το κέντρο της Αθήνας είχαν ισχυριστεί ότι είδαν μπροστά τους τον Ανδρέα Παπανδρέου να τους κουνά το δάχτυλο. Δεν υπάρχουν, όμως, φαντάσματα μέρα-μεσημέρι. Η εξήγηση ήταν απλούστατη, κάποιος Γιώργος Παναγιωτακόπουλος από το ΠΑΣΟΚ, όποτε διαφωνούσε με τον Σημίτη ή τον Γιωργάκη Παπανδρέου, έβγαζε έγχρωμη αφίσα του Ανδρέα Παπανδρέου με κάποιο σύνθημα όπως το χιλιοειπωμένο "Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες». Αυτή η γραφική «διαμαρτυρία» αυτού του Γιώργου Παναγιωτακόπουλου δεν ενόχλησε κανέναν, και μάλλον σε καλό του βγήκε με αποτέλεσμα να εκλέγεται συνεχώς στο Πολιτικό Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ μέχρι το 2011.

Τα χρόνια όμως πέρασαν, του Γιωργάκη Παπανδρέου του πήραν το κόμμα μέσα από τα χέρια και το σουπερμάρκετ του ΠΑΣΟΚ οδεύει από το κακό ρπος το χειρότερο. Δεν χρειάζεται πολύ σοφία, ο αναμενόμενος αποχωρισμός από την «κουτάλα» της εξουσίας, οι περικοπές στο δημόσιο και οι επικείμενες απολύσεις έσπρωξαν πολλούς παραδοσιακούς πελάτες του προς τον «ανερχόμενο» ΣΥΡΙΖΑ. Όσοι Πασόκοι αρκέστηκαν στην μακρημέρευσή τους μέσω της «διεθνούς στήριξης» ως ένα από τα «υπεύθυνα ευρωπαϊκά κόμματα», απλώς ατύχησαν. Ελαττώθηκε, είναι η αλήθεια, ο αριθμός των πελατών όπως φαίνεται και από την άνοδο της αποχής, οι εναπομείναντες πελάτες όμως παρέμειναν πελάτες. Δεν αλλάζουν συνήθειες δεκαετιών σε λίγες μέρες.

Πάνε 16 χρόνια από τότε που «έφυγε» ο Παπανδρέου και όμως το πνεύμα του πλανιέται πάνω από τη ρημαγμένη χώρα. Ο Καμμένος προσέρχεται στο συμβούλιο πολιτικών αρχηγών με μπλουζάκι που έχει τυπωμένο το γνωστό παπανδρεϊκό ρητό και καυγαδίζει διαρκώς με τον Μιχαλολιάκο που το παραγαλίζει και αυτός. Ο Αλέξης Τσίπρας με την αλαζονεία που του δίνει το ...8,5% (με απευθείας αναγωγή στον συνολικό πληθυσμό) κολακεύεται στην προσφώνηση «νέος Ανδρέας» και βάζει τα δυνατά του για να τον μιμηθεί, το αποτέλεσμα όμως θυμίζει τον γνωστό μίμο που μεσουράνησε τη δεκαετία του '90...

Οι ομοιότητες, όμως, σταματούν εδώ. Πολλοί δεν χάνουν την ευκαιρία να κοροϊδέψουν τον Αλέξη Τσίπρα για το γεγονός ότι δεν έχει έτοιμη κυβερνητική πρόταση ή για τα αγγλικούλια, που συλλαβίζει με κόπο. Στην πραγματικότητα, πάντως, κανείς δεν ενδιαφέρεται για τέτοιες λεπτομέρειες. Δεν προκαλούν πια καμία εντύπωση οι «αποκαλύψεις» ότι τα 5 από τα 9 μέλη της διοικούσας επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ ήταν μάρτυρες υπεράσπισης της 17Ν ούτε τα όσα εξω-

Καλαμάτα. Δεν κρατιέται με τίποτα. Ο αθεόφοβος ως και την Αγιά Σοφιά έκανε χριστιανική σε ένα τηλεοπτικό σποτάκι και όταν «βγάλει τις κουκούλες από τα καθάρματα» και επανακαταλάβει τις πόλεις, ποιά έχει σειρά; Η Πόλη! Σε κάτι τέτοια ήταν αχτύπητος ο Καρατζαφέρης. Και δεν του φτάνει του Σαμαρά που θα μπει πορθητής στην Πόλη πρώτα από όλους, αλλά δεν σταματά να αλιεύει τα διάφορα ρετάλια από το ΛΑΟΣ (κάθε μέρα το σκάνε δυο-τρεις για τη «Συγγρού») κάνοντας τον πρόεδρο Καρατζαφέρη να χάνει συνέχεια την ψυχραιμία του και να λούζει τους αποχωρήσαντες με ακατονόμαστες βρισιές από το «Τηλεάστυ». Φανταστείτε τον Αντώνη Σαμαρά να κερδίζει με μια ψήφο τον Τσίπρα και το εκλογοδικείο να την ακυρώσει. Θα βγάλει τα γυαλιά του και θα τα φάει!

Είναι, όμως, επιπόλαιος και αμελής ο Αντώνης Σαμαράς και μέσα στην τούρλα να χτίσει την κεντροδεξιά πατριωτική ευρωπαϊκή παράγκα του, ξέχασε να εκδώσει ανακοίνωση για τα 33 χρόνια από την είσοδο της Ελλάδας στην ΕΟΚ (28 Μαΐου 1979) υπο τον Κωνσταντίνο Καραμανλή. Κανείς δεν του το σφύριξε; Θα έκανε καλή εντύπωση στους «ξένους» εκεί έξω...

***

Η γριά διευθύντρια του ΔΝΤ έλουσε για ακόμα μια φορά τους Έλληνες με τα χειρότερα λόγια που επιτρέπει το σαβουάρ βιβρ των διεθνών σχέσεων βοηθώντας τη νέα δημοσκοπική άνοδο του Σύριζα. Δήλωσε ορθά-κοφτά ότι «ότι το ΔΝΤ δεν πρόκειται να προχωρήσει σε χαλάρωση των όρων του προς την Αθήνα.» και ότι «*Σκέφτομαι πολύ περισσότερο τα μικρά παιδιά ενός μικρού σχολείου στον Νίγηρα που κάνουν μαθήματα δύο ώρες την ημέρα, όπου τρεις μαθητές μοιράζονται μία καρέκλα και που θέλουν να έχουν μια εκπαίδευση. Σκέφτομαι αυτούς συνεχώς. Γιατί θεωρώ ότι χρειάζονται περισσότερη βοήθεια από ότι οι άνθρωποι στην Αθήνα*».

Όμως έρχεται δεύτερη. Σε ανύποπτο χρόνο, την εποχή της αστακομακαρονάδας και των διακοποδαπανών που ασυλλόγιστα σπαταλούσαν πολλοί, ο Αλέξης Τσίπρας αποφάσισε να καταδείξει τα προβλήματα των αφρικανών με μια πολυσυζητημένη κίνηση, που έχουμε αναλύσει εκτενώς, χρησιμοποιώντας ως αξεσουάρ μια αφρικανίδα, σε ένα σουαρέ της «δημοκρατίας». Πολλοί το κατέκριναν, αλλά λίγοι κατάλαβαν το συμβολισμό.

***

Είναι αλήθεια ότι όταν η παλαβομάρα γίνεται της μόδας, οι «γραφικοί» περνούν στο περιθώριο. Στην αρχή, με το γνωστό αυτάρεσκο ύφος των επαγγελματιών επαναστατών κάλεσαν τον λαό να «διορθώσει την ψήφο του» (γιατί αλλιώς θα διορθώσουν αυτοί το λαό...). Είπαμε, να «αποδυναμωθεί το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ» αλλά όχι και έτσι! Λαός είναι αυτός; Που ξανακούστηκε το ΚΚΕ πέμπτο κόμμα, δίπλα στην Χρυσή Αυγή; Στην συνέχεια, βλέποντας ότι δεν πιάνουν πια

Και πώς επιτυγχάνει κάτι τέτοιο; Επειδή η αριστερά δεν είναι βέβαια «δειλή», ούτε «συμβιβασμένη». Δεν είμαστε λωτοφάγοι ούτε σκοπεύουμε να γίνουμε. Δεν καταπνίγηκαν στο αίμα τόσες εξεγέρσεις, τόσο όνειρα και τόσες ελπίδες από «δειλούς» και «συμβιβασμένους» αριστερούς, από τα κόμματα τους και τις ηγεσίες τους. Το αντίθετο μάλιστα. Δεν υπήρξε ούτε μια στιγμή ενοχής ή ενδοιασμού. Οι αντιφρονούντες απλά εξολοθρεύονταν. Ναι, αυτό γνωρίζει η «δειλή» αριστερά να το φέρει εις πέρας αποτελεσματικά. Χρησιμοποιούσε βέβαια και συνεχίζει να χρησιμοποιεί και άλλους τρόπους. Την απομόνωση των «τυχοδιωκτικών στοιχείων», την συκοφάντησή τους, ακόμα και την διάλυση τους ως προσωπικότητες, την διαπόμπευσή τους, την εξορία τους από το «αγωνιστικό» στρατόπεδο.

Τα αριστερά κόμματα, λοιπόν, δεν είναι το «μικρότερο αναγκαίο κακό» για τους αναρχικούς. Αλλά, ούτε και για τους υπόλοιπους ανθρώπους που οραματίζονται ένα «καλύτερο αύριο». Η ενίσχυση τους ενισχύει συνολικότερα τους μηχανισμούς χειραγώγησης της εξουσίας. Ενισχύονται πάντα, όταν οι καταπιεσμένοι έχουν διανύσει μερικά βήματα μπροστά, όταν η οργή τους μοιάζει ικανή να γκρεμίσει τους εξουσιαστικούς πύργους.

Και όμως. Ξαφνικά τα δύο βήματα μπροστά γίνονται δέκα βήματα πίσω. Οι υποσχέσεις αυτών που μοστράρουν ως «συναγωνιστές» αρκούν για να καθησυχαστούν όσοι λίγο πριν έμοιαζαν με λιοντάρια. Αυτοί που προβάλλουν ως «δικοί» ανέκαθεν επιστρατεύονταν στις «κρίσιμες» στιγμές για κάθε εξουσία ώστε να σταθεροποιήσουν την κατάσταση. Αυτή η διαδικασία δεν βοηθά απλά την ανασύνταξη της εξουσίας. Είναι μέρος της ανασυγκρότησης της. Είναι φανερό ότι εδώ και καιρό εξελίσσονται καταστάσεις που δυστυχώς δεν προοιωνίζουν ευτυχή γεγονότα για όσους αντιπαρέρχονται κάθε μορφής εξουσία.

Παρ' όλες, όμως τις δεδομένες δυσκολίες, οι πιο λαμπερές ημέρες θα συνεχίσουν να έρχονται ύστερα από την πιο βαθιά καταχνιά αριστεροφροσύνης...

Ο Καιρός Εγγύς....

Ιούνιος 2012

Τα χρόνια όμως πέρασαν, του Γιωργάκη Παπανδρέου του πήραν το κόμμα μέσα από τα χέρια και το σουπερμάρκετ του ΠΑΣΟΚ οδεύει από το κακό ρπος το χειρότερο. Δεν χρειάζεται πολύ σοφία, ο αναμενόμενος αποχωρισμός από την «κουτάλα» της εξουσίας, οι περικοπές στο δημόσιο και οι επικείμενες απολύσεις έσπρωξαν πολλούς παραδοσιακούς πελάτες του προς τον «ανερχόμενο» ΣΥΡΙΖΑ. Όσοι Πασόκοι αρκέστηκαν στην μακρημέρευσή τους μέσω της «διεθνούς στήριξης» ως ένα από τα «υπεύθυνα ευρωπαϊκά κόμματα», απλώς ατύχησαν. Ελαττώθηκε, είναι η αλήθεια, ο αριθμός των πελατών όπως φαίνεται και από την άνοδο της αποχής, οι εναπομείναντες πελάτες όμως παρέμειναν πελάτες. Δεν αλλάζουν συνήθειες δεκαετιών σε λίγες μέρες.

Πάνε 16 χρόνια από τότε που «έφυγε» ο Παπανδρέου και όμως το πνεύμα του πλανιέται πάνω από τη ρημαγμένη χώρα. Ο Καμμένος προσέρχεται στο συμβούλιο πολιτικών αρχηγών με μπλουζάκι που έχει τυπωμένο το γνωστό παπανδρέικο ρητό και καυγαδίζει διαρκώς με τον Μιχαλολιάκο που το παπαγαλίζει και αυτός. Ο Αλέξης Τσίπρας με την αλαζονεία που του δίνει το ...8,5% (με απευθείας αναγωγή στον συνολικό πληθυσμό) κολακεύεται στην προσφώνηση «νέος Ανδρέας» και βάζει τα δυνατά του για να τον μιμηθεί, το αποτέλεσμα όμως θυμίζει τον γνωστό μίμο που μεσουράνησε τη δεκαετία του '90...

Οι ομοιότητες, όμως, σταματούν εδώ. Πολλοί δεν χάνουν την ευκαιρία να κοροϊδέψουν τον Αλέξη Τσίπρα για το γεγονός ότι δεν έχει έτοιμη κυβερνητική πρόταση ή για τα αγγλικούλια, που συλλαβίζει με κόπο. Στην πραγματικότητα, πάντως, κανείς δεν ενδιαφέρεται για τέτοιες λεπτομέρειες. Δεν προκαλούν πια καμία εντύπωση οι «αποκαλύψεις» ότι τα 5 από τα 9 μέλη της διοικούσας επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ ήταν μάρτυρες υπεράσπισης της 17Ν ούτε τα όσα εξωφρενικά τσιρίζουν ή καλύτερα ΣΥΡΙΖΟΥΝ οι «συνιστώσες» για το θέμα της μετανάστευσης. Άλλωστε το ΚΚΕ που υποκίνησε έναν ολόκληρο εμφύλιο πόλεμο έγινε το καλύτερο κατοικίδιο του κοινοβουλευτισμού και οι «Ούλεν» και οι «Μελιγαλάδες» ξεχάστηκαν με τα χρόνια. Στο αντίποδα, ολίγοι είναι αυτοί που φρίττουν με την παρουσία της Χρυσής Αυγής στα βουλευτικά έδρανα. Η ερμηνεία δεν είναι δύσκολη, συνήθισε ο κόσμος στη βία του κράτους και των διαφόρων εξουσιαστικών μηχανισμών και μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις επιδιώκει να ταυτιστεί νοερά με κάποια από τις δύο «πλευρές», ειδικότερα όταν δεν έχει τη δυνατότητα να ασκήσει ο ίδιος τη βία που θα ήθελε. Θα στεναχωρηθούν άραγε πολλοί αν οι χρυσό της Ελλάδας στην ΕΟΚ (28 Μαΐου 1979) από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή. Κανείς δεν του το σφύριξε; Θα έκανε καλή εντύπωση στους «ξένους» εκεί έξω...

***

Η γριά διευθύντρια του ΔΝΤ έλουσε για ακόμα μια φορά τους Έλληνες με τα χειρότερα λόγια που επιτρέπει το σαβουάρ βιβρ των διεθνών σχέσεων βοηθώντας τη νέα δημοσκοπική άνοδο του Σύριζα. Δήλωσε ορθά-κοφτά ότι «ότι το ΔΝΤ δεν πρόκειται να προχωρήσει σε χαλάρωση των όρων του προς την Αθήνα.» και ότι «*Σκέφτομαι πολύ περισσότερο τα μικρά παιδιά ενός μικρού σχολείου στον Νίγηρα που κάνουν μαθήματα δύο ώρες την ημέρα, όπου τρεις μαθητές μοιράζονται μία καρέκλα και που θέλουν να έχουν μια εκπαίδευση. Σκέφτομαι αυτούς συνεχώς. Γιατί θεωρώ ότι χρειάζονται περισσότερη βοήθεια από ότι οι άνθρωποι στην Αθήνα*».

Όμως έρχεται δεύτερη. Σε ανύποπτο χρόνο, την εποχή της αστακομακαρονάδας και των διακοποδανείων που ασυλλόγιστα σπαταλούσαν πολλοί, ο Αλέξης Τσίπρας αποφάσισε να καταδείξει τα προβλήματα των αφρικανών με μια πολυσυζητημένη κίνηση, που έχουμε αναλύσει εκτενώς, χρησιμοποιώντας ως αξεσουάρ μια αφρικανίδα, σε ένα σουαρέ της «δημοκρατίας». Πολλοί το κατέκριναν, αλλά λίγοι κατάλαβαν το συμβολισμό.

***

Είναι αλήθεια ότι όταν η παλαβομάρα γίνεται της μόδας, οι «γραφικοί» περνούν στο περιθώριο. Στην αρχή, με το γνωστό αυτάρεσκο ύφος των επαγγελματιών επαναστατών κάλεσαν τον λαό να «διορθώσει την ψήφο του» (γιατί αλλιώς θα διορθώσουν αυτοί το λαό...). Είπαμε, να «αποδυναμωθεί το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ» αλλά όχι και έτσι! Λαός είναι αυτός; Που ξανακούστηκε το ΚΚΕ πέμπτο κόμμα, δίπλα στην Χρυσή Αυγή; Στην συνέχεια, βλέποντας ότι δεν πιάνουν πια αυτά, έβαλαν μπροστά τα γνωστά κόλπα. «Στήνεται προβοκάτσια», «οργανωμένα σχέδια αποκλεισμού» και διάφορα τέτοια. Μηδέν εις το πηλίκον. Οι μυστικές δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το τιμημένο ΚΚΕ θα κονταροχτυπηθεί με τον Στέφανο Μάνο για να μπει στη Βουλή και υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να χαθεί η κρατική χρηματοδότηση από τις κομμένες συντάξεις των γερόντων και τα κουτσουρεμένα επιδόματα ανεργίας, που είναι η μόνη ασφαλής πηγή χρηματοδότησης, τώρα που τσ ρούβλια σταμάτησαν να ρέουν. Γι' αυτό ίσως να παρατηρήσατε ότι οι Κομμουνιστές βρίσκονται σε συναγερμό τις τελευταίες μέρες. Τα έξοδα της πυργοδέσποινας του Περισσού είναι τεράστια.

Η ώρα της προσαρμογής

«Το Τείχος του Βερολίνου δεν έπεσε μόνο στο Βερολίνο. Έπεσε σε Ανατολή και Δύση, Βορρά και Νότο, έπληξε χώρες όσο και εταιρείες και τις έπληξε την ίδια περίπου στιγμή. Σταθήκαμε στο Τείχος του Βερολίνου στην Ανατολή επειδή το γεγονός υπήρξε δραματικό και εντυπωσιακό: ένα τσιμεντένιο τείχος να καταρρέει στις βραδυνές ειδήσεις. Αλλά στην πραγματικότητα, παρόμοια, λιγότερο απτά τείχη, γκρεμίστηκαν σ' όλο τον κόσμο. Κι ακριβώς αυτή η πτώση των τειχών σ' όλο τον κόσμο έκανε εφικτή την εποχή της παγκοσμιοποίησης και την ενοποίησης.

[...] Αλλά ενώ το κράτος έχει πλέον μεγαλύτερη σημασία, και όχι μικρότερη, η αλλαγή έχει σχέση με αυτό που εννοούμε όταν λέμε κράτος. Την περίοδο του Ψυχρού πολέμου το σημαντικότερο ήταν το μέγεθος του κράτους. Χρειαζόσουν ένα μεγάλο κράτος για να πολεμάς τους κομμουνιστές, να διατηρείς τα τείχη γύρω από την χώρα σου και να στηρίζεις ένα γενναιόδωρο κράτος κοινωνικής πρόνοιας ώστε να εξαγοράζεις τους εργάτες σου για να μην γίνουν κομμουνιστές. Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης το σημαντικότερο είναι η ποιότητα του κράτους. Χρειάζεσαι ένα μικρότερο κράτος, επειδή θέλεις να καταμερίζει το κεφάλαιο η ελεύθερη αγορά και όχι η αργοκίνητη διογκωμένη κυβέρνηση, αλλά χρειάζεσαι και ένα καλύτερο, ένα εξυπνότερο, ένα ταχύτερο κράτος, με γραφειοκράτες που μπορούν να διευθύνουν μια ελεύθερη αγορά χωρίς να την καταπνίγουν ή να τους ξεφεύγει από τον έλεγχο. Το μυστικό για τις σημερινές κυβερνήσεις είναι ν' ανεβάσουν την ποιότητα και ταυτόχρονα να περιορίσουν το μέγεθος των κρατών τους».

Τόμας Λ. Φρίντμαν, το Lexus και η Ελιά

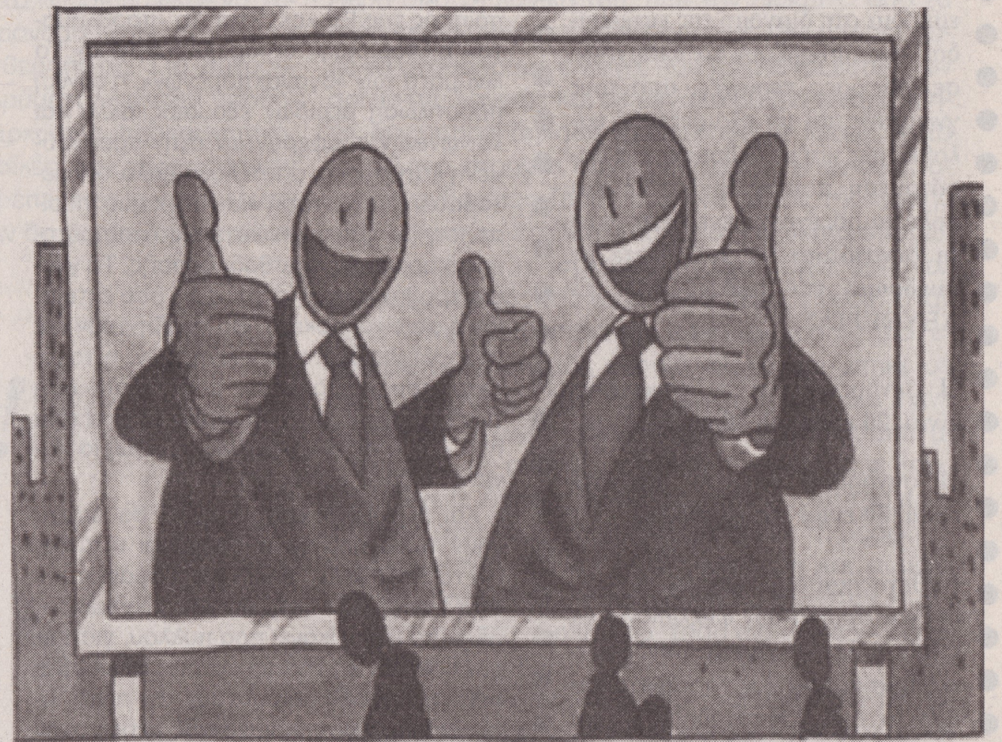
Εδώ και περίπου δυόμισι χρόνια βομβαρδιζόμαστε από μια «πληροφόρηση» που «αναπτύσσεται» ή «ανανεώνεται», βασισμένη σε καμία δεκαριά περίπου λέξεις και περίπου άλλες

νταγωνιστική σχέση με τις «αγορές», ή αλλιώς με τα χρηματοπιστωτικά δίκτυα, τα επενδυτικά κεφάλαια ή γενικότερα κάθε δίκτυο ροής κεφαλαίων.

Κάπως έτσι, ούτε λίγο ούτε πολύ, οι «αγορές» είναι τα «κακά παιδιά» της παγκόσμιας κυριαρχίας που λόγω «ανωριμότητας», ή αλλιώς ασίγαστης απληστίας, δεν διστάζουν να καταστρέφουν οικονομικά τεράστια τμήματα του παγκόσμιου πληθυσμού, σε αντίθεση με τα επιμέρους κράτη ή τους συνασπισμούς των κυρίαρχων που νυχθημερόν σκέφτονται και αγωνιούν μόνο για το «καλό» μας. Και όταν δεν σκέφτονται το «καλό» μας μάλλον πρέπει να πειστούμε ότι αυτό οφείλεται σε ορισμένους «κακούς» ή διεφθαρμένους πολιτικούς, που παίζουν τα «παιχνίδια» των «αγορών».

«Ο καπιταλισμός στην παρούσα μορφή του, δεν ταιριάζει πλέον στον κόσμο που μας περιβάλλει», δήλωσε πριν μερικούς μήνες στο Νταβός ο εμπνευστής, ιδρυτής και πρόεδρος του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ Κλάους Σουάμπ, εκτιμώντας ότι «δεν κατορθώσαμε να αντλήσουμε διδάγματα από τη χρηματοπιστωτική κρίση του 2009». Τις δηλώσεις αυτές αντιμετώπισαν, ειρωνικά μάλιστα, ορισμένα ΜΜΕ, όπως οι New York Times, με σχόλια του είδους, ότι ο κ. Σουάμπ «μίλησε σαν να ήταν έτοιμος να στήσει τη σκηνή του μαζί με τους «Αγανακτισμένους».

Στο ίδιο μήκος κύματος ήταν και οι δηλώσεις του Τζορτζ Σόρος, ο οποίος εξέφρασε την ανησυχία του για τη διεύρυνση των οικονομικών ανισοτήτων και τάχθηκε υπέρ των προτάσεων του Μπαράκ Ομπάμα για μεγαλύτερη φορολόγηση των πλουσίων στις ΗΠΑ. Στο πλευρό του σύμφωνα με έρευνα του Bloomberg και

μως, δεν είναι αυτό. Γιατί, πολύ απλά, οι στρατιωτικές επεμβάσεις συνεχίζουν να συνοδεύουν κάθε κυριαρχική ενέργεια υποδούλωσης ή κοινωνικής εξαθλίωσης. Πλήθος «περιφερειακών» στρατιωτικών «κρίσεων» τείνουν να πάρουν την θέση εμπόλεμων καταστάσεων, όπως εκείνες του περασμένου αιώνα με παγκόσμιο χαρακτήρα, αλλά ποιος μπορεί σοβαρά να αρνηθεί ότι κάθε μια τους συνδέεται ολοφάνερα με όλες τις υπόλοιπες, είτε εκδηλώνεται στην Ρουάντα, είτε στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν; Το 1996 η «κρίση» Ταϊβάν-Κίνας επηρεάσθηκε από μια κοινή ενέργεια των ΗΠΑ και των «Υπεραγορών». Οι ΗΠΑ προχώρησαν στην αποστολή αεροπλανοφόρου στα ανοικτά των ακτών

πληθυσμούς της Λωρίδας της Γάζας ή της Δ. Όχθης. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο ήδη έχουμε συνηθίσει στο άκουσμα των ονομάτων αλλά και των θέσεων λόγου χάρη του γερμανού υπουργού οικονομικών, της επικεφαλής του ΔΝΤ, αξιωματούχων ακόμα και της αντιπολίτευσης στο γαλλικό, γερμανικό ή ιταλικό κοινοβούλιο κοκ.

Η ενοποιητική διαδικασία, λοιπόν, εξελίσσεται, τα «εμπόδια», όταν δεν παρακάμπτονται πρόσκαιρα, απλά ισοπεδώνονται, με άλλα λόγια οι «καθυστερημένοι» πληθυσμοί καλούνται να πληρώσουν ακριβά για αυτήν τους την «καθυστέρηση». Οι διάφοροι θιασώτες της «παγκοσμιοποίησης» παραδέχονται με ωμότητα ότι

ναιόδωρο κράτος κοινωνικής πρόνοιας ώστε να εξαγοράζεις τους εργάτες σου για να μην γίνουν κομμουνιστές. Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης το σημαντικότερο είναι η ποιότητα του κράτους. Χρειάζεσαι ένα μικρότερο κράτος, επειδή θέλεις να καταμερίζει το κεφάλαιο η ελεύθερη αγορά και όχι η αργοκίνητη διογκωμένη κυβέρνηση, αλλά χρειάζεσαι και ένα καλύτερο, ένα εξυπνότερο, ένα ταχύτερο κράτος, με γραφειοκράτες που μπορούν να διευθύνουν μια ελεύθερη αγορά χωρίς να την καταπνίγουν ή να τους ξεφεύγει από τον έλεγχο. Το μυστικό για τις σημερινές κυβερνήσεις είναι ν' ανεβάσουν την ποιότητα και ταυτόχρονα να περιορίσουν το μέγεθος των κρατών τους».

Τόμας Λ. Φρίντμαν, το Lexus και η Ελιά

Εδώ και περίπου δυόμισι χρόνια βομβαρδιζόμαστε από μια «πληροφόρηση» που «αναπτύσσεται» ή «ανανεώνεται», βασισμένη σε καμία δεκαριά περίπου λέξεις και περίπου άλλες τόσες που παλαιότερα θα απευθύνονταν αποκλειστικά σε όσους είχαν περισσότερη ή λιγότερη τριβή στους οικονομικούς όρους. Η επαναλαμβανόμενη χρήση αυτών των όρων φάνηκε λίγο-λίγο να διεκδικεί την εξασφάλιση της απουσίας οποιασδήποτε αμφισβήτησης της έννοιας τους. Λόγου χάρη, η έννοια της «κρίσης» είναι πλέον γενικά αποδεκτή και μάλιστα με τον τρόπο που τα ΜΜΕ, οι οικονομολόγοι, οι πολιτικοί ή οι εκπρόσωποι των διεθνών οργανισμών την προβάλλουν συστηματικά. Με τον ίδιο τρόπο χρησιμοποιούνται λέξεις, όπως «κερδοσκοπία», «κερδοσκόποι», «αδηφάγες αγορές», «κατάρρευση του πολιτικού συστήματος» κοκ. Με τον ίδιο τρόπο καλούμαστε να πειστούμε ότι το σύνολο των διεθνών οργανισμών και φορέων της παγκόσμιας κυριαρχίας (ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ, ΟΗΕ, G8, ΠΟΕ, ΟΟΣΑ, ΝΑΤΟ, Τριμερής, Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, Λέσχη του Λονδίνου ή του Παρισιού), είναι ένα συνονθύλευμα, ένα «άτακτο σύνολο», που βρίσκεται σε α-

σε ορισμένους «κακούς» ή διεφθαρμένους πολιτικούς, που παίζουν τα «παιχνίδια» των «αγορών».

«Ο καπιταλισμός στην παρούσα μορφή του, δεν ταιριάζει πλέον στον κόσμο που μας περιβάλλει», δήλωσε πριν μερικούς μήνες στο Νταβός ο εμπνευστής, ιδρυτής και πρόεδρος του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ Κλάους Σουάμπ, εκτιμώντας ότι «δεν κατορθώσαμε να αντλήσουμε διδάγματα από τη χρηματοπιστωτική κρίση του 2009». Τις δηλώσεις αυτές αντιμετώπισαν, ειρωνικά μάλιστα, ορισμένα ΜΜΕ, όπως οι New York Times, με σχόλια του είδους, ότι ο κ. Σουάμπ «μίλησε σαν να ήταν έτοιμος να στήσει τη σκηνή του μαζί με τους «Αγανακτισμένους».

Στο ίδιο μήκος κύματος ήταν και οι δηλώσεις του Τζορτζ Σόρος, ο οποίος εξέφρασε την ανησυχία του για τη διεύρυνση των οικονομικών ανισοτήτων και τάχθηκε υπέρ των προτάσεων του Μπαράκ Ομπάμα για μεγαλύτερη φορολόγηση των πλουσίων στις ΗΠΑ. Στο πλευρό του σύμφωνα με έρευνα του Bloomberg, και το 1/3 των επενδυτών που ανησυχεί για τον αντίκτυπο των εισοδηματικών ανισοτήτων και ζητεί ραγδαίες αλλαγές στο καπιταλιστικό σύστημα. Ο Κλάους Σουάμπ είχε παρατηρήσει παλαιότερα, ότι «μετακινηθήκαμε από ένα κόσμο όπου ο μεγάλος έτρωγε τον μικρό σ' έναν κόσμο όπου ο γρήγορος τρώει τον αργό». Μ' άλλα λόγια, η ουσία της κυριαρχίας δεν άλλαξε στο παραμικρό. Ο Σουάμπ προφανώς αναφέρεται στην ιλιγγιώδη ταχύτητα με την οποία η τεχνολογία εξελίσσεται, στον αντίκτυπο των τεχνολογικών εφαρμογών στον τομέα των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, στις «χαοτικές» ταχύτητες που αναπτύσσονται στην διακίνηση κάθε είδους πληροφορίας και στην επίδραση του γεγονότος αυτού στην κυβερνητική, στα κινήματα εκδημοκρατισμού κοκ.

Κατασκευάζει, λοιπόν, η «παγκοσμιοποίηση» πηγές ισχύος που σε πολλές περιπτώσεις αντικαθιστούν τις κλασσικές στρατιωτικές επεμβάσεις; Αναμφισβήτητα, η απάντηση είναι θετική. Το ζήτημα, όμως, δεν είναι αυτό. Γιατί, πολύ απλά, οι στρατιωτικές επεμβάσεις συνεχίζουν να συνοδεύουν κάθε κυριαρχική ενέργεια υποδούλωσης ή κοινωνικής εξαθλίωσης. Πλήθος «περιφερειακών» στρατιωτικών «κρίσεων» τείνουν να πάρουν την θέση εμπόλεμων καταστάσεων, όπως εκείνες του περασμένου αιώνα με παγκόσμιο χαρακτήρα, αλλά ποιος μπορεί σοβαρά να αρνηθεί ότι κάθε μια τους συνδέεται ολοφάνερα με όλες τις υπόλοιπες, είτε εκδηλώνεται στην Ρουάντα, είτε στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν; Το 1996 η «κρίση» Ταϊβάν-Κίνας επηρεάσθηκε από μια κοινή ενέργεια των ΗΠΑ και των «Υπεραγορών». Οι ΗΠΑ προχώρησαν στην αποστολή αεροπλανοφόρου στα ανοικτά των ακτών της Ταϊβάν και οι «Υπεραγορές» έστειλαν το δικό τους πολεμικό «σινιάλο» μέσω της κατακόρυφης πτώσης των χρηματιστηρίων της Ταϊβάν και του Χονγκ-Κονγκ.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, μπορούμε να δούμε ότι το «χρεωκοπημένο» καθεστώς της Συρίας στέκει στα πόδια του μέχρι νεωτέρας, την ίδια στιγμή που συνεχώς «καταρρέει» λόγω της οικονομικής «κρίσης» το καθεστώς ή το κομματικό σύστημα που διαχειρίζεται τις εξουσιαστικές υποθέσεις στον ελλαδικό χώρο.

Η πραγματικότητα, λοιπόν, απέχει παρασάγγας από όσα εμφανίζονται ως αυτονοήτως πειστικά. Έχει λεχθεί με εύγλωττο τρόπο, ότι η «κρίση» στον ελλαδικό χώρο προβάλλεται καθημερινά με ένα λεξιλόγιο που παραπέμπει ευθέως σε μια κλασσική εμπόλεμη κατάσταση. Μπορεί να λείπουν οι βομβαρδισμοί, αλλά οι χιλιάδες πλέον άνθρωποι που έχουν αυτοκτονήσει είναι περισσότεροι ίσως από τον αριθμό των νεκρών παλαιστινίων σε περιόδους ιδιαίτερα δύσκολες για τους πληθυσμούς της Λωρίδας της Γάζας ή της Δ. Όχθης. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο ήδη έχουμε συνηθίσει στο άκουσμα των ονομάτων αλλά και των θέσεων λόγου χάρη του γερμανού υπουργού οικονομικών, της επικεφαλής του ΔΝΤ, αξιωματούχων ακόμα και της αντιπολίτευσης στο γαλλικό, γερμανικό ή ιταλικό κοινοβούλιο κοκ.

Η ενοποιητική διαδικασία, λοιπόν, εξελίσσεται, τα «εμπόδια», όταν δεν παρακάμπτονται πρόσκαιρα, απλά ισοπεδώνονται, με άλλα λόγια οι «καθυστερημένοι» πληθυσμοί καλούνται να πληρώσουν ακριβά για αυτήν τους την «καθυστέρηση». Οι διάφοροι θιασώτες της «παγκοσμιοποίησης» παραδέχονται με ωμότητα ότι τα μοναδικά σύννεφα που βλέπουν στον ορίζοντα είναι εκείνα που μπορούν να εμφανιστούν αν το «σύστημα» αποδειχθεί τόσο καλολαδωμένο, ώστε να σφίγγει ανυπόφορα τον κόσμο με αποτέλεσμα να απειληθεί όλο το οικοδόμημα από τέτοιου είδους «υπερβολές». Εδώ ακριβώς έρχονται να εξασφαλίσουν «σταθερότητα» στο «χάος» κάθε είδους διορθωτικές κινήσεις. Το τελευταίο διάστημα που αφορά τις σύντομες προεκλογικές περιόδους αλλά και τις «εξελίξεις» στην διευθέτηση της «κρίσης» στον ελλαδικό χώρο είναι άκρως διδακτικό. Να παρατηρήσουμε μόνο, ότι η εξέλιξη στην «κρίση», που εμφανίζεται ότι αφορά οικονομικά το 2% της Ευρωζώνης που αντιστοιχεί στο ελληνικό ΑΕΠ, συνεχώς τονίζεται ότι κρίνει ή ότι θα κρίνει το μέλλον της παγκόσμιας οικονομίας. Υπερβολές, υποστηρίζουν κάποιοι. Τα απόνερα της «παγκοσμιοποίησης» ή της ευρύτερης ενοποιητικής διαδικασίας, θα πούμε εμείς. Προσθέτοντας, όμως, ότι η

συνέχεια στη σελίδα 4

***

Το δέντρο είχε λοξό, καμπύλο κορμό με Λάο Τσε, εκείνος είπε στους μαθητές κάποιους χρήσιμα.

διευθύνουν μια ελεύθερη αγορά χωρίς να την καταπνίγουν ή να τους ξεφεύγει από τον έλεγχο. Το μυστικό για τις σημερινές κυβερνήσεις είναι ν' ανεβάσουν την ποιότητα και ταυτόχρονα να περιορίσουν το μέγεθος των κρατών τους».

Τόμας Λ. Φρίντμαν, το Lexus και η Ελιά

Εδώ και περίπου δυόμισι χρόνια βομβαρδιζόμαστε από μια «πληροφόρηση» που «αναπτύσσεται» ή «ανανεώνεται», βασισμένη σε καμία δεκαριά περίπου λέξεις και περίπου άλλες τόσες που παλαιότερα θα απευθύνονταν αποκλειστικά σε όσους είχαν περισσότερη ή λιγότερη τριβή στους οικονομικούς όρους. Η επαναλαμβανόμενη χρήση αυτών των όρων φάνηκε λίγο-λίγο να διεκδικεί την εξασφάλιση της απουσίας οποιασδήποτε αμφισβήτησης της έννοιας τους. Λόγου χάρη, η έννοια της «κρίσης» είναι πλέον γενικά αποδεκτή και μάλιστα με τον τρόπο που τα ΜΜΕ, οι οικονομολόγοι, οι πολιτικοί ή οι εκπρόσωποι των διεθνών οργανισμών την προβάλλουν συστηματικά. Με τον ίδιο τρόπο χρησιμοποιούνται λέξεις, όπως «κερδοσκοπία», «κερδοσκόποι», «αδηφάγες αγορές», «κατάρρευση του πολιτικού συστήματος» κοκ. Με τον ίδιο τρόπο καλούμαστε να πειστούμε ότι το σύνολο των διεθνών οργανισμών και φορέων της παγκόσμιας κυριαρχίας (ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ, ΟΗΕ, G8, ΠΟΕ, ΟΟΣΑ, ΝΑΤΟ, Τριμερής, Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, Λέσχη του Λονδίνου ή του Παρισιού), είναι ένα συνονθύλευμα, ένα «άτακτο σύνολο», που βρίσκεται σε α-

πισαν, ειρωνικά μάλιστα, ορισμένα ΜΜΕ, όπως οι New York Times, με σχόλια του είδους, ότι ο κ. Σουάμπ «μίλησε σαν να ήταν έτοιμος να στήσει τη σκηνή του μαζί με τους «Αγανακτισμένους».

Στο ίδιο μήκος κύματος ήταν και οι δηλώσεις του Τζορτζ Σόρος, ο οποίος εξέφρασε την ανησυχία του για τη διεύρυνση των οικονομικών ανισοτήτων και τάχθηκε υπέρ των προτάσεων του Μπαράκ Ομπάμα για μεγαλύτερη φορολόγηση των πλουσίων στις ΗΠΑ. Στο πλευρό του σύμφωνα με έρευνα του Bloomberg, και το 1/3 των επενδυτών που ανησυχεί για τον αντίκτυπο των εισοδηματικών ανισοτήτων και ζητεί ραγδαίες αλλαγές στο καπιταλιστικό σύστημα. Ο Κλάους Σουάμπ είχε παρατηρήσει παλαιότερα, ότι «μετακινηθήκαμε από ένα κόσμο όπου ο μεγάλος έτρωγε τον μικρό σ' έναν κόσμο όπου ο γρήγορος τρώει τον αργό». Μ' άλλα λόγια, η ουσία της κυριαρχίας δεν άλλαξε στο παραμικρό. Ο Σουάμπ προφανώς αναφέρεται στην ιλιγγιώδη ταχύτητα με την οποία η τεχνολογία εξελίσσεται, στον αντίκτυπο των τεχνολογικών εφαρμογών στον τομέα των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, στις «χαοτικές» ταχύτητες που αναπτύσσονται στην διακίνηση κάθε είδους πληροφορίας και στην επίδραση του γεγονότος αυτού στην κυβερνητική, στα κινήματα εκδημοκρατισμού κοκ.

Κατασκευάζει, λοιπόν, η «παγκοσμιοποίηση» πηγές ισχύος που σε πολλές περιπτώσεις αντικαθιστούν τις κλασσικές στρατιωτικές επεμβάσεις; Αναμφισβήτητα, η απάντηση είναι θετική. Το ζήτημα, ό-

Πλήθος «περιφερειακών» στρατιωτικών «κρίσεων» τείνουν να πάρουν την θέση εμπόλεμων καταστάσεων, όπως εκείνες του περασμένου αιώνα με παγκόσμιο χαρακτήρα, αλλά ποιος μπορεί σοβαρά να αρνηθεί ότι κάθε μια τους συνδέεται ολοφάνερα με όλες τις υπόλοιπες, είτε εκδηλώνεται στην Ρουάντα, είτε στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν; Το 1996 η «κρίση» Ταϊβάν-Κίνας επηρεάσθηκε από μια κοινή ενέργεια των ΗΠΑ και των «Υπεραγορών». Οι ΗΠΑ προχώρησαν στην αποστολή αεροπλανοφόρου στα ανοικτά των ακτών της Ταϊβάν και οι «Υπεραγορές» έστειλαν το δικό τους πολεμικό «σινιάλο» μέσω της κατακόρυφης πτώσης των χρηματιστηρίων της Ταϊβάν και του Χονγκ-Κονγκ.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, μπορούμε να δούμε ότι το «χρεωκοπημένο» καθεστώς της Συρίας στέκει στα πόδια του μέχρι νεωτέρας, την ίδια στιγμή που συνεχώς «καταρρέει» λόγω της οικονομικής «κρίσης» το καθεστώς ή το κομματικό σύστημα που διαχειρίζεται τις εξουσιαστικές υποθέσεις στον ελλαδικό χώρο.

Η πραγματικότητα, λοιπόν, απέχει παρασάγγας από όσα εμφανίζονται ως αυτονοήτως πειστικά. Έχει λεχθεί με εύγλωττο τρόπο, ότι η «κρίση» στον ελλαδικό χώρο προβάλλεται καθημερινά με ένα λεξιλόγιο που παραπέμπει ευθέως σε μια κλασσική εμπόλεμη κατάσταση. Μπορεί να λείπουν οι βομβαρδισμοί, αλλά οι χιλιάδες πλέον άνθρωποι που έχουν αυτοκτονήσει είναι περισσότεροι ίσως από τον αριθμό των νεκρών παλαιστινίων σε περιόδους ιδιαίτερα δύσκολες για τους

ονομάτων αλλά και των θέσεων λόγου χάρη του γερμανού υπουργού οικονομικών, της επικεφαλής του ΔΝΤ, αξιωματούχων ακόμα και της αντιπολίτευσης στο γαλλικό, γερμανικό ή ιταλικό κοινοβούλιο κοκ.

Η ενοποιητική διαδικασία, λοιπόν, εξελίσσεται, τα «εμπόδια», όταν δεν παρακάμπτονται πρόσκαιρα, απλά ισοπεδώνονται, με άλλα λόγια οι «καθυστερημένοι» πληθυσμοί καλούνται να πληρώσουν ακριβά για αυτήν τους την «καθυστέρηση». Οι διάφοροι θιασώτες της «παγκοσμιοποίησης» παραδέχονται με ωμότητα ότι τα μοναδικά σύννεφα που βλέπουν στον ορίζοντα είναι εκείνα που μπορούν να εμφανιστούν αν το «σύστημα» αποδειχθεί τόσο καλολαδωμένο, ώστε να σφίγγει ασφυκτικά τον κόσμο με αποτέλεσμα να απειληθεί όλο το οικοδόμημα από τέτοιου είδους «υπερβολές». Εδώ ακριβώς έρχονται να εξασφαλίσουν «σταθερότητα» στο «χάος» κάθε είδους διορθωτικές κινήσεις. Το τελευταίο διάστημα που αφορά τις σύντομες προεκλογικές περιόδους αλλά και τις «εξελίξεις» στην διευθέτηση της «κρίσης» στον ελλαδικό χώρο είναι άκρως διδακτικό. Να παρατηρήσουμε μόνο, ότι η εξέλιξη στην «κρίση», που εμφανίζεται ότι αφορά οικονομικά το 2% της Ευρωζώνης που αντιστοιχεί στο ελληνικό ΑΕΠ, συνεχώς τονίζεται ότι κρίνει ή ότι θα κρίνει το μέλλον της παγκόσμιας οικονομίας. Υπερβολές, υποστηρίζουν κάποιοι. Τα απόνερα της «παγκοσμιοποίησης» ή της ευρύτερης ενοποιητικής διαδικασίας, θα πούμε εμείς. Προσθέτοντας, όμως, ότι η

συνέχεια στη σελίδα 4

***

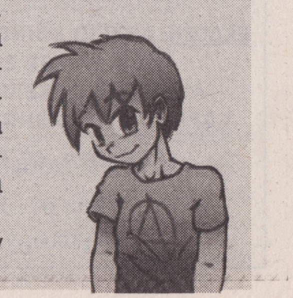
Μια φορά ο Λάο Τσε με τους μαθητές του περνούσε μέσα από το δάσος, όπου οι υλοτόμοι έκοβαν δέντρα. Εκατό υλοτόμοι χτυπούσαν τα δέντρα με τσεκούρια και το δάσος ήταν γεμάτο με πεσμένα δέντρα. Εδώ ο Λάο Τσε αντιλήφθηκε ένα δέντρο που δεν το έκοψαν οι υλοτόμοι. Το δέντρο είχε λοξό, καμπύλο κορμό με πολλά κλαδιά. Ο Δάσκαλος έστειλε τους μαθητές να ρωτήσουν, γιατί δεν έκοψαν αυτό το δέντρο.

– Είναι άχρηστο, απάντησε ο παλιότερος υλοτόμος, απ' αυτό το δέντρο δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, ούτε καυσόξυλα.

Όταν μεταβίβασαν την απάντηση στον Λάο Τσε, εκείνος είπε στους μαθητές του:

– Να είστε σαν αυτό το δέντρο, να μάθετε να είστε άχρηστοι, τότε κανένας δε θα σας πειράζει. Αυτό το δέντρο είναι σοφό. Κοιτάξτε γύρω του τα πεσμένα δέντρα, ήταν ίσια, λυγερά και ψηλά. Φαίνεται πως αυτά τα ψηλά δέντρα ήταν υπερήφανα για τον εαυτό τους και έγιναν για κάποιους χρήσιμα. Να είστε ανώφελοι και άχρηστοι, δηλαδή μην γίνεστε εμπόρευμα, πράμα το οποίο μπορεί κανείς να το πουλήσει και να το αγοράσει.

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:

συνέχεια από τη σελίδα 3

διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να ειδωθεί με την στενή της έννοια αλλά με το συνακόλουθο συμπέρασμα της «ανάγκης» που προβάλλουν σημαντικά κυριαρχικά κέντρα για προχώρημα της πολιτικής ενοποίησης της ΕΕ κοκ. Έτσι, τα «προβλήματα», η «παρακμή», οι «δυσλειτουργίες», τα κινήματα των «αγανακτισμένων», η εθνική προσήλωση μερίδων εξουσίας αλλά και κοινωνικών συμφερόντων στην προηγούμενη κατάσταση, αποτελούν απλά την μεταβατική κατάσταση και σε καμία περίπτωση δείγματα γενικότερης στασιμότητας ή οριστικής οπισθοδρόμησης. Τα γκέμια τραβήχτηκαν για την ώρα όσο εκτιμήθηκε ότι είναι αρκετό. Θα τραβηχτούν και άλλο. Η βιαιότητα των κινήσεων, η ταχύτητα που επιβάλλεται στην υλοποίηση των κυριαρχικών σχεδιασμών είναι τέτοια που δεν μπορεί να αφήνει περιθώρια κανενός είδους αυταπάτης.

Και οι τοπικοί άρχοντες; Τι θα απογίνουν τώρα που ξαναμοιράζεται η πίττα; Να το ξαναπούμε. Άλλοι θα εξαφανιστούν από προσώπου γης ως «διεφθαρμένοι», άλλοι το έχουν κάνει προ πολλού, γιατί ήταν οι πλέον επιτήδειοι και διορατικοί. Και οι υπόλοιποι θα μοιραστούν την πίττα, όση βέβαια έμεινε, παίρνοντας μέρος στην ανανέωση και στην ανασυγκρότηση του πολιτικού σκηνικού.

«Οι διαφωνίες, επομένως, και οι αντιθέσεις ανάμεσα στις εξουσιαστικές μερίδες, πολλές φορές και αυτές από επάνω μέχρι κάτω πλασματικές, όχι μόνο δεν διαταράσσουν την ενότητα των κυριαρχικών επιλογών, αλλά την ισχυροποιούν πολύ περισσότερο από τις συμφωνίες. Οι διαφοροποιήσεις την κατάλληλη στιγμή, οι «αποσχίσεις» ακόμα και οι πιο θορυβώδεις και μακροχρόνιες, το ξεσκαρτάρισμα των «καμένων» χαρτιών, ακόμα και αν πρόκειται για πρόσωπα, που λίγο πριν προβάλλονταν ως αναντικατάστατα στον κομματικό ή κυβερνητικό καμβά, ως κύριο στόχο έχουν να κατασιγάσουν την κοινωνική

του 2009 ο Σύριζα και πάλι διαφημιζόμενος εμφανιζόταν στις δημοσκοπήσεις να αγγίζει ακόμα και το 18%. Η δοκιμή, λοιπόν, είχε γίνει σε «ανύποπτο» χρόνο. Η αποσυμπίεση της κοινωνικής δυσαρέσκειας τελικά τότε δεν επιλέχθηκε να πάρει αυτόν τον δρόμο, δηλαδή της ενίσχυσης του συγκεκριμένου κομματικού σχηματισμού.

Και δυο λόγια για τα εκλογικά αποτελέσματα. Το ποσοστό του πρώτου κόμματος, δηλαδή της ΝΔ, έφθασε μόλις στο 9,5% στο σύνολο εκείνων που είχαν δικαίωμα ψήφου, ενώ του δεύτερου κόμματος, του Σύριζα, στο 8,5%. Το ποσοστό της αποχής δηλαδή, ακόμα και αν δεχθούμε ότι το 35% δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα λόγω μη εκκαθάρισης των εκλογικών καταλόγων, εξακολουθεί να υπερκαλύπτει το ποσοστό που αθροίζουν και τα τρία πρώτα κόμματα από κοινού. Δεδομένης της εκρηκτικής κοινωνικής κατάστασης, όπως επίσης και της δυνατότητας να επιλέξει κανείς ανάμεσα σε δεκάδες κόμματα, είναι αναμφισβήτητη η δυναμική αυτής της καταγεγραμμένης αποχής. Έτσι, από πού και ως πού μπορεί κανείς να υποστηρίζει ότι ο «σοφός λαός επέλεξε την συνεργασία των κομμάτων»; Απλά πανικόβλητοι, τόσο οι ίδιοι θλιβεροί κομματάρχες όσο και τα γνωστά φερέφωνά τους και με έκδηλο άγχος βαφτίζουν το κρέας ψάρι.

Στόχος της όποιας κυβέρνησης προκύψει, είναι ο έλεγχος των ανεξέλεγκτων κοινωνικών αντιδράσεων που είναι βέβαιο ότι θα εκδηλωθούν, αργά ή γρήγορα, μετά την διευθέτηση της δήθεν «ακυβερνησίας» που ταλανίζει την χώρα. Σ' αυτήν την κατεύθυνση έρχεται να λειτουργήσει ως ασφαλιστική δικλείδα ο Σύριζα, στον οποίο έχει βρει στέγη ένα σημαντικό μέρος του «παλιού» Πασοκ (μεσαία, μικρά ή μεγάλα συνδικαλιστικά στελέχη, αλλά και συνεργαζόμενα κομματικά στελέχη). Η «δυσφήμηση» του Σύριζα ως «τρελής» αριστεράς εδώ και μήνες από τον ΔΟΛ, ή

των εκλογών να ανταποκριθεί στα όποια νέα του καθήκοντα. Ταυτόχρονα, η δήθεν «δυσφήμηση» του τον πριμοδοτεί συνεχώς με νέες ψήφους, καθώς όχι μόνο οι διάφοροι Πρετεντέρηδες είναι προ πολλού κοινωνικά ανυπόληπτοι, αλλά και οι εκπρόσωποι του ΔΝΤ ή του γερμανικού κράτους που υπονοούν την αντίθεση τους με την εκλογική αύξηση του Σύριζα επίσης δεν χαίρουν, αν μη τι άλλο, κανενός είδους κοινωνικής εκτίμησης…

Κάθε ψήφος, λοιπόν, στον Σύριζα δεν στηρίζει μόνο τους ντόπιους καθεστωτικούς, για να χρησιμοποιήσουμε έναν όρο που ίσως κουνήσει το μυαλό ορισμένων συριζόπληκτων, αλλά και τα σχέδια των δανειστών δηλαδή ΕΕ και ΔΝΤ, που επιθυμούν διακαώς ηρεμία στους δρόμους και δεν τους κακοπέφτει καθόλου η «ιδέα» ενός αριστερού άλλοθι στην όποια συνέχεια, εντός ή εκτός ευρώ δεν έχει σημασία. Εύκολα, άλλωστε, τις τελευταίες ημέρες διαπιστώνεται ότι οι φτιασιδωμένες θέσεις του Σύριζα δεν αντιτίθενται απολύτως σε τίποτε με τις γενικότερες επιδιορθωτικές διαθέσεις της ευρωπαϊκής πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

Πάμε, λοιπόν, στη συνέχεια-επανάληψη, εκτός απροόπτου βέβαια πάντα, της εκλογικής διαδικασίας η οποία ήδη χαρακτηρίζεται από τις αναμενόμενες συμπτύξεις δυνάμεων (επιστροφή Μπακογιάννη, ενσωμάτωση βουλευτών του ΛΑΟΣ και των Ανεξάρτητων Ελλήνων), για τις οποίες ήδη έχουμε γράψει εδώ και μήνες, την απόσυρση άλλων πολιτικών δυνάμεων, αλλά και διόρθωση του ποσοστού όπου κατεγράφησαν «υπερβολές» (βλ. περίπτωση Χρυσής Αυγής, Καμμένου ή ΚΚΕ).

Μια επανάληψη της εκλογικής διαδικασίας, που θα διεξαχθεί στο πλέον εκβιαστικό κλίμα με τα συνεχόμενα δημοσιεύματα και δηλώσεις να μιλούν για την ολική καταστροφή που θα σηματοδοτήσει η ενδεχόμενη επιστροφή στην δραχμή, με την «απειλή» γιγάντωσης ενός «εμφυλιοπολεμικού» κλίματος που πασχίζουν, απ'

ρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:
Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

ταβατική κατάσταση και σε καμία περίπτωση δείγματα γενικότερης στασιμότητας ή οριστικής οπισθοδρόμησης. Τα γκέμια τραβήχτηκαν για την ώρα όσο εκτιμήθηκε ότι είναι αρκετό. Θα τραβηχτούν και άλλο. Η βιαιότητα των κινήσεων, η ταχύτητα που επιβάλλεται στην υλοποίηση των κυριαρχικών σχεδιασμών είναι τέτοια που δεν μπορεί να αφήνει περιθώρια κανενός είδους αυταπάτης.

Και οι τοπικοί άρχοντες; Τι θα απογίνουν τώρα που ξαναμοιράζεται η πίττα; Να το ξαναπούμε. Άλλοι θα εξαφανιστούν από προσώπου γης ως «διεφθαρμένοι», άλλοι το έχουν κάνει προ πολλού, γιατί ήταν οι πλέον επιτήδειοι και διορατικοί. Και οι υπόλοιποι θα μοιραστούν την πίττα, όση βέβαια έμεινε, παίρνοντας μέρος στην ανανέωση και στην ανασυγκρότηση του πολιτικού σκηνικού.

«Οι διαφωνίες, επομένως, και οι αντιθέσεις ανάμεσα στις εξουσιαστικές μερίδες, πολλές φορές και αυτές από επάνω μέχρι κάτω πλασματικές, όχι μόνο δεν διαταράσσουν την ενότητα των κυριαρχικών επιλογών, αλλά την ισχυροποιούν πολύ περισσότερο από τις συμφωνίες. Οι διαφοροποιήσεις την κατάλληλη στιγμή, οι «αποσχίσεις» ακόμα και οι πιο θορυβώδεις και μακροχρόνιες, το ξεσκαρτάρισμα των «καμένων» χαρτιών, ακόμα και αν πρόκειται για πρόσωπα, που λίγο πριν προβάλλονταν ως αναντικατάστατα στον κομματικό ή κυβερνητικό καμβά, ως κύριο στόχο έχουν να κατασιγάσουν την κοινωνική οργή και να γεμίσουν τα κενά πολιτικής εκπροσώπησης». Αυτά γράφαμε μεταξύ άλλων στις αρχές του περασμένου Απριλίου, τονίζοντας ακόμη, ότι η σύμπτυξη των ήδη υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών και η κατασκευή νέων δεν συνιστά, φυσικά, σε καμία περίπτωση κάποιου είδους κατάρρευση, είτε του πολιτικού συστήματος γενικότερα, είτε των «κουρεμένων» σε ποσοστά λεγόμενων μεγάλων κομμάτων. Τι έφερε, όμως, το εκλογικό αποτέλεσμα της 6η Μάη;

Ας δεχθούμε ότι το δίκτυο των σχέσεων ανάμεσα στους κομματικούς σχηματισμούς ονομάζεται κομματικό σύστημα. Η μετάβαση από το ένα κομματικό σύστημα σε ένα άλλο δεν γίνεται βέβαια με το πάτημα ενός κουμπιού, εκτός αν κάποιος υ-

9,5% στο σύνολο εκείνων που είχαν δικαίωμα ψήφου, ενώ του δεύτερου κόμματος, του Σύριζα, στο 8,5%. Το ποσοστό της αποχής δηλαδή, ακόμα και αν δεχθούμε ότι το 35% δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα λόγω μη εκκαθάρισης των εκλογικών καταλόγων, εξακολουθεί να υπερκαλύπτει το ποσοστό που αθροίζουν και τα τρία πρώτα κόμματα από κοινού. Δεδομένης της εκρηκτικής κοινωνικής κατάστασης, όπως επίσης και της δυνατότητας να επιλέξει κανείς ανάμεσα σε δεκάδες κόμματα, είναι αναμφισβήτητη η δυναμική αυτής της καταγεγραμμένης αποχής. Έτσι, από πού και ως πού μπορεί κανείς να υποστηρίζει ότι ο «σοφός λαός επέλεξε την συνεργασία των κομμάτων»; Απλά πανικόβλητοι, τόσο οι ίδιοι θλιβεροί κομματάρχες όσο και τα γνωστά φερέφωνά τους και με έκδηλο άγχος βαφτίζουν το κρέας ψάρι.

Στόχος της όποιας κυβέρνησης προκύψει, είναι ο έλεγχος των ανεξέλεγκτων κοινωνικών αντιδράσεων που είναι βέβαιο ότι θα εκδηλωθούν, αργά ή γρήγορα, μετά την διευθέτηση της δήθεν «ακυβερνησίας» που ταλανίζει την χώρα. Σ' αυτήν την κατεύθυνση έρχεται να λειτουργήσει ως ασφαλιστική δικλείδα ο Σύριζα, στον οποίο έχει βρει στέγη ένα σημαντικό μέρος του «παλιού» Πασοκ (μεσαία, μικρά ή μεγάλα συνδικαλιστικά στελέχη, αλλά και συνεργαζόμενα κομματικά στελέχη). Η «δυσφήμηση» του Σύριζα ως «τρελής» αριστεράς εδώ και μήνες από τον ΔΟΛ, ή πρόσφατα καθώς «κατηγορείται» για «αντιφατικές» ή «επικίνδυνες εθνικά» θέσεις, του προσφέρουν απλά την κατάλληλη ώθηση για να σταθεροποιηθεί ως ένας σημαντικός κομματικός πόλος στην «νέα» εποχή των «κουρεμένων μεγάλων» κομμάτων. Και αυτό γίνεται με πολύ απλό τρόπο. Ο Σύριζα ανταποκρίνεται στις υποδείξεις και διορθώνει τις θέσεις του, ώστε να είναι με κάθε τρόπο έτοιμος την επόμενη

στηρίζει μόνο τους ντόπιους καθεστωτικούς, για να χρησιμοποιήσουμε έναν όρο που ίσως κουνήσει το μυαλό ορισμένων συριζόπληκτων, αλλά και τα σχέδια των δανειστών δηλαδή ΕΕ και ΔΝΤ, που επιθυμούν διακαώς ηρεμία στους δρόμους και δεν τους κακοπέφτει καθόλου η «ιδέα» ενός αριστερού άλλοθι στην όποια συνέχεια, εντός ή εκτός ευρώ δεν έχει σημασία. Εύκολα, άλλωστε, τις τελευταίες ημέρες διαπιστώνεται ότι οι φτιασιδωμένες θέσεις του Σύριζα δεν αντιτίθενται απολύτως σε τίποτε με τις γενικότερες επιδιορθωτικές διαθέσεις της ευρωπαϊκής πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

Πάμε, λοιπόν, στη συνέχεια-επανάληψη, εκτός απροόπτου βέβαια πάντα, της εκλογικής διαδικασίας η οποία ήδη χαρακτηρίζεται από τις αναμενόμενες συμπτύξεις δυνάμεων (επιστροφή Μπακογιάννη, ενσωμάτωση βουλευτών του ΛΑΟΣ και των Ανεξάρτητων Ελλήνων), για τις οποίες ήδη έχουμε γράψει εδώ και μήνες, την απόσυρση άλλων πολιτικών δυνάμεων, αλλά και διόρθωση του ποσοστού όπου κατεγράφησαν «υπερβολές» (βλ. περίπτωση Χρυσής Αυγής, Καμμένου ή ΚΚΕ).

Μια επανάληψη της εκλογικής διαδικασίας, που θα διεξαχθεί στο πλέον εκβιαστικό κλίμα με τα συνεχόμενα δημοσιεύματα και δηλώσεις να μιλούν για την ολική καταστροφή που θα σηματοδοτήσει η ενδεχόμενη επιστροφή στην δραχμή, με την «απειλή» γιγάντωσης ενός «εμφυλιοπολεμικού» κλίματος που πασχίζουν, απ' ότι φαίνεται, όλες οι ενδιαφερόμενες πλευρές να ξεθάψουν. Μόνο που αυτό το «πτώμα» έχει θαφτεί προ καιρού με την συναίνεση όλων αριστερών, δεξιών και κεντρώων γεγονός που ίσως βολεύει να ξεχνούν οι χρήσιμοι ηλίθιοι κάθε εξουσίας...

Συσπείρωση Αναρχικών

βολής στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:
Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 117
ΙΟΥΝΙΟΣ 2012

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

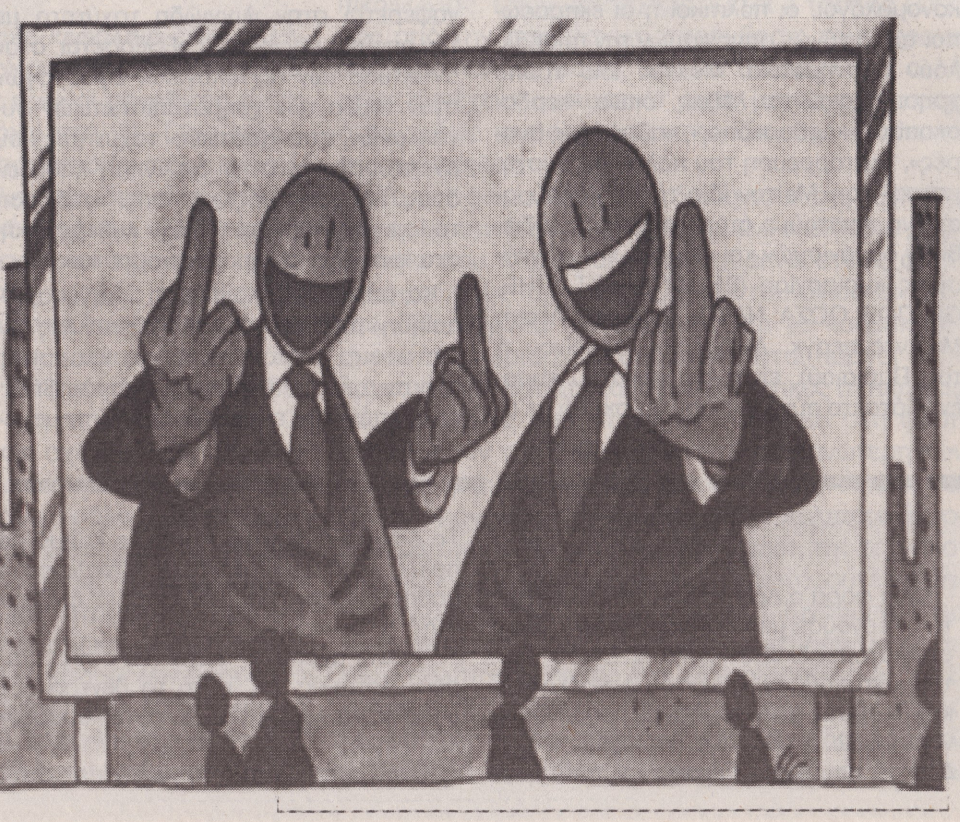
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Αιόλιος

πολλές φορές και αυτές από επάνω μέχρι κάτω πλασματικές, όχι μόνο δεν διαταράσσουν την ενότητα των κυριαρχικών επιλογών, αλλά την ισχυροποιούν πολύ περισσότερο από τις συμφωνίες. Οι διαφοροποιήσεις την κατάλληλη στιγμή, οι «αποσχίσεις» ακόμα και οι πιο θορυβώδεις και μακροχρόνιες, το ξεσκαρτάρισμα των «καμένων» χαρτιών, ακόμα και αν πρόκειται για πρόσωπα, που λίγο πριν προβάλλονταν ως αναντικατάστατα στον κομματικό ή κυβερνητικό καμβά, ως κύριο στόχο έχουν να κατασιγάσουν την κοινωνική οργή και να γεμίσουν τα κενά πολιτικής εκπροσώπησης». Αυτά γράφαμε μεταξύ άλλων στις αρχές του περασμένου Απριλίου, τονίζοντας ακόμη, ότι η σύμπτυξη των ήδη υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών και η κατασκευή νέων δεν συνιστά, φυσικά, σε καμία περίπτωση κάποιου είδους κατάρρευση, είτε του πολιτικού συστήματος γενικότερα, είτε των «κουρεμένων» σε ποσοστά λεγόμενων μεγάλων κομμάτων. Τι έφερε, όμως, το εκλογικό αποτέλεσμα της 6η Μάη;

Ας δεχθούμε ότι το δίκτυο των σχέσεων ανάμεσα στους κομματικούς σχηματισμούς ονομάζεται κομματικό σύστημα. Η μετάβαση από το ένα κομματικό σύστημα σε ένα άλλο δεν γίνεται βέβαια με το πάτημα ενός κουμπιού, εκτός αν κάποιος υιοθετεί τις ανοησίες που διαφημίζουν την «κατάρρευση» της προηγούμενης κατάστασης. Επειδή, όμως, το «νέο» συνδέεται άρρηκτα με το «παλιό», γρήγορα κανείς επιβεβαιώνει ότι η ανασυγκρότηση του πολιτικού σκηνικού στερείται έστω και της οποιασδήποτε πρωτοτυπίας και έμπνευσης. Είναι εύκολο, βέβαια, να αντικρύζει κάποιος το ποτήρι είτε μισογεμάτο είτε μισοάδειο, κατά πως τον ωφελεί σε κάθε περίπτωση. Η αλήθεια, όμως, δεν κρύβεται για πολύ. Οι φορείς του «νέου» πολιτικού σκηνικού, όχι μόνο δεν αποτελούν προϊόν παρθενογένεσης, αλλά ήταν βασικά και αναπόσπαστα κομμάτια της «παρηκμασμένης» προηγούμενης πολιτικής κατάστασης. Είναι επίσης σημαντικό να θυμηθούμε ότι ήδη πριν τις εκλογές ψει, είναι ο έλεγχος των ανεξέλεγκτων κοινωνικών αντιδράσεων που είναι βέβαιο ότι θα εκδηλωθούν, αργά ή γρήγορα, μετά την διευθέτηση της δήθεν «ακυβερνησίας» που ταλανίζει την χώρα. Σ' αυτήν την κατεύθυνση έρχεται να λειτουργήσει ως ασφαλιστική δικλείδα ο Σύριζα, στον οποίο έχει βρει στέγη ένα σημαντικό μέρος του «παλιού» Πασοκ (μεσαία, μικρά ή μεγάλα συνδικαλιστικά στελέχη, αλλά και συνεργαζόμενα κομματικά στελέχη). Η «δυσφήμηση» του Σύριζα ως «τρελής» αριστεράς εδώ και μήνες από τον ΔΟΛ, ή πρόσφατα καθώς «κατηγορείται» για «αντιφατικές» ή «επικίνδυνες εθνικά» θέσεις, του προσφέρουν απλά την κατάλληλη ώθηση για να σταθεροποιηθεί ως ένας σημαντικός κομματικός πόλος στην «νέα» εποχή των «κουρεμένων μεγάλων» κομμάτων. Και αυτό γίνεται με πολύ απλό τρόπο. Ο Σύριζα ανταποκρίνεται στις υποδείξεις και διορθώνει τις θέσεις του, ώστε να είναι με κάθε τρόπο έτοιμος την επομένη ες ήδη έχουμε γράψει εδώ και μήνες, την απόσυρση άλλων πολιτικών δυνάμεων, αλλά και διόρθωση του ποσοστού όπου κατεγράφησαν «υπερβολές» (βλ. περίπτωση Χρυσής Αυγής, Καμμένου ή ΚΚΕ).

Μια επανάληψη της εκλογικής διαδικασίας, που θα διεξαχθεί στο πλέον εκβιαστικό κλίμα με τα συνεχόμενα δημοσιεύματα και δηλώσεις να μιλούν για την ολική καταστροφή που θα σηματοδοτήσει η ενδεχόμενη επιστροφή στην δραχμή, με την «απειλή» γιγάντωσης ενός «εμφυλιοπολεμικού» κλίματος που πασχίζουν, απ' ότι φαίνεται, όλες οι ενδιαφερόμενες πλευρές να ξεθάψουν. Μόνο που αυτό το «πτώμα» έχει θαφτεί προ καιρού με την συναίνεση όλων αριστερών, δεξιών και κεντρώων γεγονός που ίσως βολεύει να ξεχνούν οι χρήσιμοι ηλίθιοι κάθε εξουσίας...

Συσπείρωση Αναρχικών

Ένα τάνυσμα, ένας κρότος και γέμισε με λύματα ο τόπος!

Όσο κι αν προσπάθησαν οι γκαλοπτζήδες, οι κομματάρχες και τα στηρίγματα του συστήματος εξουσίας κι εκμετάλλευσης, δεν κατόρθωσαν και πολλά πράγματα.

Έριξαν στο παιχνίδι πολλά κόμματα για να «τσιμπήσουν» οι αφελείς, οι κατά περίσταση «χρήσιμοι ηλίθιοι», ώστε να πάνε να ψηφίσουν και να αποτελέσουν τα «μπάζα» που μαζί με τους μόνιμα κουταλοφόρους-υποστυλώματα του κάθε κομματικού μηχανισμού πρόκειται να στήσουν το καινούργιο γαϊτανάκι εξαπάτησης και χειροτέρευσης των συνθηκών δουλείας.

Πολύς ντόρος για το τίποτα!

Μπορεί να συγκράτησαν τα ποσοστά αποχής αλλά δεν τα μείωσαν.

Στις προηγούμενες εκλογές του 2009 τα αποτελέσματα είχαν ως εξής:
Εγγεγραμμένοι: **9.929.065**
Ψήφισαν: **7.044.606** / 70,95 %
Έγκυρα: **6.858.421**
Άκυρα: **142.916** / 2,03 %
Λευκά: **43.269** / 0,61 %

Στις εκλογές του Μαΐου 2012, τα αποτελέσματα με υπολειπόμενο μόνο το 00,06% τα αποτελέσματα είναι:
Εγγεγραμμένοι: **9.949.401**
Ψήφισαν: **6.476.745** / 65,10 %
Έγκυρα: **6.324.096**
Άκυρα: **116.889** / 1,80 %
Λευκά: **35.760** / 0,55 %

Δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη γνώση αριθμητικής για να αντιληφθούμε ότι οι **2.885.659** μη συμμετέχοντες των εκλογών του 2009 έφτασαν φέτος στους **3.472.656**, δηλαδή πάνω από το 1/3 των εγγεγραμμένων. Υπάρχει, επομένως, μια αύξηση κατά **586.997**.

Πάντως, είναι αξιοσημείωτη η επιμέλεια των ΜΜΕ που απέφευγαν (όσο τους ήταν δυνατόν) να αναφερθούν στο ποσοστό της αποχής, που από 29,05% έφτασε στο 34,90%.

Εννοείται πως κανείς δεν δικαιούται να διεκδικήσει τους απέχοντες. Εκείνο που σίγουρα θα έχει ιδιαίτερη

Είναι, πλέον, φανερό πως ο θίασος των εκλεγμένων της 6ης Μαΐου εξάντλησε όλη την υποκριτική και μη δυνατότητά του. Αρκετοί από όσους το έχουν κατανοήσει θα πουν πως ήταν χωρίς νόημα όλες αυτές οι μέρες που πέρασαν. Κι όμως έχουν πέσει έξω!

Επειδή, η πολιτική μοιάζει αρκετά με τη μαύρη μαγεία. Χρησιμοποιείται για να κατευθύνει τον άνθρωπο ώστε να πάρει θέσεις και αποφάσεις τις οποίες έχουν προετοιμάσει άλλοι, (οι οποίοι συνήθως είναι αυτοί που εφαρμόζουν αυτήν την τεχνική, καθώς και διάφοροι άλλοι διεκπεραιωτές, όπως οι δημοσιογράφοι). βούληση και να κατευθυνθεί η σκέψη, ώστε να επέλθει το επιζητούμενο και προκαθορισμένο αποτέλεσμα. Εννοείται πως μετά την «κατοχή» έρχεται το επόμενο βήμα. Οι «κατεχόμενοι» γίνονται, σε πολλές περιπτώσεις, φορείς και προπαγανδιστές των όσων τους «περάστηκαν». Άλλωστε στους κομματικούς και στους πολιτικούς κύκλους είναι συνηθισμένη η διατύπωση: «πέρασε (ή περάστηκε) η γραμμή».

Πράγματι, στη διάρκεια του μετεκλογικού δεκαήμερου έγινε συστηματική προσπάθεια να «καταχωρηθούν» στα μυαλά των ψηφοφόρων οι γραμμές που επιθυμούσαν οι διάφορες πτέρυγες της κυριαρχίας (ευρωπαϊκής και ευρύτερης) μέσω των «εν Ελλάδι» υποκαταστημάτων της.

Το Καροτομαστίγιο

Έριξαν στο παιχνίδι πολλά κόμματα για να «τσιμπήσουν» οι αφελείς, οι κατά περίσταση «χρήσιμοι ηλίθιοι», ώστε να πάνε να ψηφίσουν και να αποτελέσουν τα «μπάζα» που μαζί με τους μόνιμα κουταλοφόρους-υποστυλώματα του κάθε κομματικού μηχανισμού πρόκειται να στήσουν το καινούργιο γαϊτανάκι εξαπάτησης και χειροτέρευσης των συνθηκών δουλείας.

Πολύς ντόρος για το τίποτα!

Μπορεί να συγκράτησαν τα ποσοστά αποχής αλλά δεν τα μείωσαν.

Στις προηγούμενες εκλογές του 2009 τα αποτελέσματα είχαν ως εξής:
Εγγεγραμμένοι: **9.929.065**
Ψήφισαν: **7.044.606** / 70,95 %
Έγκυρα: **6.858.421**
Άκυρα: **142.916** / 2,03 %
Λευκά: **43.269** / 0,61 %

Στις εκλογές του Μαΐου 2012, τα αποτελέσματα με υπολειπόμενο μόνο το 00,06% τα αποτελέσματα είναι:
Εγγεγραμμένοι: **9.949.401**
Ψήφισαν: **6.476.745** / 65,10 %
Έγκυρα: **6.324.096**
Άκυρα: **116.889** / 1,80 %
Λευκά: **35.760** / 0,55 %

Δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη γνώση αριθμητικής για να αντιληφθούμε ότι οι **2.885.659** μη συμμετέχοντες των εκλογών του 2009 έφτασαν φέτος στους **3.472.656**, δηλαδή πάνω από το 1/3 των εγγεγραμμένων. Υπάρχει, επομένως, μια αύξηση κατά **586.997**.

Πάντως, είναι αξιοσημείωτη η επιμέλεια των ΜΜΕ που απέφευγαν (όσο τους ήταν δυνατόν) να αναφερθούν στο ποσοστό της αποχής, που από 29,05% έφτασε στο 34,90%.

Εννοείται πως κανείς δεν δικαιούται να διεκδικήσει τους απέχοντες. Εκείνο που σίγουρα θα έχει ιδιαίτερη σημασία είναι αυτή η αποδέσμευση να γίνει μόνιμη. Οι άνθρωποι που δεν πήγαν να ψηφίσουν ας ορίσουν αυτή τη στάση τους σαν αφετηρία μιας πορείας για ένα μέλλον ελεύθερο και ανεξούσιο, χωρίς αφεντικά, κράτος κυριαρχία κι εκμετάλλευση, ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΖΩΗ!

Ο πολύς ντόρος δεν έφερε και σπουδαία πράγματα, αν το καλοεξετάσει κάποιος.

Μεταφέρθηκαν τα απορρίμματα του ΠΑΣΟΚ στο Σύριζα (τον μόνιμο σκουπιδοτενεκέ του «κινήματος») και τις λοιπές αριστερές και «ακροδεξιές» δυνάμεις. Σκόρπισαν και τα μαζώματα της ΝΔ. Άλλα βγήκαν Καμμένα, άλλα βρήκαν τη θέση τους στο νεοναζισμό και κάποια θυμήθηκαν το αριστερό τους παρελθόν.

Το ΚΚΕ «ανέβηκε» μόνο κατά 18.000 ψηφαλάκια και

τη μαύρη μαγεία. Χρησιμοποιείται για να κατευθύνει τον άνθρωπο ώστε να πάρει θέσεις και αποφάσεις τις οποίες έχουν προετοιμάσει άλλοι, (οι οποίοι συνήθως είναι αυτοί που εφαρμόζουν αυτήν την τεχνική, καθώς και διάφοροι άλλοι διεκπεραιωτές, όπως οι δημοσιογράφοι).

Πράγματι, στη διάρκεια του μετεκλογικού δεκαήμερου έγινε συστηματική προσπάθεια να «καταχωρηθούν» στα μυαλά των ψηφοφόρων οι γραμμές που επιθυμούσαν οι διάφορες πτέρυγες της κυριαρχίας (ευρωπαϊκής και ευρύτερης) μέσω των «εν Ελλάδι» υποκαταστημάτων της.

Το Καροτομαστίγιο

Εκείνο που επιδιώκεται σε τέτοιες καταστάσεις είναι να αποδυναμωθεί η κρίση, να εξασθενίσει η

ΧΑΘΗΚΕ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ Σ'

Η μία γραμμή, που έγινε προσπάθεια να «περαστεί», και να κατοχυρωθεί στη συνείδηση των ψηφοφόρων, είναι αυτή της «επαναδιαπραγμάτευσης». Αυτό, απλά, σημαίνει πως η ουσία (δηλαδή το «χρέος») παραμένει αδιαμφισβήτητη, όπως αδιαμφισβήτητη είναι και η επιθυμία (εκφρασμένη ρητά ή εννοούμενη σιωπηλά) των πολιτικών εκπροσώπων της κυριαρχίας για παραμονή στην «ευρωζώνη». Που σημαίνει, πισθάγκωνα δεμένοι!

Εφ' όσον, όμως, το «χρέος» είναι το κύριο μέσο

Λευκά: **35.760** / 0,55 %

Δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη γνώση αριθμητικής για να αντιληφθούμε ότι οι **2.885.659** μη συμμετέχοντες των εκλογών του 2009 έφτασαν φέτος στους **3.472.656,** δηλαδή πάνω από το 1/3 των εγγεγραμμένων. Υπάρχει, επομένως, μια αύξηση κατά **586.997.**

Πάντως, είναι αξιοσημείωτη η επιμέλεια των ΜΜΕ που απέφευγαν (όσο τους ήταν δυνατόν) να αναφερθούν στο ποσοστό της αποχής, που από 29,05% έφτασε στο 34,90%.

Εννοείται πως κανείς δεν δικαιούται να διεκδικήσει τους απέχοντες. Εκείνο που σίγουρα θα έχει ιδιαίτερη σημασία είναι αυτή η αποδέσμευση να γίνει μόνιμη. Οι άνθρωποι που δεν πήγαν να ψηφίσουν ας ορίσουν αυτή τη στάση τους σαν αφετηρία μιας πορείας για ένα μέλλον ελεύθερο και ανεξούσιο, χωρίς αφεντικά, κράτος κυριαρχία κι εκμετάλλευση, ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΖΩΗ!

Ο πολύς ντόρος δεν έφερε και σπουδαία πράγματα, αν το καλοεξετάσει κάποιος.

Μεταφέρθηκαν τα απορρίμματα του ΠΑΣΟΚ στο Σύριζα (τον μόνιμο σκουπιδοτενεκέ του «κινήματος») και τις λοιπές αριστερές και «ακροδεξιές» δυνάμεις. Σκόρπισαν και τα μαζώματα της ΝΔ. Άλλα βγήκαν Καμμένα, άλλα βρήκαν τη θέση τους στο νεοναζισμό και κάποια θυμήθηκαν το αριστερό τους παρελθόν.

Το ΚΚΕ «ανέβηκε» μόνο κατά 18.000 ψηφαλάκια και διατηρεί σταθερή τη στρατιά του για την επόμενη «περικύκλωση» της Βουλής.

Το μόνο που έγινε μ' αυτόν το ντόρο ήταν να γίνουν τα 5 κόμματα 7. Τα περισσότερα, όπως ήταν αναμενόμενο, μιλούν για «επαναδιαπραγμάτευση» με το ΔΝΤ και την ΕΚΤ.

Όσοι και με αυτή την ψήφο τους επιβεβαίωσαν τους όρους δουλείας και υποθήκευσαν, για μια ακόμα φορά, το μέλλον τους και το μέλλον των παιδιών τους στα κομματικά μαγαζιά και παραμάγαζα του κράτους και της ευρύτερης κυριαρχίας, ας όψονται.

Όσο για το «γεγονός» των εκλογών αυτό ήταν **ένα τάνυσμα, ένας κρότος και γέμισε με λύματα ο τόπος!**

Και τώρα, τα σκατά ΚΑΙ αυτής της κάλπης ποιος θα τα καθαρίσει μαλάκα ψηφοφόρε;

Η. Α

Εκείνο που επιδιώκεται σε τέτοιες καταστάσεις είναι να αποδυναμωθεί η κρίση, να εξασθενίσει η

ΧΑΘΗΚΕ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙΣ ΣΤΟ ΧΑΒΑ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ;

Η μία γραμμή, που έγινε προσπάθεια να «περαστεί», και να κατοχυρωθεί στη συνείδηση των ψηφοφόρων, είναι αυτή της «επαναδιαπραγμάτευσης». Αυτό, απλά, σημαίνει πως η ουσία (δηλαδή το «χρέος») παραμένει αδιαμφισβήτητη, όπως αδιαμφισβήτητη είναι και η επιθυμία (εκφρασμένη ρητά ή εννοούμενη σιωπηλά) των πολιτικών εκπροσώπων της κυριαρχίας για παραμονή στην «ευρωζώνη». Που σημαίνει, πισθάγκωνα δεμένοι!

Εφ' όσον, όμως, το «χρέος» είναι το κύριο μέσο για τον νέο καταμερισμό, που προωθείται από τα κέντρα κυριαρχίας στην Ευρώπη, στη λεκάνη της Μεσογείου αλλά και ευρύτερα, είναι δεδομένο πως κανείς από τους εδώ πολιτικούς της υπαλλήλους δεν διανοείται να τον αμφισβητήσει.

Απλά, αυτό που επιζητούν είναι να κάνουν πιο «εύπεπτη» την διαδικασία (για τον κοινωνικό χώρο και ιδιαίτερα για το τμήμα των ανθρώπων που θα υποστούν τις συνέπειες με τον πλέον επώδυνο τρόπο), η οποία πρόκειται να επιβάλλει την αναπροσαρμογή των όρων κυριαρχίας για τον ελλαδικό χώρο «σε βάθος δεκαετιών».

Η άλλη γραμμή αφορά στην προετοιμασία της συγκρότησης κυβερνήσεων συνεργασίας, με την μία ή την άλλη μορφή, εφ' όσον είναι σχεδόν βέβαιο πως δεν μπορεί να προκύψει αυτοδύναμη πλειοψηφία. Αυτή η προετοιμασία καλλιεργήθηκε και καλλιεργείται μέσα από το μύθευμα ότι το αποτέλεσμα των εκλογών της 6ης Μαΐου προέτρεπε σε κυβέρνηση συνεργασίας ή οικουμενική.

συνέχεια στη σελίδα 6

συνέχεια από τη σελίδα 5

Μέσα σ' όλα αυτά η τακτική της θολούρας και των φραστικών ασυναρτησιών, των λεκτικών αοριστιών και της σύγχυσης που προκαλείται από τους, μαθητευόμενους και μη, μάγους της πολιτικής σε συνδυασμό με τις απειλές για έξοδο από την ευρωζώνη αποβλέπει και στην συσπείρωση ψηφοφόρων γύρω από δύο πόλους (Σύριζα-ΝΔ).

Εκείνο, πάντως, που μπορεί να συμπεράνουμε αβίαστα είναι πως το σχέδιο αναδιανομής και καταμερισμού που έχει προγραμματιστεί από τα κέντρα κυριαρχίας θα προχωρήσει όποιο σενάριο κι αν τεθεί σε εφαρμογή. Είτε, δηλαδή, με την έξοδο από την ευρωζώνη είτε με την παραμονή σ' αυτή, είτε με την δραχμή ή κάποιο άλλο νόμισμα είτε με το ευρώ.

Επειδή το κυρίαρχο ζήτημα για τους ανθρώπους του ελλαδικού χώρου δεν είναι το όποιο νόμισμα αλλά τα δεσμά που τους έχουν επιβληθεί. Δεσμά που συνδέονται με τους μηχανισμούς καταναγκασμού που ονομάζονται Ευρωπαϊκή Ένωση και ακόμα ευρύτερα Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, Τριμερής και λοιπά κέντρα κυριαρχίας, που ετοιμάζουν τα επόμενα βήματα αναβάθμισης της ενοποίησής τους,

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟ, ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

θηκε από τους G8 για τον ελλαδικό πληθυσμό και για τις «εξελίξεις». Κι εδώ είναι που οι δηλώσεις συνοδεύονται από την ταυτόχρονη χρήση μαστιγίου και καρότου, δηλαδή, απειλών αλλά και υποσχέσεων για παροχές, τρομοκρατίας αλλά και χαϊδέματος.

Το πείραμα της υποταγής των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου στις νέες συνθήκες σκλαβιάς βρίσκεται σε εξέλιξη. Η πριμοδότηση της αριστεράς, από τα κέντρα εξουσίας, έχει σκοπό να εξασφαλίσει την ανοχή των σύγχρονων σκλάβων μέσα από ψευδαισθήσεις και υποσχέσεις, απειλές και τρομοκρατία, μικροπαροχές και αφαίμαξη κάθε μορφής αντίδρασης, με την εναλλαγή του μαστίγιου από το καρότο. Η αριστερά ήταν πάντοτε βουτηγμένη ως το λαιμό στο βούρκο του κρατισμού και συνιστά το κατ' εξοχήν μέσο εξαπάτησης των ανθρώπων. Αυτοί, άλλωστε, δεν είναι που ξελαρυγγιάζονταν για την Ευρώπη των λαών και για την ευημερία που θα υπήρχε, αφ' ότου θα έμπαινε το κράτος στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Τώρα κάνουν πως δεν θυμούνται και πάλι επαναλαμβάνουν τα ίδια παραμύθια σχετικά με το «ευρωπαϊκό μέλλον της χώρας» που είναι η επιβεβαιωμένη δυστυχία των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου. Είναι δυνατόν να τους πιστέψει κανείς;

Το θεατρικό που παίχτηκε μετά την 6η Μαΐου αφορούσε τόσο τις αλληλοσυμπληρούμενες αλλά και αλληλοσυγκρουόμενες γραμμές που υπάρχουν στους κόλπους της κυριαρχίας, της γραμμής της ελαστικότητας και της σκληρής εφαρμογής των μέτρων. Αλλά, αποσκοπούσε και σε κάτι ακόμη: την ανασύνταξη μετά το άπλωμα, μετά τον «πολυκομματισμό» την επαναπροσέγγιση στον «δικομματισμό». Κι αυτό το παιχνίδι το παίζουν ήδη πολύ καλά η ΝΔ και ο Σύριζα που προσπαθεί να μιμηθεί ρόλους παιγμένους εδώ και δεκαετίες από το ΠΑΣΟΚ.

Πάντως το σίγουρο είναι πως οι εκλογές (οι κάθε εκλογές) δεν θα προσφέρουν κάποια διέξοδο ουσιαστικής αποδέσμευσης των ανθρώπων από της σύγχρονες συνθήκες δουλείας, που αναπροσαρμόζονται και αναβαθμίζονται από τα κέντρα κυριαρχίας και τους εδώ υπαλλήλους τους: δεξιούς, αριστερούς, πατριώτες και λοιπούς.

Οι εξουσιαστές έχουν προγραμματίσει τους σχεδιασμούς τους σε βάθος 40 και 50 χρόνων.

Έχουμε κάθε δυνατότητα να ανασυγκροτήσουμε τη σκέψη, την εμπειρία και τη δράση μας. Ο χρόνος και ο τρόπος ανήκει σ' όσους αγωνίζονται κι οραματίζονται ένα κόσμο ανεξούσιο.

Η. Α.

ΜΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝΕΣΑΙ ΜΗΝ ΨΗΦΙΖΕΙΣ

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ... ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟ, ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ

ρισμού που έχει προγραμματιστεί από τα κέντρα κυριαρχίας θα προχωρήσει όποιο σενάριο κι αν τεθεί σε εφαρμογή. Είτε, δηλαδή, με την έξοδο από την ευρωζώνη είτε με την παραμονή σ' αυτή, είτε με την δραχμή ή κάποιο άλλο νόμισμα είτε με το ευρώ.

Επειδή το κυρίαρχο ζήτημα για τους ανθρώπους του ελλαδικού χώρου δεν είναι το όποιο νόμισμα αλλά τα δεσμά που τους έχουν επιβληθεί. Δεσμά που συνδέονται με τους μηχανισμούς καταναγκασμού που ονομάζονται Ευρωπαϊκή Ένωση και ακόμα ευρύτερα Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, Τριμερής και λοιπά κέντρα κυριαρχίας, που ετοιμάζουν τα επόμενα βήματα αναβάθμισης της ενοποίησής τους.

Επομένως δεν προκαλεί κανενός είδους απορία το ενδιαφέρον που εκδηλώθηκε από τους G8 για τον ελλαδικό πληθυσμό και για τις «εξελίξεις». Κι εδώ είναι που οι δηλώσεις συνοδεύονται από την ταυτόχρονη χρήση μαστιγίου και καρότου, δηλαδή, απειλών αλλά και υποσχέσεων για παροχές, τρομοκρατίας αλλά και χαϊδέματος.

Το πείραμα της υποταγής των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου στις νέες συνθήκες σκλαβιάς βρίσκεται σε εξέλιξη. Η πριμοδότηση της αριστεράς, από τα κέντρα εξουσίας, έχει σκοπό να εξασφαλίσει την ανοχή των σύγχρονων σκλάβων μέσα από ψευδαισθήσεις και υποσχέσεις, απειλές και τρομοκρατία, μικροπαροχές και αφαίμαξη κάθε μορφής αντίδρασης, με την εναλλαγή του μαστίγιου από το καρότο. Η αριστερά ήταν πάντοτε βουτηγμένη ως το λαιμό στο βούρκο του κρατισμού και συνιστά το κατ' εξοχήν μέσο εξαπάτησης των ανθρώπων. Αυτοί, άλλωστε, δεν είναι που ξελαρυγγιάζονταν για την Ευρώπη των λαών και για την ευημερία που θα υπήρχε, αφ' ότου θα έμπαινε το κράτος στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

ο Σύριζα που προσπαθεί να μιμηθεί ρόλους παιγμένους εδώ και δεκαετίες από το ΠΑΣΟΚ.

Πάντως το σίγουρο είναι πως οι εκλογές (οι κάθε εκλογές) δεν θα προσφέρουν κάποια διέξοδο ουσιαστικής αποδέσμευσης των ανθρώπων από της σύγχρονες συνθήκες δουλείας, που αναπροσαρμόζονται και αναβαθμίζονται από τα κέντρα κυριαρχίας και τους εδώ υπαλλήλους τους: δεξιούς, αριστερούς, πατριώτες και λοιπούς.

Οι εξουσιαστές έχουν προγραμματίσει τους σχεδιασμούς τους σε βάθος 40 και 50 χρόνων.

Έχουμε κάθε δυνατότητα να ανασυγκροτήσουμε τη σκέψη, την εμπειρία και τη δράση μας. Ο χρόνος και ο τρόπος ανήκει σ' όσους αγωνίζονται κι οραματίζονται ένα κόσμο ανεξούσιο.

Η. Α.

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον

ΜΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝΕΣΑΙ ΜΗΝ ΨΗΦΙΖΕΙΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με

σε εφαρμογή. Είτε, δηλαδή, με την έξοδο από την ευρωζώνη είτε με την παραμονή σ' αυτή, είτε με την δραχμή ή κάποιο άλλο νόμισμα είτε με το ευρώ.

Επειδή το κυρίαρχο ζήτημα για τους ανθρώπους του ελλαδικού χώρου δεν είναι το όποιο νόμισμα αλλά τα δεσμά που τους έχουν επιβληθεί. Δεσμά που συνδέονται με τους μηχανισμούς καταναγκασμού που ονομάζονται Ευρωπαϊκή Ένωση και ακόμα ευρύτερα Λέσχη Μπίλντεμπεργκ, Τριμερής και λοιπά κέντρα κυριαρχίας, που ετοιμάζουν τα επόμενα βήματα αναβάθμισης της ενοποίησής τους.

Επομένως δεν προκαλεί κανενός είδους απορία το ενδιαφέρον που εκδηλώχήν μέσο εξαπάτησης των ανθρώπων. Αυτοί, άλλωστε, δεν είναι που ξελαρυγγιάζονταν για την Ευρώπη των λαών και για την ευημερία που θα υπήρχε, αφ' ότου θα έμπαινε το κράτος στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη στις 7μμ στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας, (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

ΜΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝΕΣΑΙ ΜΗΝ ΨΗΦΙΖΕΙΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Ο «κρότος»

Τα φαινόμενα απατούν; Όχι πάντα. Έχουμε αρκετές φορές τοποθετηθεί σχετικά με το ζήτημα του εθνικισμού, του λεγόμενου νεοναζισμού και του φασισμού.

Δυστυχώς σε «ώτα μη ακουόντων», η αλήθεια εμφανίζεται με εκκωφαντικό κρότο κάνοντας την πραγματικότητα ανυπόφορα επιτακτική και σε ορισμένες περιπτώσεις δραματική.

Αλλά και όταν φανεί πως κάποιοι ήχοι «συλλαμβάνονται», και πάλι είναι αβέβαιο το κατά πόσον αυτά τα μηνύματα της αλήθειας μπορούν να ερμηνευτούν με σωστό τρόπο. Για να συμβεί κάτι τέτοιο «χρειάζεται», όπως έλεγε ένας καθηγητής στους μαθητές του, «να υπάρχουν βάσεις». «Αυτές οι βάσεις», θα συμπληρώσουμε από την πλευρά μας, «οφείλουν να έχουν σωστή κατεύθυνση, που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει: **απελευθερωτική**».

Τα γράφουμε όλα αυτά επειδή, δυστυχώς, κάποιοι προσποιούνται πως δεν καταλαβαίνουν, ακόμα και μετά τον εκκωφαντικό κρότο του 7%, ποσοστού που «εισέπραξαν» οι ακροδεξιοί μετά τη διενέργεια των εκλογών της 6ης Μαΐου. Με διάφορα κείμενα και ενέργειες, που δείχνουν περισσότερο σπασμωδικές, οι κατά περίσταση «αρμόδιοι», προσπαθούν να κατασκευάσουν μια εικόνα διαφορετική από αυτή που υπάρχει ή να προσφέρουν πολιτική συνδρομή στην αριστερά. Το δραματικό στοιχείο, δηλαδή η «αδυναμία κατανόησης» (απ' όσους δύνανται αλλά δεν προσπαθούν), είναι χαρακτηριστικό σ' αυτή την τελευταία περίπτωση.

Αυτός είναι ένας επί πλέον λόγος που στο προσκήνιο συνεχίζει να προβάλλεται ο ανάπηρος αντιφασισμός. Και είναι ανάπηρος επειδή παρ' όλες τις αποτυχίες, αγνοεί στοιχειώδη ζητήματα και επιμένει στο να επαναλαμβάνεται με έναν τρόπο που ξεπερνά ακόμα και αυτή την κατάσταση του δογματισμού.

να αποκομιστούν πολιτικά οφέλη και να κατασκευαστούν εντυπώσεις και από την άλλη το σύνηθες αποτέλεσμα ήταν αφ' ενός να προσφέρονται πολιτικά οφέλη στους ακροδεξιούς, οι οποίοι εκτός των άλλων εμφανίζονταν ως κατατρεγμένοι και αφ' ετέρου να διαφημίζονται διαρκώς για δεκαετίες.

Ας ληφθεί υπ' όψιν, ότι σε ορισμένες περιπτώσεις αυτού του είδους οι «δράσεις» κατέληξαν σε σοβαρούς τραυματισμούς αντιδιαδηλωτών ή επίδοξων εκπορθητών των κομματικών γραφείων του περί ου ο λόγος κόμματος. Θα μπορούσε, βέβαια, κάποιος να ισχυριστεί, με ωμότητα, πως υπήρξαν, σε ορισμένες περιπτώσεις, τραυματίες κι από την άλλη πλευρά και ίσως περισσότεροι. Αν και η απάντηση είναι αυτονόητη θα την επαναλάβουμε: **η απελευθερωτική δράση δεν καθορίζεται από το αν τέθηκαν «εκτός μάχης» περισσότεροι από τη απέναντι πλευρά.**

Ποια είναι η βαθύτερη ουσία αυτής της πρακτικής, η οποία συνήθως καλύπτεται με διάφορα προπαγανδιστικά σλόγκαν;

Το καθοριστικό είναι ότι αυτή η πρακτική είναι **αδιαμφισβήτητα εξουσιαστική**, όπως έχουμε αναφέρει και αλλού.(3) Αλλά υπάρχουν πολλά ακόμη που συντρέχουν:

Πρώτον, αυτός ο οποίος εμποδίζει την πραγματοποίηση μιας εκδήλωσης (ακροδεξιάς ή μη) σαφέστατα θεωρεί ότι αυτοί που θα την παρακολουθήσουν ή θα πα-

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΝΟΔΟ

«Αν θέλεις να δεις που βρίσκεται το λάθος, τότε θα χρειαστείς ένα καθρέφτη...»

λόγο.

Τέταρτον, αυτός ο οποίος προβαίνει σε αντιδιαδήλωση προφανώς δεν αντιλαμβάνεται τις πραγματικές διαστάσεις και την «δυναμική» που είναι ενδεχόμενο να προκύψει. Επειδή στις περισσότερες των περιπτώσεων οι κρατούντες μπορούν να έχουν σφαιρική εικόνα και δυνατότητα αξιοποίησης τέτοιων καταστάσεων, είναι

κάμψουν οι αναρχικοί στην ολική αντιμετώπιση, στάση, ανάλυση και δράση όλων των ζητημάτων και καταστάσεων που αφορούν την αναρχική απελευθερωτική προοπτική, γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρη μέσα από το πρίσμα εξέτασης και αυτών των γεγονότων στα οποία αναφερόμαστε.

ΑΝΟΔΟ

«Αν θέλεις να δεις που βρίσκεται το λάθος, τότε θα χρειαστείς ένα καθρέφτη...»

«συλλαμβάνονται», και πάλι είναι αβέβαιο το κατά πόσον αυτά τα μηνύματα της αλήθειας μπορούν να ερμηνευτούν με σωστό τρόπο. Για να συμβεί κάτι τέτοιο «χρειάζεται», όπως έλεγε ένας καθηγητής στους μαθητές του, «να υπάρχουν βάσεις». «Αυτές οι βάσεις», θα συμπληρώσουμε από την πλευρά μας, «οφείλουν να έχουν σωστή κατεύθυνση, που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει: **απελευθερωτική**».

Τα γράφουμε όλα αυτά επειδή, δυστυχώς, κάποιοι προσποιούνται πως δεν καταλαβαίνουν, ακόμα και μετά τον εκκωφαντικό κρότο του 7%, ποσοστού που «εισέπραξαν» οι ακροδεξιοί μετά τη διενέργεια των εκλογών της 6ης Μαΐου. Με διάφορα κείμενα και ενέργειες, που δείχνουν περισσότερο σπασμωδικές, οι κατά περίσταση «αρμόδιοι», προσπαθούν να κατασκευάσουν μια εικόνα διαφορετική από αυτή που υπάρχει ή να προσφέρουν πολιτική συνδρομή στην αριστερά. Το δραματικό στοιχείο, δηλαδή η «αδυναμία κατανόησης» (απ' όσους δύνανται αλλά δεν προσπαθούν), είναι χαρακτηριστικό σ' αυτή την τελευταία περίπτωση.

Αυτός είναι ένας επί πλέον λόγος που στο προσκήνιο συνεχίζει να προβάλλεται ο ανάπηρος αντιφασισμός. Και είναι ανάπηρος επειδή παρ' όλες τις αποτυχίες, αγνοεί στοιχειώδη ζητήματα και επιμένει στο να επαναλαμβάνεται με έναν τρόπο που ξεπερνά ακόμα και αυτή την κατάσταση του δογματισμού.

Έτσι, πάλι γίνονται προσκλητήρια για ενωμένες δυνάμεις αριστερών κι αναρχικών που θα αποδυθούν είτε σε εκλογική ενίσχυση της αριστεράς, είτε σε «πόλεμο συμμοριών». Προτάσεις, δηλαδή, που θέλουν να κατευθύνουν σε έναν πόλεμο κατά των ακροδεξιών της Χρυσής Αυγής με κρατική βία (δηλ. μέσω μιας κυβερνώσας αριστεράς που θα αναδειχθεί και με αναρχικούς ψήφους) και με κινηματική βία, δηλαδή με συγκροτημένες αναρχοαριστερές «ομάδες κρούσης».(1)

Αυτές οι προτάσεις δείχνουν να αγνοούν μια προγενέστερη, αλλά και τρέχουσα πραγματικότητα: το ότι, δηλαδή, τέτοιες πρακτικές, άλλες περισσότερο κι άλλες λιγότερο, έχουν εφαρμοστεί και μάλιστα με αρνητικότατα αποτελέσματα.

Όπως είναι γνωστό, η «αντιφασιστική»

Ας ληφθεί υπ' όψιν, ότι σε ορισμένες περιπτώσεις αυτού του είδους οι «δράσεις» κατέληξαν σε σοβαρούς τραυματισμούς αντιδιαδηλωτών ή επίδοξων εκπορθητών των κομματικών γραφείων του περί ου ο λόγος κόμματος. Θα μπορούσε, βέβαια, κάποιος να ισχυριστεί, με ωμότητα, πως υπήρξαν, σε ορισμένες περιπτώσεις, τραυματίες κι από την άλλη πλευρά και ίσως περισσότεροι. Αν και η απάντηση είναι αυτονόητη θα την επαναλάβουμε: **η απελευθερωτική δράση δεν καθορίζεται από το αν τέθηκαν «εκτός μάχης» περισσότεροι από τη απέναντι πλευρά.**

Ποια είναι η βαθύτερη ουσία αυτής της πρακτικής, η οποία συνήθως καλύπτεται με διάφορα προπαγανδιστικά σλόγκαν;

Το καθοριστικό είναι ότι αυτή η πρακτική είναι **αδιαμφισβήτητα εξουσιαστική**, όπως έχουμε αναφέρει και αλλού.(3) Αλλά υπάρχουν πολλά ακόμη που συντρέχουν:

Πρώτον, αυτός ο οποίος εμποδίζει την πραγματοποίηση μιας εκδήλωσης (ακροδεξιάς ή μη) σαφέστατα θεωρεί ότι αυτοί που θα την παρακολουθήσουν ή θα παρευρεθούν σ' αυτήν (πλην των οπαδών της παράταξης ή του κόμματος) είναι ανόητοι και χρειάζονται πνευματική προστασία προκειμένου να μην μολυνθούν από τις απόψεις που θα ακουστούν. Η άποψη δεν είναι πρωτότυπη. Την εφάρμοσαν οι μπολσεβίκοι πραγματοποιώντας αντισυγκεντρώσεις στους ίδιους χώρους που είχαν προγραμματίσει τις δικές τους οι αναρχικοί.(4) Την εφάρμοσαν, επίσης, σε πολλές περιπτώσεις κρατικές συμμορίες, (βλέπε και την περίπτωση της δολοφονίας του Γρ. Λαμπράκη στη Θεσσαλονίκη).

Δεύτερον, αυτός που καλεί σε αντισυγκέντρωση, εκ των πραγμάτων, υποτιμά τις απόψεις του θεωρώντας τες αναποτελεσματικές και μη λειτουργικές στον κοινωνικό χώρο γι' αυτό προσπαθεί να τις λόγο.

Τέταρτον, αυτός ο οποίος προβαίνει σε αντιδιαδήλωση προφανώς δεν αντιλαμβάνεται τις πραγματικές διαστάσεις και την «δυναμική» που είναι ενδεχόμενο να προκύψει. Επειδή στις περισσότερες των περιπτώσεων οι κρατούντες μπορούν να έχουν σφαιρική εικόνα και δυνατότητα αξιοποίησης τέτοιων καταστάσεων, είναι εύκολα κατανοητό ποιος έχει τη δυνατότητα να ανοίξει τους ασκούς του Αιόλου και ποιους θα παρασύρουν οι αέρηδες.

Αυτά δεν λέγονται για λόγους εκφοβισμού. Μια μικρή (εάν είναι εκτεταμένη τότε ακόμη καλύτερα) ανάλυση των καταστάσεων, που έχουν προηγηθεί, είναι αρκετά πειστική σε σχέση με την αλήθεια των όσων αναφέρουμε.

Σε σχέση με τις πρακτικές, στις οποίες έχουμε ήδη αναφερθεί, νομίζουμε πως αν επεκταθούμε περισσότερο θα γίνουμε κουραστικοί, όπως κουραστικές και μονότονα επαναλαμβανόμενες ήταν και οι αντιφασιστικές παρεμβάσεις, ιδιαίτερα των τελευταίων χρόνων.

Δεν μπορούμε, όμως, να μην επισημάνουμε την αμετροέπεια και την υπερφίαλη εγωπάθεια ατόμων και συλλογικοτή-

κάμψουν οι αναρχικοί στην ολική αντιμετώπιση, στάση, ανάλυση και δράση όλων των ζητημάτων και καταστάσεων που αφορούν την αναρχική απελευθερωτική προοπτική, γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρη μέσα από το πρίσμα εξέτασης και αυτών των γεγονότων στα οποία αναφερόμαστε.

Η μερικότητα της άποψης και της δράσης

Είναι δεδομένο πως η αναρχική άποψη και στάση δεν μπορεί να είναι ανεκτική σε τέτοιου ή παρόμοιου είδους πρακτικές (αντιδιαδηλώσεις, «σαφάρι»), οφείλει να είναι κάθετα αντίθετη.

Οι λόγοι είναι αρκετοί, αλλά θα αναφέρουμε τον κυριότερο που συνίσταται στο ότι **η αναρχική δράση χάνει την υπόστασή της όταν υποπίπτει στο επίπεδο της «ομάδας κρούσης» ή της συμμορίτικης λογικής και πρακτικής.** Στην ουσία υπάρχει ένα «ξεστράτισμα», όταν τίθενται σε εφαρμογή μεθοδεύσεις που **ανήκουν στο ιδεολογικό και πολιτικό οπλοστάσιο της αντίθετης πλευράς.** Οι εμπνευστές αυτού του τρόπου δράσης και όσοι άκριτα ή με υστεροβουλία την αποδέχτηκαν και την

ρουν πολιτική συνδρομή στην αριστερά. Το δραματικό στοιχείο, δηλαδή η «αδυναμία κατανόησης» (απ' όσους δύνανται αλλά δεν προσπαθούν), είναι χαρακτηριστικό σ' αυτή την τελευταία περίπτωση.

Αυτός είναι ένας επί πλέον λόγος που στο προσκήνιο συνεχίζει να προβάλλεται ο ανάπηρος αντιφασισμός. Και είναι ανάπηρος επειδή παρ' όλες τις αποτυχίες, αγνοεί στοιχειώδη ζητήματα και επιμένει στο να επαναλαμβάνεται με έναν τρόπο που ξεπερνά ακόμα και αυτή την κατάσταση του δογματισμού.

Έτσι, πάλι γίνονται προσκλητήρια για ενωμένες δυνάμεις αριστερών κι αναρχικών που θα αποδυθούν είτε σε εκλογική ενίσχυση της αριστεράς, είτε σε «πόλεμο συμμοριών». Προτάσεις, δηλαδή, που θέλουν να κατευθύνουν σε έναν πόλεμο κατά των ακροδεξιών της Χρυσής Αυγής με κρατική βία (δηλ. μέσω μιας κυβερνώσας αριστεράς που θα αναδειχθεί και με αναρχικούς ψήφους) και με κινηματική βία, δηλαδή με συγκροτημένες αναρχοαριστερές «ομάδες κρούσης».[1]

Αυτές οι προτάσεις δείχνουν να αγνοούν μια προγενέστερη, αλλά και τρέχουσα πραγματικότητα: το ότι, δηλαδή, τέτοιες πρακτικές, άλλες περισσότερο κι άλλες λιγότερο, έχουν εφαρμοστεί και μάλιστα με αρνητικότατα αποτελέσματα.

Όπως είναι γνωστό, η «αντιφασιστική» δράση ξεκίνησε εδώ και χρόνια στηριγμένη στην πρακτική των «σαφάρι». Αλλά, είναι πέραν από κάθε αμφισβήτηση πως σ' αυτόν τον τομέα η αποτυχία ήταν αναμενόμενη και πλήρης.

Οι αντιδιαδηλώσεις...

Από την άλλη πλευρά, το παράλληλο «μέτρο» των αντιδιαδηλώσεων μπορεί να είχε σε μία ή δύο περιπτώσεις «επιτυχίες», πριν από μία δεκαετία και πλέον, αλλά στη συνέχεια αποδείχθηκε ότι δεν έφερε τα αποτελέσματα που ήθελαν οι εμπνευστές τους.[2]

Ο λόγος είναι απλός. Από τη μία, η «διαιτητική» παρουσία των δυνάμεων καταστολής, τις μετέτρεπε σε μια αριστερού τύπου πολιτική πρακτική με σκοπό **μάχης» περισσότεροι από τη απέναντι πλευρά.**

Ποια είναι η βαθύτερη ουσία αυτής της πρακτικής, η οποία συνήθως καλύπτεται με διάφορα προπαγανδιστικά σλόγκαν;

Το καθοριστικό είναι ότι αυτή η πρακτική είναι **αδιαμφισβήτητα εξουσιαστική**, όπως έχουμε αναφέρει και αλλού.[3] Αλλά υπάρχουν πολλά ακόμη που συντρέχουν:

Πρώτον, αυτός ο οποίος εμποδίζει την πραγματοποίηση μιας εκδήλωσης (ακροδεξιάς ή μη) σαφέστατα θεωρεί ότι αυτοί που θα την παρακολουθήσουν ή θα παρευρεθούν σ' αυτήν (πλην των οπαδών της παράταξης ή του κόμματος) είναι ανόητοι και χρειάζονται πνευματική προστασία προκειμένου να μην μολυνθούν από τις απόψεις που θα ακουστούν. Η άποψη δεν είναι πρωτότυπη. Την εφάρμοσαν οι μπολσεβίκοι πραγματοποιώντας αντισυγκεντρώσεις στους ίδιους χώρους που είχαν προγραμματίσει τις δικές τους οι αναρχικοί.[4] Την εφάρμοσαν, επίσης, σε πολλές περιπτώσεις κρατικές συμμορίες, (βλέπε και την περίπτωση της δολοφονίας του Γρ. Λαμπράκη στη Θεσσαλονίκη).

Δεύτερον, αυτός που καλεί σε αντισυγκέντρωση, εκ των πραγμάτων, υποτιμά τις απόψεις του θεωρώντας τες αναποτελεσματικές και μη λειτουργικές στον κοινωνικό χώρο γι' αυτό προσπαθεί να τις προστατεύσει και να τις καθιερώσει ως αυθεντικές, επιβάλλοντας τη σιωπή σε αυτές με τις οποίες είναι αντίθετος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της βίαιης καταστολής των «ασύμβατων» απόψεων συνιστούν τα λεγόμενα ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Τρίτον, αυτός του οποίου εμποδίζεται η εκδήλωση δικαιώνεται. Η άποψη του εμφανίζεται ως διωκόμενη με βίαιο τρόπο επειδή δείχνεται ότι δεν μπορεί να αντικρουστεί στο επίπεδο των ιδεών. Επί πλέον, αυτοί που ακολουθούν την μεθοδολογία της βίαιης καταστολής των ακροδεξιών απόψεων είναι αναμενόμενο να την εφαρμόσουν και προς ημέτερες κατευθύνσεις, από τη στιγμή που νομίζουν πως κατέχουν το αλάθητο ή τον θεόπνευστο λόγο.

Τέταρτον, αυτός ο οποίος προβαίνει σε αντιδιαδήλωση προφανώς δεν αντιλαμβάνεται τις πραγματικές διαστάσεις και την «δυναμική» που είναι ενδεχόμενο να προκύψει. Επειδή στις περισσότερες των περιπτώσεων οι κρατούντες μπορούν να έχουν σφαιρική εικόνα και δυνατότητα αξιοποίησης τέτοιων καταστάσεων, είναι εύκολα κατανοητό ποιος έχει τη δυνατότητα να ανοίξει τους ασκούς του Αιόλου και ποιους θα παρασύρουν οι αέρηδες.

Αυτά δεν λέγονται για λόγους εκφοβισμού. Μια μικρή (εάν είναι εκτεταμένη τότε ακόμη καλύτερα) ανάλυση των καταστάσεων, που έχουν προηγηθεί, είναι αρκετά πειστική σε σχέση με την αλήθεια των όσων αναφέρουμε.

Σε σχέση με τις πρακτικές, στις οποίες έχουμε ήδη αναφερθεί, νομίζουμε πως αν επεκταθούμε περισσότερο θα γίνουμε κουραστικοί, όπως κουραστικές και μονότονα επαναλαμβανόμενες ήταν και οι αντιφασιστικές παρεμβάσεις, ιδιαίτερα των τελευταίων χρόνων.

Δεν μπορούμε, όμως, να μην επισημάνουμε την αμετροέπεια και την υπερφίαλη εγωπάθεια ατόμων και συλλογικοτήτων που οδήγησαν στην περίπτωση της περιοχής του Αγ. Παντελεήμονα, σε πολύπλευρη αποτυχία και ευτελισμούς.

Μάλιστα αγαπητοί! Η σιωπή και οι ψίθυροι, η κρυψίνοια και οι φανφαρονισμοί του είδους «φασίστες στις τρύπες σας», «θα περάσουμε από πάνω τους» και άλλα ευτράπελα, η έλλειψη ειλικρίνειας, η κατ' εξακολούθηση εφαρμογή μιας τυφλά «φιλομεταναστευτικής» γραμμής αριστερού περιεχόμενου και πρακτικής, οδηγούν στα σημερινά φαινόμενα και είναι ενδεχόμενο να οδηγήσουν σε ακόμα πιο έντονα και ανυπόφορα, εάν δεν υπάρξει το αναγκαίο, πλέον, ξεμπλοκάρισμα και η εγκατάλειψη του ανάπηρου (κυριολεκτικά) αντιφασισμού. **Η ανάγκη να επανακάμψουν οι αναρχικοί στην ολική αντιμετώπιση, στάση, ανάλυση και δράση όλων των ζητημάτων και καταστάσεων που αφορούν την αναρχική απελευθερωτική προοπτική, γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρη μέσα από το πρίσμα εξέτασης και αυτών των γεγονότων στα οποία αναφερόμαστε.**

Η μερικότητα της άποψης και της δράσης

Είναι δεδομένο πως η αναρχική άποψη και στάση δεν μπορεί να είναι ανεκτική σε τέτοιου ή παρόμοιου είδους πρακτικές (αντιδιαδηλώσεις, «σαφάρι»), οφείλει να είναι κάθετα αντίθετη.

Οι λόγοι είναι αρκετοί, αλλά θα αναφέρουμε τον κυριότερο που συνίσταται στο ότι **η αναρχική δράση χάνει την υπόστασή της όταν υποπίπτει στο επίπεδο της «ομάδας κρούσης» ή της συμμορίτικης λογικής και πρακτικής.** Στην ουσία υπάρχει ένα «ξεστράτισμα», όταν τίθενται σε εφαρμογή μεθοδεύσεις που **ανήκουν στο ιδεολογικό και πολιτικό οπλοστάσιο της αντίθετης πλευράς.** Οι εμπνευστές αυτού του τρόπου δράσης και όσοι άκριτα ή με υστεροβουλία την αποδεχτήκαν και την έθεσαν σε εφαρμογή, δεν προωθούν κανένός είδους απελευθερωτική δράση. Επειδή, πολύ απλά, **η μερικότητα και η αποσπασματικότητα δεν συνιστούν απελευθερωτική δράση.** Αντίθετα εγκλωβίζουν, φανατίζουν και οδηγούν σε λογικές και πρακτικές πόλωσης όσους εμπλέκονται.

Αυτό το τελευταίο, το γνωρίζουν πολύ καλά οι «ειδικοί», όπως και το ότι η πόλωση «συσπειρώνει». Αυτός είναι και ο λόγος που μετά τα εκλογικά αποτελέσματα της 6ης Μαΐου γίνονται καλέσματα για αντιφασιστική πανστρατιά από διάφορες παρόμοιου χαρακτήρα συσπειρώσεις. Οι αριστεροί και οι αριστερόφρονες βρίσκο-

συνέχεια στη σελίδα 8

συνέχεια από τη σελίδα 7

νται στο στοιχείο τους: **τη σπέκουλα**. Καλούν σε συσπείρωση απέναντι σε ένα αποτέλεσμα το οποίο προκλήθηκε από συσσωρευμένες «πράξεις και παραλείψεις», για τις οποίες οι ευθύνες δεν λείπουν.

Έτσι μεγαλοποιώντας (το παραμικρό, πλέον, ανάγεται σε δράση φασιστών, ακόμα και η «επίλυση» διαφορών ανάμεσα σε ανταγωνιζόμενες ομάδες αλλοδαπών) και κινδυνολογώντας, προσανατολίζουν τη δράση σε σχέση με το αποτέλεσμα (άνοδος της ακροδεξιάς), αποτρέποντας τη δυνατότητα διερεύνησης των αιτίων που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη κατάσταση που υπάρχει.

Θεωρούμε πως στενεύουν τα περιθώρια της εθελούσιας τύφλωσης, όπως και η κατάχρηση των παρωπίδων που επιβάλλονται μέσα από τη μερική δράση, την ίδια στιγμή που η εξουσιαστική ολότητα συνεχίζει το καταδυναστευτικό της έργο χαμογελώντας σαρδόνια και εποπτεύοντας τις αντιπαραθέσεις.

Έχουμε αναφερθεί και σε άλλα κείμενά μας για το ποιος κερδίζει από την λεγόμενη αντιφασιστική δράση και πως ωφελημένοι βγαίνουν οι αριστεροί, οι κομμουνιστές, οι δημοκράτες, οι δεξιοί, οι σοσιαλιστές και όλο το σινάφι της εξουσίας.

Το να μην υιοθετούμε πρακτικές συμμορίας δεν σημαίνει πως ακολουθούμε το δρόμο της μη βίας. Απλά υπερασπιζόμαστε με δυναμικό τρόπο, όταν χρειαστεί, τις απόψεις μας, τη δράση μας, τα ιδανικά της ελευθερίας με αυτοσεβασμό και με προσήλωση στην αναρχική απελευθερωτική προοπτική.

Χρειάζεται να μην υπάρχει απομάκρυνση από τη συνολική αντίληψη και δράση που αφορά το ζήτημα του κράτους, του κρατισμού και όλων των παράγωγων της κυριαρχίας. Χωρίς αυτή την ξεκάθαρη τοποθέτηση και στάση, που συνεπάγεται και την ανάλογη δράση, ρίχνεται μπόλικο νερό στο μύλο της κάθε εξουσιαστικής κλίκας, πολλές φορές, μάλιστα, ακόμα και αυτής προς την οποία στρέφεται η υποτιθέμενη «άμεση δράση».

Ένας ακόμη λόγος –που κι αυτός έχει αναλυθεί σε έκταση– είναι ότι κάθε αντιφασιστικός αγώνας είναι ή μεταπίπτει στην ουσία, σε αγώνα για την προάσπιση της δημοκρατίας. Η σκιά που ρίχνεται με επιτήδειο τρόπο, προκειμένου να καλλιεργηθεί η ανάλογη θολούρα, θέλει να παρουσιάζει το φασισμό χειρότερο από τη δημοκρατία επειδή συνήθως την καταλύει. Ξεχνούν, βέβαια, πως συμβαίνει και το αντίθετο και ότι σε τελική ανάλυση το δημοκρατικό σύστημα εξελίσσει με διαφορετικό τρόπο

ναρχικοί δεν παραμελούμε τις θεμελιακές θεωρήσεις της αναρχίας που αντιμετωπίζουν κάθε ζήτημα στην ολότητά του προωθώντας απελευθερωτικές πρακτικές και προτάσεις,

ή υποκύπτουμε στην μερικότητα πολεμώντας μία από τις εκδηλώσεις διαχείρισης της εξουσίας για να ενισχυθεί κάποια άλλη. Σ' αυτή την περίπτωση η στάση, η άποψη και η πρακτική παραμένει εντός των πλαισίων του συστήματος και γίνεται ακίνδυνη αν όχι γραφική.

Παραδείγματα και γεγονότα που αποδεικνύουν την ενίσχυση μιας πλευράς της εξουσιαστικής κατάστασης σε «βάρος» μιας άλλης υπάρχουν πολλά. Αρκεί να αναφέρουμε την ψευδεπίγραφη κινδυνολογία πως με την μη συμμετοχή του κόσμου στις εκλογικές διαδικασίες δυναμώνει η δεξιά, η ακροδεξιά και οι εθνικιστές. Λες και αυτοί που πρόκειται να ψηφίσουν το τάδε εθνικιστικό ή το δείνα πατριωτικό κόμμα ή απόκομμα θα επηρεαστούν από την παρουσία περισσότερων ψήφων που θα «ριχτούν» στην αριστερά. «Αλλά», έρχεται να μας «ταπώσει» ο μελετημένος εξυπνάκιας, «με βάση το εκλογικό σύστημα όσο περισσότεροι ψηφίσουν την αριστερά τόσο λιγότερες θα είναι οι έδρες που θα πάρουν οι ακροδεξιοί». Οπότε, καλείσαι, –ω αναρχικέ, κι εσύ οργισμένε από τις συνθήκες μεγαλύτερης εξαθλίωσης που σου επιβάλλονται κι ο άλλος που δεν μπορεί να αντέξει ή να ανεχθεί την επιδείνωση των συνθηκών δουλείας– να συμμετάσχεις στις εκλογικές διαδικασίες για να μην πάρει πολλές έδρες η «δεξιά» ή η «ακροδεξιά». Να ενισχύσεις, δηλαδή τη μία πλευρά για να μην δυναμώσει η άλλη! Αν όμως η μία δεν προσφέρει τίποτα το απελευθερωτικό, από πού κι ως που θα βρεθεί κάτι τέτοιο στην άλλη; Αυτού του είδους οι αυτοματισμοί δεν ισχύουν.

Κι ύστερα είναι να αναρωτιέται κάποιος γιατί μετά από τόσες δεκαετίες αγώνων από τη μεριά των αναρχικών, μετά από τόσο άπλωμα των αναρχικών απόψεων στον κοινωνικό χώρο, αυτοί που ωφελούνται να είναι όλοι όσοι υπηρετούν τα συμφέροντα της εξουσίας, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, όπως το ΠΑΣΟΚ, στη δεκαετία του 1980 ή, τώρα, ο φρεσκοβαμμένος σκουπιδοτενεκές του, που λέγεται ΣΥΡΙΖΑ.

Δυστυχώς, οι λόγοι που έχουν προκαλέσει αυτή την ιδιότυπη συνθήκη είναι πολλοί και έχουν σχέση με μικροσυμφέροντα και κοντόφθαλμες επιδιώξεις (που για να εκτεθούν εδώ θα χρειαζόταν πολύς χώρος). Πρόκειται για τα «πινάκια φακής» χάριν των οποίων αφήνονται τα λιβάδια στους τσιφλικάδες της κάθε εξουσίας (αριστερής, σοσιαλιστικής και βάλε) και μετά αναρωτιούνται κά-

γική ενίσχυση της Ισπανικής αριστεράς προκειμένου να αποφυλακιστούν κρατούμενοι αναρχικοί ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να γίνει;[5]

[**Παρένθεση**, που έχει σχέση με τη αριστερή ψήφο αναρχικών και αντιεξουσιαστών.

Είναι γνωστό πως στις εκλογές της 6ης Μαΐου αρκετοί από τον λεγόμενο αντιεξουσιαστικό χώρο έσπευσαν να ψηφίσουν αριστερά κόμματα και ιδιαίτερα τον ΣΥΡΙΖΑ. Η αναρχική στάση απέναντι σ' αυτό την κατάσταση είναι ξεκάθαρη: Δεν καταφεύγουμε στην εξαγορά του επιεικέστερου ή του «καλόβολου» (π.χ. αριστερού, προοδευτικού, δημοκράτη) παράγοντα του συστήματος ή στο «λάδωμα» κάποιου κομματικού μηχανισμού για να τύχουν ευνοϊκότερης μεταχείρισης από το σύστημα υπόδικοι, κατηγορούμενοι, ή φυλακισμένοι αγωνιστές. **Ο δρόμος του αγώνα δεν έχει σχέση με τις αξιοθρήνητες εκλογικές διαδικασίες και τις πολιτικές λοβιτούρες.**

Το λάθος στο οποίο οδηγήθηκαν οι αναρχικοί σύντροφοι στην Ισπανία την δεκαετία του 1930, μπορεί να αντιμετωπιστεί με την ανάλογη κατανόηση και τα ελαφρυντικά λόγω απειρίας, αλλά και λόγω του κυρίαρχου ρόλου που έπαιξαν τα ιντριγκαδόρικα πολιτικά στοιχεία στους κόλπους της CNT. Η επανάληψή του, για άλλη μία φορά, στις παρούσες συνθήκες σημαίνει ότι ο καθένας έχει συνειδητά επιλέξει τη θέση του, με όλα όσα συνεπάγεται αυτή του η στάση.

Ένα ακόμα σημείο που έχει σημασία είναι η βαρύτητα του εγχειρήματος της «εξαγοράς» ή κατά το κοινώς λεγόμενο του «λαδώματος». Είναι συνηθισμένη η πρακτική των ανθρώπων που διώκονται για διάφορα αδικήματα να καταφεύγουν στις πλάγιες «λύσεις», όπως αυτή του χρηματισμού διαφόρων παραγόντων του συστήματος προκειμένου να τύχουν ευνοϊκής δικαστικής μεταχείρισης ώστε να πέσουν στα «μαλακά». Είναι το γνωστό «λάδωμα» που εκτός από τις συνηθισμένες περιπτώσεις αδικημάτων, μειώνει ποινές καθαρμάτων, αποφυλακίζει πρεζέμπορους, βιαστές, σωματέμπορους και άλλα «εύοσμα είδη».

Η διαφορά του κοινού «λαδώματος» από το πολιτικό βρίσκεται στο ότι το τελευταίο **ξεπερνά τα όρια της συναλλαγής** του «ποινικού» με κάποιον από το σύστημα. Στην προκειμένη περίπτωση η πολιτική συναλλαγή και ιδιαίτερα η εκλογική, **αφορά την κοινωνία και στρέφεται εναντίον της.**

Όσοι μετέρχονται τέτοια μέσα και αποδέχονται αυτές τις διαδικασίες κάνουν κάτι ακόμα χειρότερο: αποδέχονται τον ποινικό ή εγκληματικό χαρακτήρα που προσά-

σιας τύφλωσης, όπως και η κατάχρηση των παρωπίδων που επιβάλλονται μέσα από τη μερική δράση, την ίδια στιγμή που η εξουσιαστική ολότητα συνεχίζει το καταδυναστευτικό της έργο χαμογελώντας σαρδόνια και εποπτεύοντας τις αντιπαραθέσεις.

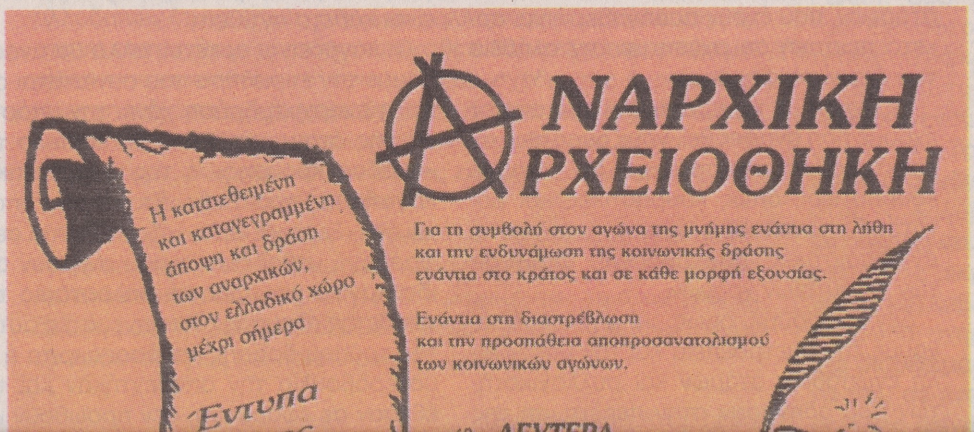
Έχουμε αναφερθεί και σε άλλα κείμενά μας για το ποιος κερδίζει από την λεγόμενη αντιφασιστική δράση και πως ωφελημένοι βγαίνουν οι αριστεροί, οι κομμουνιστές, οι δημοκράτες, οι δεξιοί, οι σοσιαλιστές και όλο το σινάφι της εξουσίας.

Το να μην υιοθετούμε πρακτικές συμμορίας δεν σημαίνει πως ακολουθούμε το δρόμο της μη βίας. Απλά υπερασπιζόμαστε με δυναμικό τρόπο, όταν χρειαστεί, τις απόψεις μας, τη δράση μας, τα ιδανικά της ελευθερίας με αυτοσεβασμό και με προσήλωση στην αναρχική απελευθερωτική προοπτική.

Χρειάζεται να μην υπάρχει απομάκρυνση από τη συνολική αντίληψη και δράση που αφορά το ζήτημα του κράτους, του κρατισμού και όλων των παράγωγων της κυριαρχίας. Χωρίς αυτή την ξεκάθαρη τοποθέτηση και στάση, που συνεπάγεται και την ανάλογη δράση, ρίχνεται μπόλικο νερό στο μύλο της κάθε εξουσιαστικής κλίκας, πολλές φορές, μάλιστα, ακόμα και αυτής προς την οποία στρέφεται η υποτιθέμενη «άμεση δράση».

Ένας ακόμη λόγος –που κι αυτός έχει αναλυθεί σε έκταση– είναι ότι κάθε αντιφασιστικός αγώνας είναι ή μεταπίπτει στην ουσία, σε αγώνα για την προάσπιση της δημοκρατίας. Η σκιά που ρίχνεται με επιτήδειο τρόπο, προκειμένου να καλλιεργηθεί η ανάλογη θολούρα, θέλει να παρουσιάζει το φασισμό χειρότερο από τη δημοκρατία επειδή συνήθως την καταλύει. Ξεχνούν, βέβαια, πως συμβαίνει και το αντίθετο και ότι σε τελική ανάλυση το δημοκρατικό σύστημα εξελίσσει με διαφορετικό τρόπο τις συνθήκες εξανδραποδισμού, απ' ότι το φασιστικό ή το απολυταρχικό.

Ή δεχόμαστε πως η ναζιστική, η φασιστική, η δημοκρατική, η ολιγαρχική κλπ. είναι μορφές διαχείρισης των υποθέσεων της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης, που πραγματώνονται μέσω του κράτους και **συνεπώς ως α-**

ναμώνει η δεξιά, η ακροδεξιά και οι εθνικιστές. Λες και αυτοί που πρόκειται να ψηφίσουν το τάδε εθνικιστικό ή το δείνα πατριωτικό κόμμα ή απόκομμα θα επηρεαστούν από την παρουσία περισσότερων ψήφων που θα «ριχτούν» στην αριστερά. «Αλλά», έρχεται να μας «ταπώσει» ο μελετημένος εξυπνάκιας, «με βάση το εκλογικό σύστημα όσο περισσότεροι ψηφίσουν την αριστερά τόσο λιγότερες θα είναι οι έδρες που θα πάρουν οι ακροδεξιοί». Οπότε, καλείσαι, –ω αναρχικέ, κι εσύ οργισμένε από τις συνθήκες μεγαλύτερης εξαθλίωσης που σου επιβάλλονται κι ο άλλος που δεν μπορεί να αντέξει ή να ανεχθεί την επιδείνωση των συνθηκών δουλείας– να συμμετάσχεις στις εκλογικές διαδικασίες για να μην πάρει πολλές έδρες η «δεξιά» ή η «ακροδεξιά». Να ενισχύσεις, δηλαδή τη μία πλευρά για να μην δυναμώσει η άλλη! Αν όμως η μία δεν προσφέρει τίποτα το απελευθερωτικό, από πού κι ως που θα βρεθεί κάτι τέτοιο στην άλλη; Αυτού του είδους οι αυτοματισμοί δεν ισχύουν.

Κι ύστερα είναι να αναρωτιέται κάποιος γιατί μετά από τόσες δεκαετίες αγώνων από τη μεριά των αναρχικών, μετά από τόσο άπλωμα των αναρχικών απόψεων στον κοινωνικό χώρο, αυτοί που ωφελούνται να είναι όλοι όσοι υπηρετούν τα συμφέροντα της εξουσίας, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, όπως το ΠΑΣΟΚ, στη δεκαετία του 1980 ή, τώρα, ο φρεσκοβαμμένος σκουπιδοτενεκές του, που λέγεται ΣΥΡΙΖΑ.

Δυστυχώς, οι λόγοι που έχουν προκαλέσει αυτή την ιδιότυπη συνθήκη είναι πολλοί και έχουν σχέση με μικροσυμφέροντα και κοντόφθαλμες επιδιώξεις (που για να εκτεθούν εδώ θα χρειαζόταν πολύς χώρος). Πρόκειται για τα «πινάκια φακής» χάριν των οποίων αφήνονται τα λιβάδια στους τσιφλικάδες της κάθε εξουσίας (αριστερής, σοσιαλιστικής και βάλε) και μετά αναρωτιούνται κάποιοι γιατί τους απομένουν μόνο τα άγονα χωράφια, τα οποία κανείς δεν προσπαθεί να τα ξεχερσώσει. Μη έχοντας, λοιπόν, γόνιμα χωράφια προστρέχουν και πάλι στους τσιφλικάδες. Φαύλος κύκλος!

Γιατί, τι άλλο έχουμε από ένα άγονο «χωράφι», όταν μετά από τόσο πότισμα από εμπειρίες δεν μπορεί να ευδοκιμήσει κάτι το διαφορετικό, εκτός από πικροδάφνες; Όταν, δηλαδή, δεν γίνεται επεξεργασία των εμπειριών και της πραγματικότητας που βρίσκεται σε κίνηση, με βάση την αναρχική θεώρηση και με επιδίωξη την ολική απελευθέρωση και την συνεπαγόμενη δράση, αλλά ακολουθούνται πολιτικές και μικροπολιτικές ή επαναλαμβάνονται μονότονα απόψεις που δεν έχουν σχέση με την αναρχι-

κοι, κατηγορούμενοι, ή φυλακισμένοι αγωνιστές. **Ο δρόμος του αγώνα δεν έχει σχέση με τις αξιοθρήνητες εκλογικές διαδικασίες και τις πολιτικές λοβιτούρες.**

Το λάθος στο οποίο οδηγήθηκαν οι αναρχικοί σύντροφοι στην Ισπανία την δεκαετία του 1930, μπορεί να αντιμετωπιστεί με την ανάλογη κατανόηση και τα ελαφρυντικά λόγω απειρίας, αλλά και λόγω του κυρίαρχου ρόλου που έπαιξαν τα ιντριγκαδόρικα πολιτικά στοιχεία στους κόλπους της CNT. Η επανάληψή του, για άλλη μία φορά, στις παρούσες συνθήκες σημαίνει ότι ο καθένας έχει συνειδητά επιλέξει τη θέση του, με όλα όσα συνεπάγεται αυτή του η στάση.

Ένα ακόμα σημείο που έχει σημασία είναι η βαρύτητα του εγχειρήματος της «εξαγοράς» ή κατά το κοινώς λεγόμενο του «λαδώματος». Είναι συνηθισμένη η πρακτική των ανθρώπων που διώκονται για διάφορα αδικήματα να καταφεύγουν στις πλάγιες «λύσεις», όπως αυτή του χρηματισμού διαφόρων παραγόντων του συστήματος προκειμένου να τύχουν ευνοϊκής δικαστικής μεταχείρισης ώστε να πέσουν στα «μαλακά». Είναι το γνωστό «λάδωμα» που εκτός από τις συνηθισμένες περιπτώσεις αδικημάτων, μειώνει ποινές καθαρμάτων, αποφυλακίζει πρεζέμπορους, βιαστές, σωματέμπορους και άλλα «εύοσμα είδη».

Η διαφορά του κοινού «λαδώματος» από το πολιτικό βρίσκεται στο ότι το τελευταίο **ξεπερνά τα όρια της συναλλαγής** του «ποινικού» με κάποιον από το σύστημα. Στην προκειμένη περίπτωση η πολιτική συναλλαγή και ιδιαίτερα η εκλογική, **αφορά την κοινωνία και στρέφεται εναντίον της.**

Όσοι μετέρχονται τέτοια μέσα και αποδέχονται αυτές τις διαδικασίες κάνουν κάτι ακόμα χειρότερο: αποδέχονται τον ποινικό ή εγκληματικό χαρακτήρα που προσάπτει το κράτος στο «αδίκημα» ή την «έκνομη πράξη». **Κλείνει η παρένθεση.**]

Αμετροέπεια και πραγματικές συνθήκες

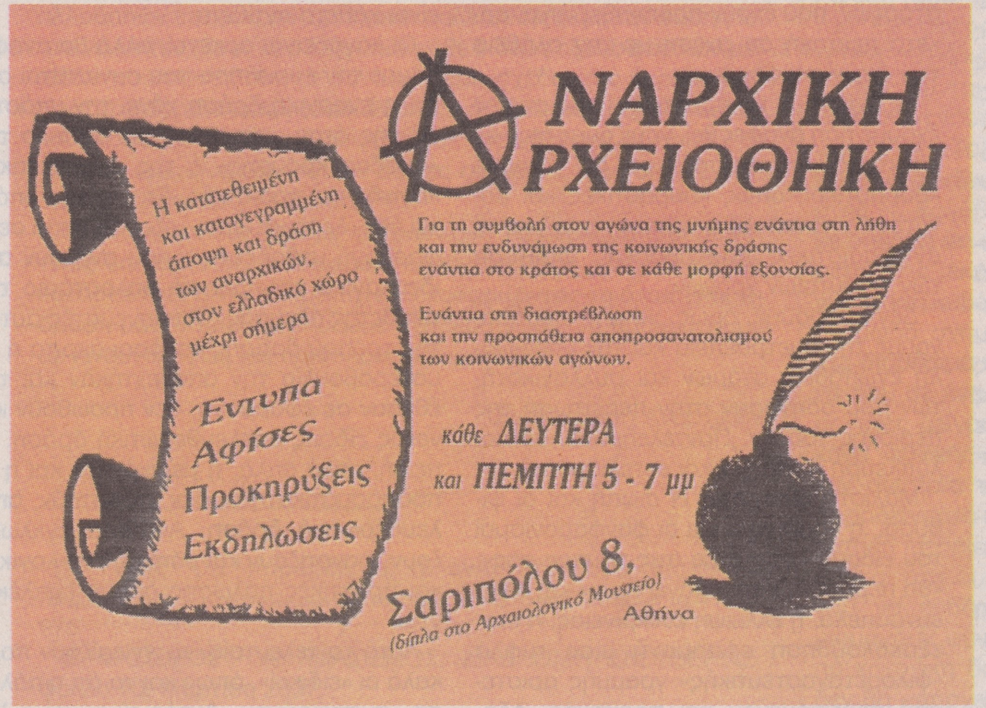
Ο λόγος και η δράση είναι αναγκαίο να βρίσκονται σε αλληλοσυνάρτηση και ισορροπία. Ο αναρχικός τρόπος σκέψης και δράσης δεν είναι δυνατόν, σε καμία περίπτωση, να υιοθετεί απόψεις και πρακτικές ανταγωνιστικές προς την απελευθερωτική προοπτική. Αυτή είναι μία θεμελιακή άποψη.

Στο επίπεδο της δράσης και του λόγου, τα όπλα αποκτούν ισχύ όταν το ένα δεν υποκαθιστά το άλλο. Ο λόγος αντιμετωπίζεται με λόγο, οι απόψεις αντιμετωπίζονται με απόψεις, η πράξη με πράξη, λαμβάνοντας πάντοτε υπ' όψιν μας ότι η διατάραξη αυτής της ισορροπίας προωθεί και εγκαθιστά εξουσιαστικές καταστάσεις. Αυτό δεν σημαίνει πως οι συγκεντρώσεις αντιμετωπίζονται με αντισυγκεντρώσεις στον ίδιο τόπο και χρόνο (εκτός και αν βρισκόμαστε σε μια επαναστατική συνθήκη, όπου κρίνεται η τελική αναμέτρηση) αλλά με **συγκεντρώσεις** στον ίδιο ή παραπλήσιο χώρο σε άλλη μέρα

στάση, που συνεπάγεται και την ανάλογη δράση, ρίχνεται μπόλικο νερό στο μύλο της κάθε εξουσιαστικής κλίκας, πολλές φορές, μάλιστα, ακόμα και αυτής προς την οποία στρέφεται η υποτιθέμενη «άμεση δράση».

Ένας ακόμη λόγος –που κι αυτός έχει αναλυθεί σε έκταση– είναι ότι κάθε αντιφασιστικός αγώνας είναι ή μεταπίπτει στην ουσία, σε αγώνα για την προάσπιση της δημοκρατίας. Η σκιά που ρίχνεται με επιτήδειο τρόπο, προκειμένου να καλλιεργηθεί η ανάλογη θολούρα, θέλει να παρουσιάζει το φασισμό χειρότερο από τη δημοκρατία επειδή συνήθως την καταλύει. Ξεχνούν, βέβαια, πως συμβαίνει και το αντίθετο και ότι σε τελική ανάλυση το δημοκρατικό σύστημα εξελίσσει με διαφορετικό τρόπο τις συνθήκες εξανδραποδισμού, απ' ότι το φασιστικό ή το απολυταρχικό.

Ή δεχόμαστε πως η ναζιστική, η φασιστική, η δημοκρατική, η ολιγαρχική κλπ. είναι μορφές διαχείρισης των υποθέσεων της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης, που πραγματώνονται μέσω του κράτους και **συνεπώς ως α-**

κών, μετά από τόσο άπλωμα των αναρχικών απόψεων στον κοινωνικό χώρο, αυτοί που ωφελούνται να είναι όλοι όσοι υπηρετούν τα συμφέροντα της εξουσίας, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, όπως το ΠΑΣΟΚ, στη δεκαετία του 1980 ή, τώρα, ο φρεσκοβαμμένος σκουπιδοτενεκές του, που λέγεται ΣΥΡΙΖΑ.

Δυστυχώς, οι λόγοι που έχουν προκαλέσει αυτή την ιδιότυπη συνθήκη είναι πολλοί και έχουν σχέση με μικροσυμφέροντα και κοντόφθαλμες επιδιώξεις (που για να εκτεθούν εδώ θα χρειαζόταν πολύς χώρος). Πρόκειται για τα «πινάκια φακής» χάριν των οποίων αφήνονται τα λιβάδια στους τσιφλικάδες της κάθε εξουσίας (αριστερής, σοσιαλιστικής και βάλε) και μετά αναρωτιούνται κάποιοι γιατί τους απομένουν μόνο τα άγονα χωράφια, τα οποία κανείς δεν προσπαθεί να τα ξεχερσώσει. Μη έχοντας, λοιπόν, γόνιμα χωράφια προστρέχουν και πάλι στους τσιφλικάδες. Φαύλος κύκλος!

Γιατί, τι άλλο έχουμε από ένα άγονο «χωράφι», όταν μετά από τόσο πότισμα από εμπειρίες δεν μπορεί να ευδοκιμήσει κάτι το διαφορετικό, εκτός από πικροδάφνες; Όταν, δηλαδή, δεν γίνεται επεξεργασία των εμπειριών και της πραγματικότητας που βρίσκεται σε κίνηση, με βάση την αναρχική θεώρηση και με επιδίωξη την ολική απελευθέρωση και την συνεπαγόμενη δράση, αλλά ακολουθούνται πολιτικές και μικροπολιτικές ή επαναλαμβάνονται μονότονα απόψεις που δεν έχουν σχέση με την αναρχική προοπτική; Τι άλλο από άγονο «χωράφι» είναι να επαναλαμβάνονται οι καταστροφικές πρακτικές στις οποίες οδηγήθηκαν οι αναρχικοί στην Ισπανία τη δεκαετία του 1930; Δεν είναι άγονη σκέψη αυτή που δεν αντιλαμβάνεται πως η εκλο-

δωμα» που εκτός από τις συνηθισμένες περιπτώσεις αδικημάτων, μειώνει ποινές καθαρμάτων, αποφυλακίζει πρεζέμπορους, βιαστές, σωματέμπορους και άλλα «εύοσμα είδη».

Η διαφορά του κοινού «λαδώματος» από το πολιτικό βρίσκεται στο ότι το τελευταίο **ξεπερνά τα όρια της συναλλαγής** του «ποινικού» με κάποιον από το σύστημα. Στην προκειμένη περίπτωση η πολιτική συναλλαγή και ιδιαίτερα η εκλογική, **αφορά την κοινωνία και στρέφεται εναντίον της.**

Όσοι μετέρχονται τέτοια μέσα και αποδέχονται αυτές τις διαδικασίες κάνουν κάτι ακόμα χειρότερο: αποδέχονται τον ποινικό ή εγκληματικό χαρακτήρα που προσάπτει το κράτος στο «αδίκημα» ή την «έκνομη πράξη». **Κλείνει η παρένθεση**.]

Αμετροέπεια και πραγματικές συνθήκες

Ο λόγος και η δράση είναι αναγκαίο να βρίσκονται σε αλληλοσυνάρτηση και ισορροπία. Ο αναρχικός τρόπος σκέψης και δράσης δεν είναι δυνατόν, σε καμία περίπτωση, να υιοθετεί απόψεις και πρακτικές ανταγωνιστικές προς την απελευθερωτική προοπτική. Αυτή είναι μία θεμελιακή άποψη.

Στο επίπεδο της δράσης και του λόγου, τα όπλα αποκτούν ισχύ όταν το ένα δεν υποκαθιστά το άλλο. Ο λόγος αντιμετωπίζεται με λόγο, οι απόψεις αντιμετωπίζονται με απόψεις, η πράξη με πράξη, λαμβάνοντας πάντοτε υπ' όψιν μας ότι η διατάραξη αυτής της ισορροπίας προωθεί και εγκαθιστά εξουσιαστικές καταστάσεις. Αυτό δεν σημαίνει πως οι συγκεντρώσεις αντιμετωπίζονται με αντισυγκεντρώσεις στον ίδιο τόπο και χρόνο (εκτός και αν βρισκόμαστε σε μια επαναστατική συνθήκη, όπου κρίνεται η τελική αναμέτρηση) αλλά με **συγκεντρώσεις** στον ίδιο ή παραπλήσιο χώρο σε άλλη μέρα (π.χ. την επομένη) ή ώρα. Αυτό αναδεικνύει την ουσιαστική ισχύ των απελευθερωτικών απόψεων και των δραστηριοτήτων. Να αφήσουμε στους εχθρούς της ελευθερίας τις μισαλλόδοξες και αδιέξοδες πρακτικές.

Για μια αναρχική απελευθερωτική προοπτική, οι πραγματικές «ομάδες κρούσης» δεν είναι οι συμμορίτικες συγκροτήσεις, αλλά οι συγκροτημένες με άποψη και απελευθερωτικό σχέδιο αναρχικές ομάδες. Οι οποίες, όμως, εννοείται πως δεν θα στοχεύουν και δεν θα επιδίδονται

μονομερώς σε κανενός είδους αντιφασιστικό αγώνα, αλλά θα αναπτύσσουν τον αντικρατικό-αναρχικό αγώνα, του οποίου μέρος της δράσης είναι ενδεχόμενο να αποτελέσει η αντιμετώπιση της ακροδεξιάς δράσης, πάντα με όρους που προωθούν την ολική απελευθερωτική διεργασία. Είναι, όμως, γνωστό πως η ανάπτυξη και δημιουργία αναρχικών ομάδων πολεμήθηκε και πολεμιέται από όσους επιδιώκουν και προωθούν την κατασκευή σουργελοειδών μορφωμάτων που ονομάζονται κινήματα.

Μέσα από σκεπτικά με τα οποία επιχειρείται να «ξεπεραστούν» θεμελιακές αναρχικές και απελευθερωτικές απόψεις, τα πάντα προσπαθούν να ισοπεδωθούν στο όνομα υποτιθέμενων ή και υπαρκτών κινδύνων.

Το ερώτημα που ευθέως τίθεται είναι: Πως αντιμετωπίζεται η εκλογική άνοδος της ακροδεξιάς; Η απάντηση, όμως, οφείλει να ξεπερνά τα στενά όρια που θέτει το ερώτημα. Να εμβαθύνει στην «ανάγνωση» των εμπειριών, που προέρχονται από την κατανόηση των λαθών. Η εκλογική άνοδος της ακροδεξιάς δεν ξεπερνιέται με ψήφο στην αριστερά από αυτούς που κραυγάζουν «Να καεί, να καεί το μπουρδέλο η Βουλή». Αυτή η ξεφτίλα ας αφεθεί χάρισμα στους ακροδεξιούς, που οικειοποιήθηκαν το ίδιο σύνθημα, ενώ στην πραγματικότητα αποσκοπούσαν στο να στρογγυλοκαθίσουν στα βουλευτικά έδρανα. Ας καεί, λοιπόν, η Βουλή και μαζί με αυτούς, αφού έτσι το θέλησαν.

Ας εξετάσουμε, τώρα, κάποιες από τις εμπειρίες.

Ιστορικά οι ακροδεξιοί χρησιμοποίησαν την κοινοβουλευτική ιδιότητα προκειμένου να καταργήσουν την λειτουργία του κοινοβουλίου. Το πέτυχε, για παράδειγμα, ο Χίτλερ στη Γερμανία και ο Μεταξάς στην Ελλάδα, στη δεκαετία του 1930. Το τελευταίο, μάλιστα, γεγονός δεν έγινε χωρίς την υποστήριξη των άλλων κομμάτων του κοινοβουλίου. Αυτό, λοιπόν, ας κρατηθεί στα υπ' όψιν. Όπως θα πρέπει να μην μας διαφεύγει πως η δικτατορία της 21ης Απριλίου που επιβλήθηκε από την στρατιωτική επιτροπή (=χούντα, Junta) συνταγματαρχών είχε την συναίνεση, υποστήριξη ή ανοχή του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς.

Στις παρούσες συνθήκες κάτι τέτοιο δεν φαίνεται στον ορίζοντα, δεδομένου πως ήδη ο κοινοβουλευτισμός έχει πλέον την ικανότητα να συνδυάζει τα πλέον σκληρά μέτρα επιβολής, χωρίς να χρειάζεται οι κρατούντες να προβούν στην αντικατάστασή του με μια δικτατορία.

Συνεπώς η πριμοδότηση της ακροδεξιάς (διότι για πριμοδότηση πρόκειται όταν οι 20.000 γίνονται 440.000) μοδότηση του ακροδεξιού κόμματος και η ενίσχυση αυτού του χώρου, ούτως ώστε να υπάρξει κατασταλτική αλλά και αποπροσανατολιστική κατεύθυνση σε εκείνα τα πολιτικά και κοινωνικά στοιχεία που θα ασπασθούν την προπαγάνδα του φασιστικού κινδύνου.

Η αλήθεια, όμως, βρίσκεται στο ότι οι μηχανισμοί που στηρίζονται, θρέφονται και χρησιμοποιούνται από το σύστημα δεν μπορούν να ξεπεράσουν τα όρια που αυτό θέτει. Ας θυμηθούν όσοι προσπαθούν να προκαλέσουν ανησυχία, το κλίμα που διοχετευόταν στον κοινωνικό χώρο σχετικά με την λεγόμενη άνοδο του Ζαν Μαρί Λεπέν στη Γαλλία. Ήταν η ίδια εποχή όπου στον ελλαδικό χώρο γινόταν η επίπλωση στο τότε μικρομάγαζο της ακροδεξιάς, που πήρε στις εκλογές της 6ης Μαΐου το 7%.

Όλοι γνωρίζουν πως με εκείνον τον φουσκωμένο λογαριασμό ψηφοφόρων που ανοίχτηκε στο όνομα του Λεπέν, εξοφλήθηκαν ανάγκες της κυριαρχίας. Το ποσόν κατάθεσης μίκρυνε και μάλιστα ένα μέρος του ποσού πέρασε στο λογαριασμό που ανοίχτηκε στο όνομα του Σαρκοζί. Τώρα ο λογαριασμός πέρασε στα χέρια της Μαρί Λεπέν και πριμοδοτήθηκε ξανά. Δύσκολοι καιροί για τους κρατούντες, που ο καθένας θέλει να διασφαλίσει τα κυριαρχικά του συμφέροντα και να καθηλώσει τυχόν διαθέσεις μέσω ελεγχόμενων κοινωνικών αντιδράσεων και κινητοποιήσεων.

Θα πρέπει, επομένως, αυτή η πριμοδότηση που υπήρξε στις 6 Μαΐου, να τοποθετηθεί στις πραγματικές της διαστάσεις και δυνατότητες. Το βασικό στοιχείο είναι πως δίνεται δυνατότητα στον ακροδεξιό αυτό σχηματισμό να αυξηθεί οργανωτικά. Όμως, αν ληφθεί υπ' όψιν η τεράστια δυσαναλογία ανάμεσα στην μικρή οργανωτική υποδομή που υπάρχει και στον αριθμό των ψήφων που του δόθηκαν, τότε διαπιστώνεται η πραγματική διάσταση μιας τεράστιας ρευστότητας. Αυτό σημαίνει πως η ουσιαστική αξιοποίηση του εκλογικού ποσοστού δεν είναι δυνατή άμεσα.

Βέβαια, το εκλογικό αυτό αποτέλεσμα που θα πάρει και τις αντίστοιχες διορθωτικές προσαρμογές στις επόμενες εκλογές της 17ης Ιουνίου θα διευκολύνει το κράτος, αφού ο ακροδεξιός αυτός σχηματισμός θα συνεχίσει να αποτελεί την αιχμή του δόρατος για την πραγματοποίηση των άμεσων σχεδιασμών του κράτους, ιδιαιτέρα στο ζήτημα που αφορά αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά, αλλά και γενικότερα σε σχέση με το θέμα μετανάστευση με αρκετά ισχυρές δόσεις φυλετισμού.

Όπως είναι γνωστό, στα δύο γεγονότα δολοφονιών, που πραγματοποιήθηκαν από αλλοδαπούς πέρσι στην Αθήνα και φέτος στην Πάτρα, υπήρξε σαφέστατα πολι- λόγος της πληθωριστικής ανόδου των ακροδεξιών βασίζεται στην «τρύπα» που ανοίχτηκε και διευρύνθηκε στον κοινωνικό χώρο εξ αιτίας του μεγάλου αριθμού αλλοδαπών που αφέθηκε να εισέλθει στον ελλαδικό χώρο, ιδιαίτερα κατά την διάρκεια των τελευταίων χρόνων.

Εδώ θα πρέπει να γίνουν κάποιες επισημάνσεις.

Ο ερχομός, αρχικά, εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων από την βόρεια και δυτική πλευρά του Ελλαδικού χώρου, δηλαδή από την Αλβανία και τις υπόλοιπες χώρες του λεγόμενου Ανατολικού μπλοκ, μετά την επιτάχυνση των διαδικασιών ενοποίησης της κυριαρχίας, έδωσε την ευκαιρία για εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης και αύξηση των κερδών. Οι συνέπειες, βέβαια, θα εμφανιστούν αργότερα, αφού προκλήθηκαν οι πρώτες μεγάλες τρύπες στο οικονομικό πλέγμα, αλλά και τα πρώτα σημαντικά ρήγματα στον κοινωνικό χώρο.

Τα ρήγματα, όμως, έγιναν χάσματα λόγω του τεράστιου σε έκταση και ένταση κύματος αλλοδαπών που ήρθε από τα νότια και ιδιαίτερα από τα ανατολικά σημεία του ελλαδικού χώρου.

Αν ένα μεγάλο μέρος του πρώτου κύματος κατόρθωσε να σταθεροποιηθεί στον ελλαδικό χώρο και να ενταχθεί, κατά κάποιο τρόπο, χάρις και στη ενθουσιώδη αλληλεγγύη που αναπτύχθηκε, τα πράγματα άλλαξαν με το δεύτερο κύμα που κινήθηκε με την ένταση και την έκταση ενός τσουνάμι.

Εννοείται πως η ισοπεδωτική άποψη που συνέχισε να προβάλλεται από τους αριστερούς («πας μη φιλομετανάστης είναι ρατσιστής») και υιοθετήθηκε απερίσκεπτα από σημαντικό τμήμα του λεγόμενου αντιεξουσιαστικού χώρου με την άκριτη συνταύτιση στο «μεταναστευτικό» ζήτημα, ευνόησε την ανάπτυξη των ακροδεξιών και ρατσιστικών αντιλήψεων και πρακτικών.

Η υπεράσπιση άνευ όρων κάθε αλλοδαπού και η ένοχη σιωπή απέναντι σε απάνθρωπες πρακτικές (βιασμοί, σωματεμπόριο, πρεζεμπόριο) και δολοφονίες εκ μέρους ενός τμήματός τους, η κινητοποίηση για την διαβόητη περίπτωση του αλλοδαπού Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ (που σχετιζόταν με βιασμό ανήλικου ομοεθνή του) στη Νίκαια για την υποτιθέμενη δολοφονία του από τους μπάτσους, ενώ τα γεγονότα έδειχναν άλλες αιτίες και συνθήκες που οδήγησαν στο θάνατό του. Ακόμη, τα γελοία και ρατσιστικά συνθήματα του είδους «μετανάστες μη μας αφήνετε μόνους με τους έλληνες», «Ελληνες είστε και φαίνεστε», «Ξεφτίλες πατριώτες» και άλλα παρόμοια, διευκόλυναν ένα διχαστικό και εμφυλιοπολεμικό κλίμα χωρίς να υπάρχει ούτε κοινωνική, αλλά ούτε και πολιτική βάση στήριξης για κάτι τέτοιο.

Το ερώτημα που ευθέως τίθεται είναι: Πώς αντιμετωπίζεται η εκλογική άνοδος της ακροδεξιάς; Η απάντηση, όμως, οφείλει να ξεπερνά τα στενά όρια που θέτει το ερώτημα. Να εμβαθύνει στην «ανάγνωση» των εμπειριών, που προέρχονται από την κατανόηση των λαθών. Η εκλογική άνοδος της ακροδεξιάς δεν ξεπερνιέται με ψήφο στην αριστερά από αυτούς που κραυγάζουν «Να καεί, να καεί το μπουρδέλο η Βουλή». Αυτή η ξεφτίλα ας αφεθεί χάρισμα στους ακροδεξιούς, που οικειοποιήθηκαν το ίδιο σύνθημα, ενώ στην πραγματικότητα αποσκοπούσαν στο να στρογγυλοκαθίσουν στα βουλευτικά έδρανα. Ας καεί, λοιπόν, η Βουλή και μαζί με αυτούς, αφού έτσι το θέλησαν.

Ας εξετάσουμε, τώρα, κάποιες από τις εμπειρίες.

Ιστορικά οι ακροδεξιοί χρησιμοποίησαν την κοινοβουλευτική ιδιότητα προκειμένου να καταργήσουν την λειτουργία του κοινοβουλίου. Το πέτυχε, για παράδειγμα, ο Χίτλερ στη Γερμανία και ο Μεταξάς στην Ελλάδα, στη δεκαετία του 1930. Το τελευταίο, μάλιστα, γεγονός δεν έγινε χωρίς την υποστήριξη των άλλων κομμάτων του κοινοβουλίου. Αυτό, λοιπόν, ας κρατηθεί στα υπ' όψιν. Όπως θα πρέπει να μην μας διαφεύγει πως η δικτατορία της 21ης Απριλίου που επιβλήθηκε από την στρατιωτική επιτροπή (=χούντα, Junta) συνταγματαρχών είχε την συναίνεση, υποστήριξη ή ανοχή του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς.

Στις παρούσες συνθήκες κάτι τέτοιο δεν φαίνεται στον ορίζοντα, δεδομένου πως ήδη ο κοινοβουλευτισμός έχει πλέον την ικανότητα να συνδυάζει τα πλέον σκληρά μέτρα επιβολής, χωρίς να χρειάζεται οι κρατούντες να προβούν στην αντικατάστασή του με μια δικτατορία.

Συνεπώς η πριμοδότηση της ακροδεξιάς (διότι για πριμοδότηση πρόκειται όταν οι 20.000 γίνονται 440.000) έρχεται να καλύψει δύο βασικές ανάγκες της κυριαρχίας.

Η μία είναι η «λαϊκή υποστήριξη» για την επανατοποθέτηση του ζητήματος των αλλοδαπών σε διαφορετική βάση από αυτήν που ισχύει και η άλλη αφορά την ενίσχυση των εθνικιστικών ψευδαισθήσεων ενός τμήματος του πληθυσμού που βρίσκεται κοντά σ' αυτό το ιδεολογικοπολιτικό ρεύμα ή εκείνου που αισθάνεται ανασφάλεια μέσα από τα αγκαλιάσματα της ενοποιημένης κυριαρχίας, ιδιαίτερα μάλιστα σε περιοχές που έχουν χαρακτηριστεί σαν «εθνικά» ευαίσθητες.

Η πριμοδότηση δεν σημαίνει, βέβαια, ανυπαρξία μιας ορισμένης κοινωνικής βάσης της ακροδεξιάς. Απλά οι ψήφοι δείχνουν μια ογκωδέστατη δυσαναλογία.

Είναι φανερό πως μεγάλο ποσοστό από τα σώματα ασφαλείας στήριξε και ανέδειξε με την ψήφο του τον ακροδεξιό σχηματισμό. Σ' αυτό θα πρέπει να προστεθούν ορισμένα τμήματα του πληθυσμού που έγιναν αντικείμενα πολιτικής εκμετάλλευσης λόγω των ιδιόμορφων συν-

κροδεξιάς, που πήρε στις εκλογές της 6ης Μαΐου το 7%.

Όλοι γνωρίζουν πως με εκείνον τον φουσκωμένο λογαριασμό ψηφοφόρων που ανοίχτηκε στο όνομα του Λεπέν, εξοφλήθηκαν ανάγκες της κυριαρχίας. Το ποσόν κατάθεσης μίκρυνε και μάλιστα ένα μέρος του ποσού πέρασε στο λογαριασμό που ανοίχτηκε στο όνομα του Σαρκοζί. Τώρα ο λογαριασμός πέρασε στα χέρια της Μαρί Λεπέν και πριμοδοτήθηκε ξανά. Δύσκολοι καιροί για τους κρατούντες, που ο καθένας θέλει να διασφαλίσει τα κυριαρχικά του συμφέροντα και να καθηλώσει τυχόν διαθέσεις μέσω ελεγχόμενων κοινωνικών αντιδράσεων και κινητοποιήσεων.

Θα πρέπει, επομένως, αυτή η πριμοδότηση που υπήρξε στις 6 Μαΐου, να τοποθετηθεί στις πραγματικές της διαστάσεις και δυνατότητες. Το βασικό στοιχείο είναι πως δίνεται δυνατότητα στον ακροδεξιό αυτό σχηματισμό να αυξηθεί οργανωτικά. Όμως, αν ληφθεί υπ' όψιν η τεράστια δυσαναλογία ανάμεσα στην μικρή οργανωτική υποδομή που υπάρχει και στον αριθμό των ψήφων που του δόθηκαν, τότε διαπιστώνεται η πραγματική διάσταση μιας τεράστιας ρευστότητας. Αυτό σημαίνει πως η ουσιαστική αξιοποίηση του εκλογικού ποσοστού δεν είναι δυνατή άμεσα.

Βέβαια, το εκλογικό αυτό αποτέλεσμα που θα πάρει και τις αντίστοιχες διορθωτικές προσαρμογές στις επόμενες εκλογές της 17ης Ιουνίου θα διευκολύνει το κράτος, αφού ο ακροδεξιός αυτός σχηματισμός θα συνεχίσει να αποτελεί την αιχμή του δόρατος για την πραγματοποίηση των άμεσων σχεδιασμών του κράτους, ιδιαίτερα στο ζήτημα που αφορά αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά, αλλά και γενικότερα σε σχέση με το θέμα μετανάστευση με αρκετά ισχυρές δόσεις φυλετισμού.

Όπως είναι γνωστό, στα δύο γεγονότα δολοφονιών, που πραγματοποιήθηκαν από αλλοδαπούς πέρσι στην Αθήνα και φέτος στην Πάτρα, υπήρξε σαφέστατα πολιτική εκμετάλλευση της κατάστασης με έντονα λαϊκίστικο χαρακτήρα.

Θα πρέπει, επίσης, να μην αποδεχόμαστε λογικές του τύπου «οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές» ή την ακριβώς αντίθετη άποψη. Ο «ρατσισμός» σαν σύμφυτο στοιχείο της κυριαρχίας υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, όπως ακριβώς θα υπάρχει η αντίθεση και η άρνησή του, μέχρι να έρθει η ολική απελευθέρωση. Άλλωστε μπορεί εύκολα να ξεχαστεί ο ρατσισμός των ντόπιων απέναντι στους Μικρασιάτες πρόσφυγες και ιδιαίτερα στο γυναικείο πληθυσμό; Και να σκεφτεί κανείς πως ήταν

εμφανιστούν αργότερα, αφού προκλήθηκαν οι πρώτες μεγάλες τρύπες στο οικονομικό πλέγμα, αλλά και τα πρώτα σημαντικά ρήγματα στον κοινωνικό χώρο.

Τα ρήγματα, όμως, έγιναν χάσματα λόγω του τεράστιου σε έκταση και ένταση κύματος αλλοδαπών που ήρθε από τα νότια και ιδιαίτερα από τα ανατολικά σημεία του ελλαδικού χώρου.

Αν ένα μεγάλο μέρος του πρώτου κύματος κατόρθωσε να σταθεροποιηθεί στον ελλαδικό χώρο και να ενταχθεί, κατά κάποιο τρόπο, χάρις και στη ενθουσιώδη αλληλεγγύη που αναπτύχθηκε, τα πράγματα άλλαξαν με το δεύτερο κύμα που κινήθηκε με την ένταση και την έκταση ενός τσουνάμι.

Εννοείται πως η ισοπεδωτική άποψη που συνέχισε να προβάλλεται από τους αριστερούς («πας μη φιλομετανάστης είναι ρατσιστής») και υιοθετήθηκε απερίσκεπτα από σημαντικό τμήμα του λεγόμενου αντιεξουσιαστικού χώρου με την άκριτη συνταύτιση στο «μεταναστευτικό» ζήτημα, ευνόησε την ανάπτυξη των ακροδεξιών και ρατσιστικών αντιλήψεων και πρακτικών.

Η υπεράσπιση άνευ όρων κάθε αλλοδαπού και η ένοχη σιωπή απέναντι σε απάνθρωπες πρακτικές (βιασμοί, σωματεμπόριο, πρεζεμπόριο) και δολοφονίες εκ μέρους ενός τμήματός τους, η κινητοποίηση για την διαβόητη περίπτωση του αλλοδαπού Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ (που σχετιζόταν με βιασμό ανήλικου ομοεθνή του) στη Νίκαια για την υποτιθέμενη δολοφονία του από τους μπάτσους, ενώ τα γεγονότα έδειχναν άλλες αιτίες και συνθήκες που οδήγησαν στο θάνατό του. Ακόμη, τα γελοία και ρατσιστικά συνθήματα του είδους «μετανάστες μη μας αφήνετε μόνους με τους έλληνες», «Ελληνες είστε και φαίνεστε», «Ξεφτίλες πατριώτες» και άλλα παρόμοια, διευκόλυναν ένα διχαστικό και εμφυλιοπολεμικό κλίμα χωρίς να υπάρχει ούτε κοινωνική, αλλά ούτε και πολιτική βάση στήριξης για κάτι τέτοιο.

Ξεχάστηκε, μέσα στη δίνη ενός αλλοπρόσαλλου «φιλομεταναστευτισμού» πως όταν οι εξουσιαστές (αριστεροί και δεξιοί) φορούν το ανθρωπιστικό τους προσωπεί-

συνέχεια στη σελίδα 10

της 21ης Απριλίου που επιβλήθηκε από την στρατιωτική επιτροπή (=χούντα, Junta) συνταγματαρχών είχε την συναίνεση, υποστήριξη ή ανοχή του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς.

Στις παρούσες συνθήκες κάτι τέτοιο δεν φαίνεται στον ορίζοντα, δεδομένου πως ήδη ο κοινοβουλευτισμός έχει πλέον την ικανότητα να συνδυάζει τα πλέον σκληρά μέτρα επιβολής, χωρίς να χρειάζεται οι κρατούντες να προβούν στην αντικατάστασή του με μια δικτατορία.

Συνεπώς η πριμοδότηση της ακροδεξιάς (διότι για πριμοδότηση πρόκειται όταν οι 20.000 γίνονται 440.000) έρχεται να καλύψει δύο βασικές ανάγκες της κυριαρχίας.

Η μία είναι η «λαϊκή υποστήριξη» για την επανατοποθέτηση του ζητήματος των αλλοδαπών σε διαφορετική βάση από αυτήν που ισχύει και η άλλη αφορά την ενίσχυση των εθνικιστικών ψευδαισθήσεων ενός τμήματος του πληθυσμού που βρίσκεται κοντά σ' αυτό το ιδεολογικοπολιτικό ρεύμα ή εκείνου που αισθάνεται ανασφάλεια μέσα από τα αγκαλιάσματα της ενοποιημένης κυριαρχίας, ιδιαίτερα μάλιστα σε περιοχές που έχουν χαρακτηριστεί σαν «εθνικά» ευαίσθητες.

Η πριμοδότηση δεν σημαίνει, βέβαια, ανυπαρξία μιας ορισμένης κοινωνικής βάσης της ακροδεξιάς. Απλά οι ψήφοι δείχνουν μια ογκωδέστατη δυσαναλογία.

Είναι φανερό πως μεγάλο ποσοστό από τα σώματα ασφαλείας στήριξε και ανέδειξε με την ψήφο του τον ακροδεξιό σχηματισμό. Σ' αυτό θα πρέπει να προστεθούν ορισμένα τμήματα του πληθυσμού που έγιναν αντικείμενα πολιτικής εκμετάλλευσης λόγω των ιδιόμορφων συνθηκών που αναπτύχθηκαν στις περιοχές που ζούσαν. Αυτές οι συνθήκες είχαν σχέση με την παρουσία αλλοδαπών και τις καταστάσεις που πήραν ανεξέλεγκτες διαστάσεις τόσο με την συμβολή του κράτους, όσο και με την άκριτη και ανεπιφύλαχτη «φιλομεταναστευτική» στάση και δράση αριστερών, αλλά και μέρους του λεγόμενου «χώρου».

Είναι γνωστό πως οι «έκτακτες συνθήκες» απαιτούν «έκτακτα μέτρα». Ήταν, επομένως, αναμενόμενη η πρι-

ναι δυνατή άμεσα.

Βέβαια, το εκλογικό αυτό αποτέλεσμα που θα πάρει και τις αντίστοιχες διορθωτικές προσαρμογές στις επόμενες εκλογές της 17ης Ιουνίου θα διευκολύνει το κράτος, αφού ο ακροδεξιός αυτός σχηματισμός θα συνεχίσει να αποτελεί την αιχμή του δόρατος για την πραγματοποίηση των άμεσων σχεδιασμών του κράτους, ιδιαίτερα στο ζήτημα που αφορά αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά, αλλά και γενικότερα σε σχέση με το θέμα μετανάστευση με αρκετά ισχυρές δόσεις φυλετισμού.

Όπως είναι γνωστό, στα δύο γεγονότα δολοφονιών, που πραγματοποιήθηκαν από αλλοδαπούς πέρσι στην Αθήνα και φέτος στην Πάτρα, υπήρξε σαφέστατα πολιτική εκμετάλλευση της κατάστασης με έντονα λαϊκίστικο χαρακτήρα.

Θα πρέπει, επίσης, να μην αποδεχόμαστε λογικές του τύπου «οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές» ή την ακριβώς αντίθετη άποψη. Ο «ρατσισμός» σαν σύμφυτο στοιχείο της κυριαρχίας υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, όπως ακριβώς θα υπάρχει η αντίθεση και η άρνησή του, μέχρι να έρθει η ολική απελευθέρωση. Άλλωστε μπορεί εύκολα να ξεχαστεί ο ρατσισμός των ντόπιων απέναντι στους Μικρασιάτες πρόσφυγες και ιδιαίτερα στο γυναικείο πληθυσμό; Και να σκεφτεί κανείς πως ήταν πρόσφυγες κι όχι «οικονομικοί μετανάστες»! Τα όσα προπαγανδίζονται, από διάφορες πλευρές, για δήθεν ανυπαρξία ρατσισμού στον ελλαδικό χώρο είναι παραμύθια για αφελείς.

Ο βασικός, λοιπόν,

σωματεμπόριο, πρεζεμπόριο) και δολοφονίες εκ μέρους ενός τμήματός τους, η κινητοποίηση για την διαβόητη περίπτωση του αλλοδαπού Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ (που σχετιζόταν με βιασμό ανήλικου ομοεθνή του) στη Νίκαια για την υποτιθέμενη δολοφονία του από τους μπάτσους, ενώ τα γεγονότα έδειχναν άλλες αιτίες και συνθήκες που οδήγησαν στο θάνατό του. Ακόμη, τα γελοία και ρατσιστικά συνθήματα του είδους «μετανάστες μη μας αφήνετε μόνους με τους έλληνες», «Έλληνες είστε και φαίνεστε», «Ξεφτίλες πατριώτες» και άλλα παρόμοια, διευκόλυναν ένα διχαστικό και εμφυλιοπολεμικό κλίμα χωρίς να υπάρχει ούτε κοινωνική, αλλά ούτε και πολιτική βάση στήριξης για κάτι τέτοιο.

Ξεχάστηκε, μέσα στη δίνη ενός αλλοπρόσαλλου «φιλομεταναστευτισμού» πως όταν οι εξουσιαστές (αριστεροί και δεξιοί) φορούν το ανθρωπιστικό τους προσωπεί-

συνέχεια στη σελίδα 10

συνέχεια από τη σελίδα 9

ο πραγματοποιούν τις πλέον απάνθρωπες ενέργειες. Οι σφαγές και οι μετατοπίσεις πληθυσμών αξιοποιούνται για την διάλυση των μη εμπόλεμων κοινωνικών χώρων, έτσι ώστε να μπορούν να εφαρμοστούν ανώδυνα οι καταδυναστευτικοί σχεδιασμοί της κυριαρχίας. Αυτό συνέβη στον ελλαδικό χώρο.

Λίγη σκέψη και εκτίμηση της κατάστασης θα μπορούσε να προβληματίσει. Αρκεί να έμπαινε το ερώτημα: Είναι δυνατόν να γίνεται αποδεκτή από τους αγωνιζόμενους η συμφωνία «Δουβλίνο 2», που υπογράφτηκε μεταξύ των εξουσιαστών, για την επαναπροώθηση στον ελλαδικό χώρο των αλλοδαπών που θα μετακινούνται προς τον ευρωπαϊκό χώρο;

Έχει μετατραπεί ο ελλαδικός χώρος σε ένα επίγειο παράδεισο όπου θα έχουν θέση οι κατατρεγμένοι αυτού του κόσμου; Επέλεξε ο πληθυσμός του ελλαδικού χώρου στο να έρθουν τόσα εκατομμύρια αλλοδαποί; Όχι βέβαια. Αυτή ήταν επιλογή της κυριαρχίας.

Πως και γίνεται να αφήνονται ανοικτά τα σύνορα για να υπάρξει μιας τέτοιας έκτασης ροή ανθρώπων, όταν είναι βέβαιο πως θα προκληθούν ανυπέρβλητες καταστάσεις και μεγάλα προβλήματα σε ένα κομμάτι του πληθυσμού;

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε πως οι αναρχικές απόψεις χρειάζονται συνθήκες ελευθερίας για να λειτουργήσουν και να ευδοκιμήσουν.

Ας πάρουμε υπ' όψιν μας μια δεδομένη αναρχική άποψη και ένα συγκεκριμένο γεγονός, όπως το ζήτημα της κατάργησης των συνόρων. Δεν είναι επιτυχία των αναρχικών, ούτε κάποιου κινήματος το άνοιγμα των συνόρων ενός κράτους, όταν εξακολουθούν να υπάρχουν οι συνθήκες κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Αντίθετα, αυτή η πολύ σημαντική θέση που αποτελεί συστατικό της αναρχικής θεώρησης γίνεται, στην προκειμένη περίπτωση, εργαλείο εκμετάλλευσης εκ μέρους των κρατούντων.

Πολλοί ισχυρίζονται πως ισχυρό κίνητρο γι' αυτήν την απόφαση του ελλαδικού κράτους ήταν η επιδότηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση με χίλια ευρώ για κάθε αλλοδαπό. Αυτό είναι το πρόσχημα. Στην πραγματικότητα ο στόχος ήταν η αποδιοργάνωση του κοινωνικού χώρου και μαζί με αυτό να στραφεί ένα τμήμα της κοινωνίας προς ακροδεξιές πολιτικές κατευθύνσεις.

Είναι γεγονός πως οι κρατιστές που προκάλεσαν το πρόβλημα, έδωσαν και την «λύση» με την ενίσχυση ενός ακροδεξιού κατασκευάσματος τους, δια μέσου του οποίου ένας αρκετά σημαντικός αριθμός ανθρώπων του μόχθου απομακρύνθηκε, έστω και προσωρινά, από τα προβλήματα που προκαλεί η χειροτέρευση των συνθηκών σκλαβιάς.

Το θέμα είναι αν το μέρος του αντιεξουσιαστικού λεγόμενου χώρου που υιοθέτησε τις, αριστερής προέλευσης, «φιλομεταναστευτικές» απόψεις και πρακτικές μπορεί να αντλήσει τα απαι-

Με την έναρξη της εφαρμογής των μνημονίων στον ελλαδικό χώρο, ξεκίνησε ταυτόχρονα από ορισμένους και μια εθνικιστική/πατριωτική φρασεολογία στην ανάπτυξη των επιχειρημάτων τους για τους σκοπούς και τις συνέπειες της «ξένης βοήθειας». Οι όροι «προδότες» και «νεοδοσίλογοι» χρησιμοποιούνται κατά κόρον απ' όσους θέλουν εμφατικά να δηλώσουν την πατριωτική τους στάση και αξία. Είναι οξύμωρο όμως να χρησιμοποιούνται αυτοί οι όροι, όπως «νεοδοσίλογοι» από άτομα που κινούνται στον ευρύτερο «αντιεξουσιαστικό» χώρο. Οι συγκεκριμένοι όροι παραπέμπουν άμεσα στη δεκαετία του '40 τότε που ο ελλαδικός χώρος βρισκόταν υπό την κατοχή του φασισμού και του ναζισμού και χαρακτηρίζονταν έτσι, οι σχηματισμένες από τους νέους εξουσιαστές κυβερνήσεις Τσολάκογλου, Λογοθετόπουλου και Ράλλη. Ο τελευταίος θα είναι και εκείνος ο οποίος θα σχηματίσει τα Τάγματα Ασφαλείας, ως ένοπλο σχηματισμό καταπολέμησης του εαμικού δυναμικού.

Αρχικά η κυβέρνηση Ράλλη τυγχάνει της εγκρίσεως ή έστω της **ανοχής** της εξόριστης κυ-

ΘΕΡΜΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΙΜΛΕΡ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝ)ΧΗΝ κ. ΠΑΠΑΔΟΓΚΩΝΑΝ

Ὁ Φύρερ ἔδωσε διαταγήν, ὅπως ἀνακοινώσουν πρὸς τὸν διοικητὴν τῶν ἐθελοντικῶν τμημάτων Πελοποννήσου συνταγματάρχην κ. Παπαδόγκωναν, ὅτι ἐχάρη ἐγκαρδίως διὰ τὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς διασώσεώς του ἀποσταλέντα τηλεγραφήματα τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατὰ τοῦ μπολσεβικισμοῦ μαχομένων ἐθελοντῶν. Ὁ Φύρερ διαβιβάζει τὰς θερμάς του εὐχαριστίας καὶ τοὺς χαιρετισμούς του εἰς ὅλους τοὺς ἐθελοντάς.

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σ.Σ. καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Ράϊχ Χίμλερ ἔδωσεν ἐντολὴν ὅπως διαβιβασθοῦν πρὸς τὸν συνταγματάρχην κ. Παπαδόγκωναν καὶ αἱ ἰδικαί του εὐχαριστίαι.

Εφημ. "Πρωία", 13/08/1944

ζεται στο σύνολο των κατεχόμενων ευρωπαϊκών χωρών, σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις, προσλαμβάνοντας μαζικές διαστάσεις. Η τακτική αυτή εμφάνιζε μεγάλη ευελιξία, καθώς κατόρθωνε να προσαρμόζεται και να εκμεταλλεύεται, κάθε είδους ιδεολογικές, κοινωνικές ή εθνοτικές παραμέτρους, έτσι ώστε να διευκολυνθεί το έργο της ανεύρεσης «προθύμων» για να εξυπηρετήσουν τις ναζιστικές δυνάμεις. Η αναβίωση και υποδαύλιση καταπιεσμένων εθνοτικών επιδιώξεων και η επιτηδευμένη ανάδειξη εθνικών συγγενειών με τους γερμανόφωνους πληθυσμούς στις κατεχόμενες χώρες, παρείχε επί πλέον δυνατότητες επιδίωξης συνεργασιών με τους κατεχόμενους πληθυσμούς. Οι φλαμανδικοί πληθυσμοί στο Βέλγιο, οι ουκρανοί κοζάκοι γύρω από την περιοχή του ποταμού Ντον, οι κροάτες στα Βαλ-

αποκαλούνται Χρυσή Αυγή και ΚΝΑΤ. Γιατί τα μέσα που χρησιμοποιεί ο κάθε εξουσιαστικός μηχανισμός, σε περιπτώσεις εκτάκτου ανάγκης(;) είναι τα ίδια παντού, σε παγκόσμια κλίμακα, ανεξαρτήτως ιδεολογικής αφετηρίας. Βία, κακοποίηση, διαπόμπευση....

Στο παρόν κείμενο θα δούμε μερικά **στοιχεία για την δράση των Ταγμάτων Ασφαλείας στην Εύβοια.** Εκτός από τη δράση τους, που υπήρξε μεγάλη, θα κάνουμε αναφορά και σε επιλογές του τοπικού ΕΑΜ οι οποίες θεωρούμε πως έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα και που έλαβαν χώραν την άνοιξη του 1944. Η αποστολή των πρώτων οργανωμένων στρατιωτικών πυρήνων από την Αθήνα στη Χαλκίδα, είχε ξεκινήσει από τα τέλη του 1943 και ήταν μια από τις πρώτες περιοχές του ελλαδικού χώρου, εκτός Αθήνας και Θεσσαλονίκης, που α-

λεξε ο πληθυσμός του ελλαδικού χώρου στο να έρθουν τόσα εκατομμύρια αλλοδαποί; Όχι βέβαια. Αυτή ήταν επιλογή της κυριαρχίας.

Πως και γίνεται να αφήνονται ανοικτά τα σύνορα για να υπάρξει μιας τέτοιας έκτασης ροή ανθρώπων, όταν είναι βέβαιο πως θα προκληθούν ανυπέρβλητες καταστάσεις και μεγάλα προβλήματα σε ένα κομμάτι του πληθυσμού;

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε πως οι αναρχικές απόψεις χρειάζονται συνθήκες ελευθερίας για να λειτουργήσουν και να ευδοκιμήσουν.

Ας πάρουμε υπ' όψιν μας μια δεδομένη αναρχική άποψη και ένα συγκεκριμένο γεγονός, όπως το ζήτημα της κατάργησης των συνόρων. Δεν είναι επιτυχία των αναρχικών, ούτε κάποιου κινήματος το άνοιγμα των συνόρων ενός κράτους, όταν εξακολουθούν να υπάρχουν οι συνθήκες κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Αντίθετα, αυτή η πολύ σημαντική θέση που αποτελεί συστατικό της αναρχικής θεώρησης γίνεται, στην προκειμένη περίπτωση, εργαλείο εκμετάλλευσης εκ μέρους των κρατούντων.

Πολλοί ισχυρίζονται πως ισχυρό κίνητρο γι' αυτήν την απόφαση του ελλαδικού κράτους ήταν η επιδότηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση με χίλια ευρώ για κάθε αλλοδαπό. Αυτό είναι το πρόσχημα. Στην πραγματικότητα ο στόχος ήταν η αποδιοργάνωση του κοινωνικού χώρου και μαζί με αυτό να στραφεί ένα τμήμα της κοινωνίας προς ακροδεξιές πολιτικές κατευθύνσεις.

Είναι γεγονός πως οι κρατιστές που προκάλεσαν το πρόβλημα, έδωσαν και την «λύση» με την ενίσχυση ενός ακροδεξιού κατασκευάσματος τους, δια μέσου του οποίου ένας αρκετά σημαντικός αριθμός ανθρώπων του μόχθου απομακρύνθηκε, έστω και προσωρινά, από τα προβλήματα που προκαλεί η χειροτέρευση των συνθηκών σκλαβιάς.

Το θέμα είναι αν το μέρος του αντιεξουσιαστικού λεγόμενου χώρου που υιοθέτησε τις, αριστερής προέλευσης, «φιλομεταναστευτικές» απόψεις και πρακτικές μπορεί να αντλήσει τα απαιτούμενα συμπεράσματα. Ανάμεσα σ' αυτά είναι και η κατανόηση της πρωτοπόρας στάσης της αριστεράς, στο να ανοίγει το δρόμο για να υλοποιηθούν οι κρατικοί και ευρύτεροι σχεδιασμοί της κυριαρχίας που τις συγκαλύπτει μέσα από δήθεν κινήσεις αλληλεγγύης και προστασίας των αλλοδαπών.

Εν κατακλείδι θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν πως το ζήτημα των αλλοδαπών έτυχε και θα τυγχάνει πολλαπλής εκμετάλλευσης ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι των κάθε είδους εξουσιαστικών μερίδων που προωθούν τα συνολικότερα σχέδια της κυριαρχίας. Κρατιστές, αριστεροί, σοσιαλιστές, πατριώτες, κομμουνιστές και ακροδεξιοί εδώ και χρόνια έχουν στρωθεί στο πολιτικό φαγοπότι εκμεταλλευόμενοι τις άθλιες συνθήκες στις οποίες βρίσκονται εκατομμύρια αλλοδαποί.

Οι αναρχικοί δεν έχουμε κανένα λόγο να ακολουθήσουμε τέτοιες επαίσχυντες διαδικασίες, σιγοντάροντας τέτοιου είδους καταστάσεις. Είναι απαραίτητο, ξεκαθαρίζοντας τη στάση και τη δράση μας, να προχωρήσουμε σταθερά χωρίς να υποκύπτουμε σε κινδυνολογίες και πολιτικούς «πειρασμούς».

Συσπείρωση Αναρχικών

σους θέλουν εμφατικά να δηλώσουν την πατριωτική τους στάση και αξία. Είναι οξύμωρο όμως να χρησιμοποιούνται αυτοί οι όροι, όπως «νεοδοσίλογοι» από άτομα που κινούνται στον ευρύτερο «αντιεξουσιαστικό» χώρο. Οι συγκεκριμένοι όροι παραπέμπουν άμεσα στη δεκαετία του '40 τότε που ο ελλαδικός χώρος βρισκόταν υπό την κατοχή του φασισμού και του ναζισμού και χαρακτηρίζονταν έτσι, οι σχηματισμένες από τους νέους εξουσιαστές κυβερνήσεις Τσολάκογλου, Λογοθετόπουλου και Ράλλη. Ο τελευταίος θα είναι και εκείνος ο οποίος θα σχηματίσει τα Τάγματα Ασφαλείας, ως ένοπλο σχηματισμό καταπολέμησης του εαμικού δυναμικού.

ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΙΜΛΕΡ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝ)ΧΗΝ κ. ΠΑΠΑΔΟΓΚΩΝΑΝ

Ὁ Φύρερ ἔδωσε διαταγήν, ὅπως ἀνακοινώσουν πρὸς τὸν διοικητὴν τῶν ἐθελοντικῶν τμημάτων Πελοποννήσου συνταγματάρχην κ. Παπαδόγκωναν, ὅτι ἐχάρη ἐγκαρδίως διὰ τὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς διασώσεώς του ἀποσταλέντα τηλεγραφήματα τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατὰ τοῦ μπολσεβικισμοῦ μαχομένων ἐθελοντῶν. Ὁ Φύρερ διαβιβάζει τὰς θερμάς του εὐχαριστίας καὶ τοὺς χαιρετισμούς του εἰς ὅλους τοὺς ἐθελοντάς.

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σ.Σ. καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Ράϊχ Χίμλερ ἔδωσεν ἐντολὴν ὅπως διαβιβασθοῦν πρὸς τὸν συνταγματάρχην κ. Παπαδόγκωναν καὶ αἱ ἰδικαί του εὐχαριστίαι.

Εφημ. "Πρωία", 13/08/1944

Αρχικά η κυβέρνηση Ράλλη τυγχάνει της εγκρίσεως ή έστω της **ανοχής** της εξόριστης κυβέρνησης της Μέσης Ανατολής και ως προς το σχηματισμό των ταγμάτων. Στην συνέχεια φυσικά θα αλλάξουν θέση αλλά γεγονός είναι ότι έδωσαν την συναίνεση τους τόσο στο πρόσωπο του Ράλλη, όσο και στους όρους του. Ενδιαφέρον παρουσιάζει ότι στη συγκεκριμένη κυβέρνηση τοποθετούνται πρόσωπα όπως ο βενιζελογενούς πολιτικής καταγωγής Α. Ταβουλάρης και ο πρώην συνδικαλιστής/σοσιαλιστής Ν. Καλύβας. Διαπιστώνουμε δηλαδή ότι ακόμα και στις περιπτώσεις εκείνες, που η συγκρότηση κυβέρνησης εμφανίζει οξύμωρο σχήμα, **υπάρχουν πάντα διαθέσιμα τα πρόσωπα εκείνα που σε ένα φαινομενικά ετερογενές μείγμα, προσδίδουν ει-**

ξυπηρετήσουν τις ναζιστικές δυνάμεις. Η αναβίωση και υποδαύλιση καταπιεσμένων εθνοτικών επιδιώξεων και η επιτηδευμένη ανάδειξη εθνικών συγγενειών με τους γερμανόφωνους πληθυσμούς στις κατεχόμενες χώρες, παρείχε επί πλέον δυνατότητες επιδίωξης συνεργασιών με τους κατεχόμενους πληθυσμούς. Οι φλαμανδικοί πληθυσμοί στο Βέλγιο, οι ουκρανοί κοζάκοι γύρω από την περιοχή του ποταμού Ντον, οι κροάτες στα Βαλκάνια, οι εθνοτικές ομάδες του Καυκάσου και οι τσάμηδες του ελλαδικού χώρου, αντιμετωπίζουν τη ναζιστική κατοχή ως μια ευκαιρία εκπλήρωσης των εθνικών τους επιδιώξεων. Άλλωστε μην προσπερνάμε το γεγονός και της αμέριστης βοήθειας που παρείχαν στους ναζί τοπικές δυνάμεις στο εβραϊκό ολοκαύτωμα της Θεσσαλονίκης.

Στον αντίποδα αυτών των συνεργασιών έχουμε την σημαντική ποσοτική άνοδο και επιρροή του ΕΑΜ στα αστικά κέντρα αλλά κυρίως στην ύπαιθρο. Αλλά εάν οι ναζί και οι ράλληδες είχαν τα Τάγματα Ασφαλείας (Τ.Α.) ως ένοπλο σώμα τρομοκράτησης, το ΚΚΕ είχε την ΟΠΛΑ, όχι μόνο για την κατοχή των «δοσίλο-

Εύβοια. Εκτός από τη δράση τους, που υπήρξε μεγάλη, θα κάνουμε αναφορά και σε επιλογές του τοπικού ΕΑΜ οι οποίες θεωρούμε πως έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα και που έλαβαν χώραν την άνοιξη του 1944. Η αποστολή των πρώτων οργανωμένων στρατιωτικών πυρήνων από την Αθήνα στη Χαλκίδα, είχε ξεκινήσει από τα τέλη του 1943 και ήταν μια από τις πρώτες περιοχές του ελλαδικού χώρου, εκτός Αθήνας και Θεσσαλονίκης, που απέκτησε ευζωνικά τάγματα. Η συγκρότηση τους ήταν εθελοντική, ενώ ο ίδιος ο Ράλλης είχε θέσει ως βασικό όρο, για να αναλάβει την πρωθυπουργία, τη συγκρότηση των Τ.Α., θεωρώντας ότι *η Χωροφυλακή έχει υποστεί επίδραση από τους κομμουνιστές*.

Οι διοικητές των Τ.Α. πολλές φορές στρατολογούσαν με τη βία, αναγκάζοντας τους ντόπιους σε πολλές περιπτώσεις να τους ακολουθήσουν. Επίσης αρκετοί κατατάσσονταν λόγω της άθλιας οικονομικής κατάστασης τους, ενώ ο μισθός για τα δεδομένα και τις συνθήκες της εποχής ήταν υψηλός. Άλλοι ασφαλώς κατατάσσονταν για την συμμετοχή στην αντι-κομμουνιστική

κή Ένωση με χίλια ευρώ για κάθε αλλοδαπό. Αυτό είναι το πρόσχημα. Στην πραγματικότητα ο στόχος ήταν η αποδιοργάνωση του κοινωνικού χώρου και μαζί με αυτό να στραφεί ένα τμήμα της κοινωνίας προς ακροδεξιές πολιτικές κατευθύνσεις.

Είναι γεγονός πως οι κρατιστές που προκάλεσαν το πρόβλημα, έδωσαν και την «λύση» με την ενίσχυση ενός ακροδεξιού κατασκευάσματος τους, δια μέσου του οποίου ένας αρκετά σημαντικός αριθμός ανθρώπων του μόχθου απομακρύνθηκε, έστω και προσωρινά, από τα προβλήματα που προκαλεί η χειροτέρευση των συνθηκών σκλαβιάς.

Το θέμα είναι αν το μέρος του αντιεξουσιαστικού λεγόμενου χώρου που υιοθέτησε τις, αριστερής προέλευσης, «φιλομεταναστευτικές» απόψεις και πρακτικές μπορεί να αντλήσει τα απαιτούμενα συμπεράσματα. Ανάμεσα σ' αυτά είναι και η κατανόηση της πρωτοπόρας στάσης της αριστεράς, στο να ανοίγει το δρόμο για να υλοποιηθούν οι κρατικοί και ευρύτεροι σχεδιασμοί της κυριαρχίας που τις συγκαλύπτει μέσα από δήθεν κινήσεις αλληλεγγύης και προστασίας των αλλοδαπών.

Εν κατακλείδι θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν πως το ζήτημα των αλλοδαπών έτυχε και θα τυγχάνει πολλαπλής εκμετάλλευσης ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι των κάθε είδους εξουσιαστικών μερίδων που προωθούν τα συνολικότερα σχέδια της κυριαρχίας. Κρατιστές, αριστεροί, σοσιαλιστές, πατριώτες, κομμουνιστές και ακροδεξιοί εδώ και χρόνια έχουν στρωθεί στο πολιτικό φαγοπότι εκμεταλλευόμενοι τις άθλιες συνθήκες στις οποίες βρίσκονται εκατομμύρια αλλοδαποί.

Οι αναρχικοί δεν έχουμε κανένα λόγο να ακολουθήσουμε τέτοιες επαίσχυντες διαδικασίες, σιγοντάροντας τέτοιου είδους καταστάσεις. Είναι απαραίτητο, ξεκαθαρίζοντας τη στάση και τη δράση μας, να προχωρήσουμε σταθερά χωρίς να υποκύπτουμε σε κινδυνολογίες και πολιτικούς «πειρασμούς».

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Όπως για παράδειγμα η ανάρτηση στο διαδίκτυο http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1397975

2. ΦΑΣΙΣΜΟΣ - ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φύλλο 70, Μάρτιος 2007.

3. Αντιφασιστικές εμμονές, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 92, Μάρτιος 2010

4. Βολίν, Η Άγνωστη Επανάσταση, έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη

5. Βλέπε σχετικά: Η Αρχή του Τέλους της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 89, Δεκέμβριος 2009.

φασισμού και του ναζισμού και χαρακτηρίζονταν έτσι, οι σχηματισμένες από τους νέους εξουσιαστές κυβερνήσεις Τσολάκογλου, Λογοθετόπουλου και Ράλλη. Ο τελευταίος θα είναι και εκείνος ο οποίος θα σχηματίσει τα Τάγματα Ασφαλείας, ως ένοπλο σχηματισμό καταπολέμησης του εαμικού δυναμικού.

Αρχικά η κυβέρνηση Ράλλη τυγχάνει της εγκρίσεως ή έστω της **ανοχής** της εξόριστης κυβέρνησης της Μέσης Ανατολής και ως προς το σχηματισμό των ταγμάτων. Στην συνέχεια φυσικά θα αλλάξουν θέση αλλά γεγονός είναι ότι έδωσαν την συναίνεση τους τόσο στο πρόσωπο του Ράλλη, όσο και στους όρους του. Ενδιαφέρον παρουσιάζει ότι στη συγκεκριμένη κυβέρνηση τοποθετούνται πρόσωπα όπως ο βενιζελογενούς πολιτικής καταγωγής Α. Ταβουλάρης και ο πρώην συνδικαλιστής/σοσιαλιστής Ν. Καλύβας. Διαπιστώνουμε δηλαδή ότι ακόμα και στις περιπτώσεις εκείνες, που η συγκρότηση κυβέρνησης εμφανίζει οξύμωρο σχήμα, **υπάρχουν πάντα διαθέσιμα τα πρόσωπα εκείνα που σε ένα φαινομενικά ετερογενές μείγμα, προσδίδουν εικόνα «εθνικής» υποχρέωσης για την σωτηρία της πατρίδος.** Τα παραδείγματα πολλά στη διαχειριστική ιστορία της εξουσίας...

Έτσι στη συνήθη τακτική των ναζί να αναζητούν και να δημιουργούν συνεργασίες στις υπό κατοχική διοίκηση περιοχές, δεν θα υπήρχε αποτελεσματικότητα εάν δεν υπήρχαν σημαντικά τοπικά ερείσματα και συνέργειες. Όμως η συνεργασία με τις κατοχικές δυνάμεις δεν αποτελεί, φυσικά, αποκλειστικό ελληνικό φαινόμενο, καθώς εμφανίζεται και σε άλλες κατεχόμενες δυνάμεις. Η αναβίωση και υποδαύλιση καταπιεσμένων εθνοτικών επιδιώξεων και η επιτηδευμένη ανάδειξη εθνικών συγγενειών με τους γερμανόφωνους πληθυσμούς στις κατεχόμενες χώρες, παρείχε επί πλέον δυνατότητες επιδίωξης συνεργασιών με τους κατεχόμενους πληθυσμούς. Οι φλαμανδικοί πληθυσμοί στο Βέλγιο, οι ουκρανοί κοζάκοι γύρω από την περιοχή του ποταμού Ντον, οι κροάτες στα Βαλκάνια, οι εθνοτικές ομάδες του Καυκάσου και οι τσάμηδες του ελλαδικού χώρου, αντιμετωπίζουν τη ναζιστική κατοχή ως μια ευκαιρία εκπλήρωσης των εθνικών τους επιδιώξεων. Άλλωστε μην προσπερνάμε το γεγονός και της αμέριστης βοήθειας που παρείχαν στους ναζί τοπικές δυνάμεις στο εβραϊκό ολοκαύτωμα της Θεσσαλονίκης.

Στον αντίποδα αυτών των συνεργασιών έχουμε την σημαντική ποσοτική άνοδο και επιρροή του ΕΑΜ στα αστικά κέντρα αλλά κυρίως στην ύπαιθρο. Αλλά εάν οι ναζί και οι ράλληδες είχαν τα Τάγματα Ασφαλείας (Τ.Α.) ως ένοπλο σώμα τρομοκράτησης, το ΚΚΕ είχε την ΟΠΛΑ, όχι μόνο για την καταστολή των «δοσίλογων» αλλά και για τους εκτός κόμματος αριστερούς (βλ. Αρχειομαρξιστές) και αναρχικούς. Αν και είναι εύκολο αλλά ταυτόχρονα επικίνδυνο, κάποιος να κάνει συμψηφισμούς και στο τέλος μέσω μιας αφαιρετικής διαδικασίας να καταλήγει σε ατυχή συμπεράσματα, θεωρούμε ότι οφείλουμε και επιβάλλεται να διαθέτουμε διαρκώς οξυδέρκεια και μνήμη ώστε να μην ξεχνάμε και υποβαθμίζουμε την δράση κανενός είτε αποκαλούνταν Τάγματα Ασφαλείας και ΟΠΛΑ είτε τους, που υπήρξε μεγάλη, θα κάνουμε αναφορά και σε επιλογές του τοπικού ΕΑΜ οι οποίες θεωρούμε πως έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα και που έλαβαν χώραν την άνοιξη του 1944. Η αποστολή των πρώτων οργανωμένων στρατιωτικών πυρήνων από την Αθήνα στη Χαλκίδα, είχε ξεκινήσει από τα τέλη του 1943 και ήταν μια από τις πρώτες περιοχές του ελλαδικού χώρου, εκτός Αθήνας και Θεσσαλονίκης, που απέκτησε ευζωνικά τάγματα. Η συγκρότηση τους ήταν εθελοντική, ενώ ο ίδιος ο Ράλλης είχε θέσει ως βασικό όρο, για να αναλάβει την πρωθυπουργία, τη συγκρότηση των Τ.Α., θεωρώντας ότι *η Χωροφυλακή έχει υποστεί επίδραση από τους κομμουνιστές*.

Οι διοικητές των Τ.Α. πολλές φορές στρατολογούσαν με τη βία, αναγκάζοντας τους ντόπιους σε πολλές περιπτώσεις να τους ακολουθήσουν. Επίσης αρκετοί κατατάσσονταν λόγω της άθλιας οικονομικής κατάστασης τους, ενώ ο μισθός για τα δεδομένα και τις συνθήκες της εποχής ήταν υψηλός. Άλλοι ασφαλώς κατατάσσονταν για την συμμετοχή στην αντι-κομμουνιστική εκστρατεία. Τα τοπικά ευζωνικά τάγματα οργανώνονται σε μόνιμες φρουρές στη Χαλκίδα, στα Ψαχνά, στο Βασιλικό, στην Ερέτρεια, στην Αμάρυνθο, στο Αλιβέρι, στη Κύμη, στις Γούβες, στο Μαντούδι και στην Αγία Άννα.

Από άποψη προέλευσης καταγωγής στην Εύβοια το έμψυχο δυναμικό των Τ.Α. απαρτίζεται κυρίως από τους αρβανίτες και τους «γηγενείς», ενώ οι δυνάμεις του ΕΑΜ απαρτίζονταν σημαντικά από τους πρόσφυγες που είχαν έρθει στο νησί. Εντυ-

Η Δράση των Ταγμάτων Ασφαλείας και της ΟΠΛΑ στην Εύβοια

πωσιακό είναι πάντως το γεγονός ότι υπήρξε στρατολόγηση στα Τ.Α. **πρώην μελών και τοπικών στελεχών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ** είτε ως αποτέλεσμα προσωπικών διαφορών είτε για λόγους επιβίωσης. Η φήμη, όμως, ότι ορισμένα Τ.Α. είχαν διαβρωθεί από τους κομμουνιστές πρόκρινε την αντιμετώπιση αυτού του ζητήματος, στην Εύβοια τουλάχιστον, μέσω του προληπτικού ελέγχου των κοινωνικών φρονημάτων των προς ένταξη ατόμων.

Είναι γνωστό ότι **ο εξοπλισμός των Τ.Α. προήλθε από τους ναζί**, όπως επίσης ότι οι ναζί συμμετείχαν σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στην Εύβοια. Σε αναφορά του ο υποδιοικητής των Τ.Α Χαλκίδας, συνταγματάρχης Χ. Γερακίνης επισημαίνει: *«εκ των ημετέρων, εις*

Ταγματασφαλίτες στα Γιαννιτσά

Γερμανός βαρέως τραυματίας...» απο-

με, λοιπόν, ότι για αρκετούς από αυτούς η συμμετοχή στα Τ.Α. αποτέλεσε διαβατήριο για την κατάληψη θεσμικών ρόλων σε στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο.

Έχει ειπωθεί ότι η στάση του αντιπάλου σου μπορεί να οδηγήσει και εσένα σε μια ανατροφοδοτούμενη και διαρκώς κλιμακούμενη βία. Δηλαδή η αγριότητα του εχθρού σου είναι δυνατό να σε οδηγήσει στις ίδιες αγριότητες. Παρ' ότι ως αναρχικοί δεν αποδεχόμαστε αυτή τη λογική που δικαιολογεί λογής-λογής καταστάσεις και που συχνά μπορεί να καταλήξει σε μηδενιστικές αντιλήψεις και συμπεριφορές όπου κάποιοι αναγορεύονται σε κριτές και τιμητές των πάντων, ας θεωρήσουμε ότι ως ένα βαθμό μπορούμε να κατανοήσουμε μια παρέκκλιση.

μική διεύθυνση δεν προχώρησε σε περαιτέρω ενέργειες. Κατά την κατοχή, εντάχθηκε στον τοπικό ΕΑΜ και παρ' ότι δεν ήταν υποψήφιος εκλέχτηκε από τους συγχωριανούς του εθνοσύμβουλος στην ΠΕΕΑ (Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης) τη γνωστή και ως *«κυβέρνηση του βουνού»*. *«Οι σταλινικοί δεν άφησαν αναπάντητη την αποδοχή εκ μέρους του της εκλογής του, σε λίγες μέρες, το Μάη του 1944, τον συνέλαβαν και τον δολοφόνησαν στην επαρχία Καρυστίας στην Εύβοια. Ο Βερούχης είχε καταλάβει ότι θα τον δολοφονήσουν και όλη τη νύχτα τραγουδούσε επαναστατικά τραγούδια και τη στιγμή που ξεψυχούσε φώναξε 'Ζήτω η 4η Διεθνής', 'Ζήτω η σοσιαλιστική Επανάσταση'. Την άλλη μέρα το πρωί τον βρήκαν στην αμμουδιά οι χωρικοί σχεδόν ζεστό.* ***Λόγω του μεγάλου κύρους που είχε στη περιοχή, το ΚΚΕ έκρυβε τη δολοφονία του και ισχυριζόταν ότι βρισκόταν στο συνέδριο της ΠΕΕΑ. Όταν μετά το Δεκέμβρη του 1944, έγινε γνωστή η αλήθεια, το ΚΚΕ πίεζε την οικογένεια του να διαψεύσει τη δολοφονία, η οποία δε δέχθηκε να κάνει κάτι τέτοιο*»**, (Γ. Η. Καρύτσας, *Ο σφαγιασμός των Αρχειομαρξιστών της περιοχής Αγρινίου από τον ελληνικό σταλινισμό*, Άρδην, Αθήνα 2002).

Παράλληλα, τον Απρίλιο του 1944, την ίδια περίοδο δηλαδή που δολοφονούσε αριστερούς, μη κομματικούς, το ΕΑΜ σε προκήρυξη του και η οποία απευθύνεται σε κατοίκους της Αμαρύνθου (Βάθειας) και Ερέτριας και σε αξιωματικούς/επί-

α σημαντικού τμήματος της αριστεράς στον ελλαδικό χώρο μέχρι σήμερα, κάτι που φυσικά ίσχυε και κατά την περίοδο του '40. Αυτό που μας κάνει εντύπωση είναι το γεγονός ότι την ίδια χρονική στιγμή, στην ίδια γεωγραφική περιοχή, αυτή της νότιας Εύβοιας, το ΚΚΕ τηρεί δυο μέτρα και δυο σταθμά. Ζητάει από τους ταγματασφαλίτες να μετανοήσουν για τις πράξεις τους και να συστρατευθούν με το ΕΑΜ με τα όπλα τους (κεφαλαία στην προκήρυξη), τα όποια πριν λοιδορούσαν ως χιτλερικά (προφανώς δεν θα είχαν πρόβλημα να γίνονταν οι ταγματασφαλίτες εαμίτες με ναζιστικό οπλισμό!) ενώ από την άλλη προχωράει σε δολοφονίες ανήμπορων αγωνιστών όπως του Σ. Βερούχη. Σίγουρα η έκταση και η ένταση των τραμπουκισμών, των δολοφονιών και της τρομοκρατίας που άσκησαν οι ταγματασφαλίτες στην εύβοια τουλάχιστον, δεν συγκρίνεται επ' ουδενί και γι' αυτό άλλωστε η πλειονότητα του ντόπιου πληθυσμού ενέτεινε ή ανέπτυξε αντιδεξιά αισθήματα και μόλις ένα χρόνο μετά τη δράση τους και αφοπλισμένοι δέχονταν επιθέσεις λιντσαρίσματος από το πλήθος.

Επί πλέον, η ύπαρξη και δράση πολιτικών-παρακρατικών συμμοριών έχει μακρά ιστορία με εν δυνάμει χαρακτηριστικά, και απλούστατα όταν το κράτος **επιλέγει** την στρατηγική της έντασης αναλαμβάνουν δράση και οι τραμπούκοι. Η παρουσία ακροδεξιών και εθνικιστικών οργανώσεων και κομμάτων είναι διαρκής στην σύγχρονη ελλαδική ιστορία, με αυξομειώσεις βέβαια, τόσο κοινοβουλευτικά (π.χ. κοινοβουλευτική παρουσία της Εθνικής Παράταξης το 1977 με 6,82% και 5 έδρες) όσο και κατασταλτικά (Χίτες, κένταυροι κλπ).

Επομένως, δεν θα πρέπει να εκπλήσσει το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα, με το οποίο πριμοδοτήθηκαν ακροδεξιοί και πατριωτικοί μηχανισμοί. Το αντίθετο. Θα πρέπει να προχωρούμε έχοντας υπ'

Η Δράση των Ταγμάτων Ασφαλείας και της ΟΠΛΑ στην Εύβοια

σης ότι οι ναζί συμμετείχαν σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στην Εύβοια. Σε αναφορά του ο υποδιοικητής των Τ.Α. Χαλκίδας, συνταγματάρχης Χ. Γερακίνης επισημαίνει: «*εκ των ημετέρων, εις Γερμανός βαρέως τραυματίας...*» αποδεικνύοντας τη συνεργασία ναζί και Τ.Α., όπως και η από κοινού τέλεση μνημοσύνου στην Ιστιαία στις 18.05.44. Ενώ τον Απρίλιο του '44 σε μια από κοινού εβδομαδιαία επιδρομή ο στρατηγός των Τ.Α. Ευβοίας στρατηγός Παπαθανασόπουλος εκτελεί 64 κατοίκους, 370 οδηγούνται σε Αθήνα-Χαϊδάρι ως όμηροι και 565 άνθρωποι οδηγήθηκαν στις φυλακές Χαλκίδας. Δεν απουσιάζουν ασφαλώς οι επιθέσεις και οι εκκαθαρίσεις σε ολόκληρα χωριά, όπως στους Κουρκουλούς και τον Θεολόγο, όπου καίνε σπίτια και εκτελούν χωρικούς. Χαρακτηριστικό, όμως, παράδειγμα αποκρουστικής βίας, αποτελεί η μεταχείριση που επιφύλαξαν οι ταγματασφαλίτες στην εβραία δασκάλα του χωριού Στρόπωνες: «την παλούκωσαν όπως οι Τούρκοι τον Διάκο, αφού την ατίμασαν και τη βασάνιζαν όλη μέ-

Ταγματασφαλίτες στα Γιαννιτσά

ταλήξει σε μηδενιστικές αντιλήψεις και συμπεριφορές όπου κάποιοι αναγορεύονται σε κριτές και τιμητές των πάντων, ας θεωρήσουμε ότι ως ένα βαθμό μπορούμε να κατανοήσουμε μια παρέκκλιση.

Όμως, ποια αγριότητα και τί είδους εγκλήματα διέπραξαν οι αρχειομαρξιστές την περίοδο που εξετάζουμε για να σφαγιαστούν από την ΟΠΛΑ του ΚΚΕ; Με απλά λόγια, η ανατροφοδοτούμενη βία δυο αντιμαχόμενων πλευρών δεν ισχύει στην περίπτωση της ΟΠΛΑ γιατί επέδειξε αγριότητα κατά «δικαίων και αδίκων», τόσο απέναντι στους ναζιστές των Τ.Α. και λοιπούς φασίστες όσο και απέναντι σε ανθρώπους που είτε κινούνταν σε διαφορετικά ιδεολογικά μονοπάτια (τροτσκιστές, αρχειομαρξιστές, αναρχικούς) είτε απλά είχαν συγγενική σχέση με «ανεπιθύμητα πρόσωπα».

Έχει ενδιαφέρον να δούμε το πως συμπεριφέρθηκαν οι σταλινικοί της ΟΠΛΑ στον τυφλό ανάπηρο πολέμου από την πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, **Σταύρο Βερούχη**. Ως γραμματέας της

λάβει ότι θα τον δολοφονήσουν και όλη τη νύχτα τραγουδούσε επαναστατικά τραγούδια και τη στιγμή που ξεψυχούσε φώναξε 'Ζήτω η 4η Διεθνής', 'Ζήτω η σοσιαλιστική Επανάσταση'. Την άλλη μέρα το πρωί τον βρήκαν στην αμμουδιά οι χωρικοί σχεδόν ζεστό. ***Λόγω του μεγάλου κύρους που είχε στη περιοχή, το ΚΚΕ έκρυβε τη δολοφονία του και ισχυριζόταν ότι βρισκόταν στο συνέδριο της ΠΕΕΑ. Όταν μετά το Δεκέμβρη του 1944, έγινε γνωστή η αλήθεια, το ΚΚΕ πίεζε την οικογένεια του να διαψεύσει τη δολοφονία, η οποία δε δέχθηκε να κάνει κάτι τέτοιο***», (Γ. Η. Καρύτσας, *Ο σφαγιασμός των Αρχειομαρξιστών της περιοχής Αγρινίου από τον ελληνικό σταλινισμό*, Άρδην, Αθήνα 2002).

Παράλληλα, τον Απρίλιο του 1944, την ίδια περίοδο δηλαδή που δολοφονούσε αριστερούς, μη κομματικούς, το ΕΑΜ σε προκήρυξη του και η οποία απευθύνεται σε κατοίκους της Αμαρύνθου (Βάθειας) και Ερέτριας και σε αξιωματικούς/επίστρατους ταγματασφαλίτες που στρατοπέδευαν στις παραπάνω περιοχές διαβάζουμε: «*Πατριώτες αδέλφια, (...) όλοι ανήκουμε στην ίδια Πατρίδα, τη σκλαβωμένη στους Χιτλερογερμανούς και Βούλγαρους φασίστες. (...) Σεις βρίσκεστε στην ακατανόητη και αξιοθρήνητη θέση να κρατάτε όπλα που σας δώσανε οι βάρβαροι κατακτητές της πατρίδας μας για να χτυπήσετε τ' αδέρφια σας που αγωνίζονται τον ιερό αγώνα* «ΛΕΥΤΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ» (...) *Σεις*

ταγματασφαλίτες εαμίτες με ναζιστικό οπλισμό!) ενώ από την άλλη προχωράει σε δολοφονίες ανήμπορων αγωνιστών όπως του Σ. Βερούχη. Σίγουρα η έκταση και η ένταση των τραμπουκισμών, των δολοφονιών και της τρομοκρατίας που άσκησαν οι ταγματασφαλίτες στην εύβοια τουλάχιστον, δεν συγκρίνεται επ' ουδενί και γι' αυτό άλλωστε η πλειονότητα του ντόπιου πληθυσμού ενέτεινε ή ανέπτυξε αντιδεξιά αισθήματα και μόλις ένα χρόνο μετά τη δράση τους και αφοπλισμένοι δέχονταν επιθέσεις λιντσαρίσματος από το πλήθος.

Επί πλέον, η ύπαρξη και δράση πολιτικών-παρακρατικών συμμοριών έχει μακρά ιστορία με εν δυνάμει χαρακτηριστικά, και απλούστατα όταν το κράτος **επιλέγει** την στρατηγική της έντασης αναλαμβάνουν δράση και οι τραμπούκοι. Η παρουσία ακροδεξιών και εθνικιστικών οργανώσεων και κομμάτων είναι διαρκής στην σύγχρονη ελλαδική ιστορία, με αυξομειώσεις βέβαια, τόσο κοινοβουλευτικά (π.χ. κοινοβουλευτική παρουσία της Εθνικής Παράταξης το 1977 με 6,82% και 5 έδρες) όσο και κατασταλτικά (Χίτες, κένταυροι κλπ).

Επομένως, δεν θα πρέπει να εκπλήσσει το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα, με το οποίο πριμοδοτήθηκαν ακροδεξιοί και πατριωτικοί μηχανισμοί. Το αντίθετο. Θα πρέπει να προχωρούμε έχοντας υπ' όψιν μας και αυτόν τον παράγοντα του οποίου ο ρόλος στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα δεν θα πρέπει να θεωρείται αμελητέος και να υποτιμάται...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ταγματασφαλίτες στα Γιαννιτσά

Γερμανός βαρέως τραυματίας...» αποδεικνύοντας τη συνεργασία ναζί και Τ.Α., όπως και η από κοινού τέλεση μνημοσύνου στην Ιστιαία στις 18.05.44. Ενώ τον Απρίλιο του '44 σε μια από κοινού εβδομαδιαία επιδρομή ο στρατηγός των Τ.Α. Ευβοίας στρατηγός Παπαθανασόπουλος εκτελεί 64 κατοίκους, 370 οδηγούνται σε Αθήνα-Χαϊδάρι ως όμηροι και 565 άνθρωποι οδηγήθηκαν στις φυλακές Χαλκίδας. Δεν απουσιάζουν ασφαλώς οι επιθέσεις και οι εκκαθαρίσεις σε ολόκληρα χωριά, όπως στους Κουρκουλούς και τον Θεολόγο, όπου καίνε σπίτια και εκτελούν χωρικούς. Χαρακτηριστικό, όμως, παράδειγμα αποκρουστικής βίας, αποτελεί η μεταχείριση που επιφύλαξαν οι ταγματασφαλίτες στην εβραία δασκάλα του χωριού Στρόπωνες: «την παλούκωσαν όπως οι Τούρκοι τον Διάκο, αφού την ατίμασαν και τη βασάνιζαν όλη μέρα». (Αποστολόπουλος Α., *Μαρτυρίες. Μια πορεία.* Δ' Εύβοια, Αθήνα, 1996).

Η ένταξη ή επανένταξη αξιωματικών και απλών μελών των Τ.Α. στον εθνικό στρατό μετά τον τερματισμό της ναζιστικής κατοχής και την διάλυση των Τ.Α. είναι μαζική. Αρκετοί μεταπήδησαν στην Χωροφυλακή και στην Αγροφυλακή ενώ ο υποδιοικητής των ταγματασφαλιτών της Χαλκίδας Χ. Γερακίνης, θα διορισθεί από τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις ως υποδιοικητής της Σχολής Ευελπίδων. Λίγα χρόνια αργότερα θα ακολουθήσει πολιτική καριέρα καταλαμβάνοντας τη θέση του υφυπουργού Συγκοινωνιών στη κυβέρνηση Παπάγου. Διαπιστώνουση.

Όμως, ποια αγριότητα και τί είδους εγκλήματα διέπραξαν οι αρχειομαρξιστές την περίοδο που εξετάζουμε για να σφαγιαστούν από την ΟΠΛΑ του ΚΚΕ; Με απλά λόγια, η ανατροφοδοτούμενη βία δυο αντιμαχόμενων πλευρών δεν ισχύει στην περίπτωση της ΟΠΛΑ γιατί επέδειξε αγριότητα κατά «δικαίων και αδίκων», τόσο απέναντι στους ναζιστές των Τ.Α. και λοιπούς φασίστες όσο και απέναντι σε ανθρώπους που είτε κινούνταν σε διαφορετικά ιδεολογικά μονοπάτια (τροτσκιστές, αρχειομαρξιστές, αναρχικούς) είτε απλά είχαν συγγενική σχέση με «ανεπιθύμητα πρόσωπα».

Έχει ενδιαφέρον να δούμε το πως συμπεριφέρθηκαν οι σταλινικοί της ΟΠΛΑ στον τυφλό ανάπηρο πολέμου από την πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, **Σταύρο Βερούχη**. Ως γραμματέας της «Ομοσπονδίας αναπήρων και θυμάτων Πολέμου» ίδρυσε στην περιοχή των Αμπελοκήπων (Πανόρμου) ένα είδος κοινόβιου, όπου ζούσαν και τρέφονταν 1000 περίπου ανάπηροι πολέμου που δεν είχαν πόρους και ανθρώπους να τους στηρίξουν. Το 1934 συμμετείχε στην τροτσκιστική οργάνωση «Μπολσεβίκος». Το 1936, με τη δικτατορία του Μεταξά, επέστρεψε στην Εύβοια και συγκεκριμένα στο χωριό του στον Πλατανιστό. Η αστυνομική διεύθυνση τον κάλεσε να κάνει δήλωση μετανοίας. Ο Βερούχης τότε δήλωσε: «***δεν έχω να κάνω καμία δήλωση***». Μετά από διαμαρτυρίες των κατοίκων της Καρύστου, η αστυνο-

1944, έγινε γνωστή η αλήθεια, το ΚΚΕ πίεζε την οικογένεια του να διαψεύσει τη δολοφονία, η οποία δε δέχθηκε να κάνει κάτι τέτοιο», (Γ. Η. Καρύτσας, *Ο σφαγιασμός των Αρχειομαρξιστών της περιοχής Αγρινίου από τον ελληνικό σταλινισμό*, Άρδην, Αθήνα 2002).

Παράλληλα, τον Απρίλιο του 1944, την ίδια περίοδο δηλαδή που δολοφονούσε αριστερούς, μη κομματικούς, το ΕΑΜ σε προκήρυξη του και η οποία απευθύνεται σε κατοίκους της Αμαρύνθου (Βάθειας) και Ερέτριας και σε αξιωματικούς/επίστρατους ταγματασφαλίτες που στρατοπέδευαν στις παραπάνω περιοχές διαβάζουμε: «*Πατριώτες αδέλφια, (...) όλοι ανήκουμε στην ίδια Πατρίδα, τη σκλαβωμένη στους Χιτλερογερμανούς και Βούλγαρους φασίστες. (...) Σεις βρίσκεστε στην ακατανόητη και αξιοθρήνητη θέση να κρατάτε όπλα που σας δώσανε οι βάρβαροι κατακτητές της πατρίδας μας για να χτυπήσετε τ' αδέρφια σας που αγωνίζονται τον ιερό αγώνα* «ΛΕΥΤΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ» (...) *Σεις που είτε παρασυρθήκατε προς στιγμήν είτε αναγκαστικά επιστρατευθήκατε και κρατάτε όπλα προδοτικά είναι καιρός ακόμα να συνέλθετε (...) Σας καλούμε για τελευταία φορά να πάρετε θέση στο πλευρό μας* ΜΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ΣΑΣ».

Είναι γνωστή η πατριωτική-εθνικιστική φρασεολογί-

παρουσία ακροδεξιών και εθνικιστικών οργανώσεων και κομμάτων είναι διαρκής στην σύγχρονη ελλαδική ιστορία, με αυξομειώσεις βέβαια, τόσο κοινοβουλευτικά (π.χ. κοινοβουλευτική παρουσία της Εθνικής Παράταξης το 1977 με 6,82% και 5 έδρες) όσο και κατασταλτικά (Χίτες, κένταυροι κλπ).

Επομένως, δεν θα πρέπει να εκπλήσσει το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα, με το οποίο πριμοδοτήθηκαν ακροδεξιοί και πατριωτικοί μηχανισμοί. Το αντίθετο. Θα πρέπει να προχωρούμε έχοντας υπ' όψιν μας και αυτόν τον παράγοντα του οποίου ο ρόλος στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα δεν θα πρέπει να θεωρείται αμελητέος και να υποτιμάται...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Φοβού τον πολιτισμό

«Απλή ήταν η καλύβα μου, από σημύδα
Καθαρό ήταν το νερό που έπινα
Γρήγορο ήταν το κανό που με μετέφερε
Ίσο ήταν το βέλος που με προστάτευε
Από κυνήγι ήταν το κρέας που έτρωγα
Γλυκός ήταν ο χυμός των δέντρων
Δυνατά ήταν τα βότανα που με γιάτρευαν
Μεγάλη ήταν η μητέρα μου, η Γη»

ΝΤΙΟΥΚ ΡΕΝΤΜΠΕΡΝΤ

Οι επιστήμες της αρχαιολογίας και της πολιτισμικής ανθρωπολογίας ακολούθησαν για πολλά χρόνια δύο μεγάλες τάσεις, που διαμορφώθηκαν με βάση τις θεωρίες της εξέλιξης και της διάδοσης. Με δύο λόγια, υποστήριζαν ότι κάθε πολιτισμός αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να ακολουθήσει το μονοπάτι της προόδου, όπως αυτή γίνεται αντιληπτή από τον δυτικό πολιτισμό. Κάθε κοινωνία, αν θέλει να λέγεται αναπτυγμένη, θα πρέπει να ακολουθήσει τις εξελιγμένες κοινωνίες, ώστε να μάθει από αυτές την έννοια του πολιτισμού και να προχωρήσει γραμμικά σε ένα επόμενο στάδιο. Οπότε, η θεωρία της εξέλιξης θέτει έναν πολιτισμό ως παράδειγμα για τους άλλους, στο οποίο αργά ή γρήγορα θα πρέπει να φτάσουν, ακολουθώντας τα χνάρια του. Η θεωρία της διάδοσης από την άλλη αναγνωρίζει ένα κέντρο πολιτισμού, από το οποίο διασπείρεται αυτός και στους υπόλοιπους λαούς, κάτι σαν το άγιο φως της εξέλιξης εν ολίγοις.

Αυτή η αντίληψη για την πρόοδο θέτει ερωτήματα, που απαιτούν τον επαναπροσδιορισμό εννοιών, όπως η εξέλιξη και ο πολιτισμός και άλλες σχετικές με αυτές παραμέτρους, όπως λογικό και παράλογο, φυσιολογικό και μη φυσιολογικό, αυτόματο και τεχνολογικό, φυσικό και αφύσικο. Πρώτα-πρώτα όμως υπάρχει κάτι που βρίσκεται εδώ και αιώνες μπροστά στο ανθρώπινο είδος, αλλά μάλλον δε θέλει να το δει στη μανιώδη προσπάθειά του να κατακτήσει τα πολιτισμικά επιτεύγματα. Η ίδια η έννοια της εξέλιξης είναι μια παγίδα, είναι το τυράκι που έχουμε μπροστά μας, ενώ τρέχουμε στη ροδίτσα μας, λαχα-

πολιτισμό, αλλά γιατί όλοι μπορούμε να ζήσουμε αρμονικά με τη φύση και χωρίς αυτόν, χωρίς να στερηθούμε τίποτε από την ανθρωπινότητά μας, ζώντας εσωτερικά και εξωτερικά τη μεταβολή και την κίνηση του κόσμου που μας περιβάλλει. Ο πολιτισμός είναι το άλλοθι της εξέλιξης· προβάλλεται σε μια οθόνη στο μυαλό μας σαν το παραμύθι του Προμηθέα που ήρθε και φώτισε τους ανθρώπους, τους έμαθε να ζουν με νόμους και κανόνες και τους έφερε τεχνολογικά αγαθά. Γεννήθηκε στην πόλη, αυτό το βολικό και προσαρμοσμένο στην κυριαρχία κατασκεύασμα, φέρνοντας την πολιτική και τα πολιτεύματα. Δημιούργησε έτσι τις εξουσιαστικές δομές, θεωρούν ότι τα σκουπίδια είναι μία παρενέργεια του πολιτισμού αυταπατώνται· απεναντίας, **τα σκουπίδια είναι εγγενές του στοιχείο.**

Κάποιος, που θα έσπευδε να υπερασπιστεί την τεχνολογία, θα έλεγε ότι και η καρέκλα ή η ρόδα είναι τεχνολογία και ότι το να ζήσουμε χωρίς αυτοκίνητο, πλυντήριο και υπολογιστές είναι οπισθοδρόμηση, γιατί όλα αυτά μας γλιτώνουν από τον χρόνο και τον κόπο – και τι γίνεται άραγε όλος αυτός ο εξασφαλισμένος χρόνος και κόπος; Εδώ ανοίγονται δύο άλλα μεγάλα ζητήματα. Το πρώτο έχει να κάνει με τους ρυθμούς εξέλιξης της τεχνολογίας. Θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί γιατί, ενώ για πολλούς αιώ-

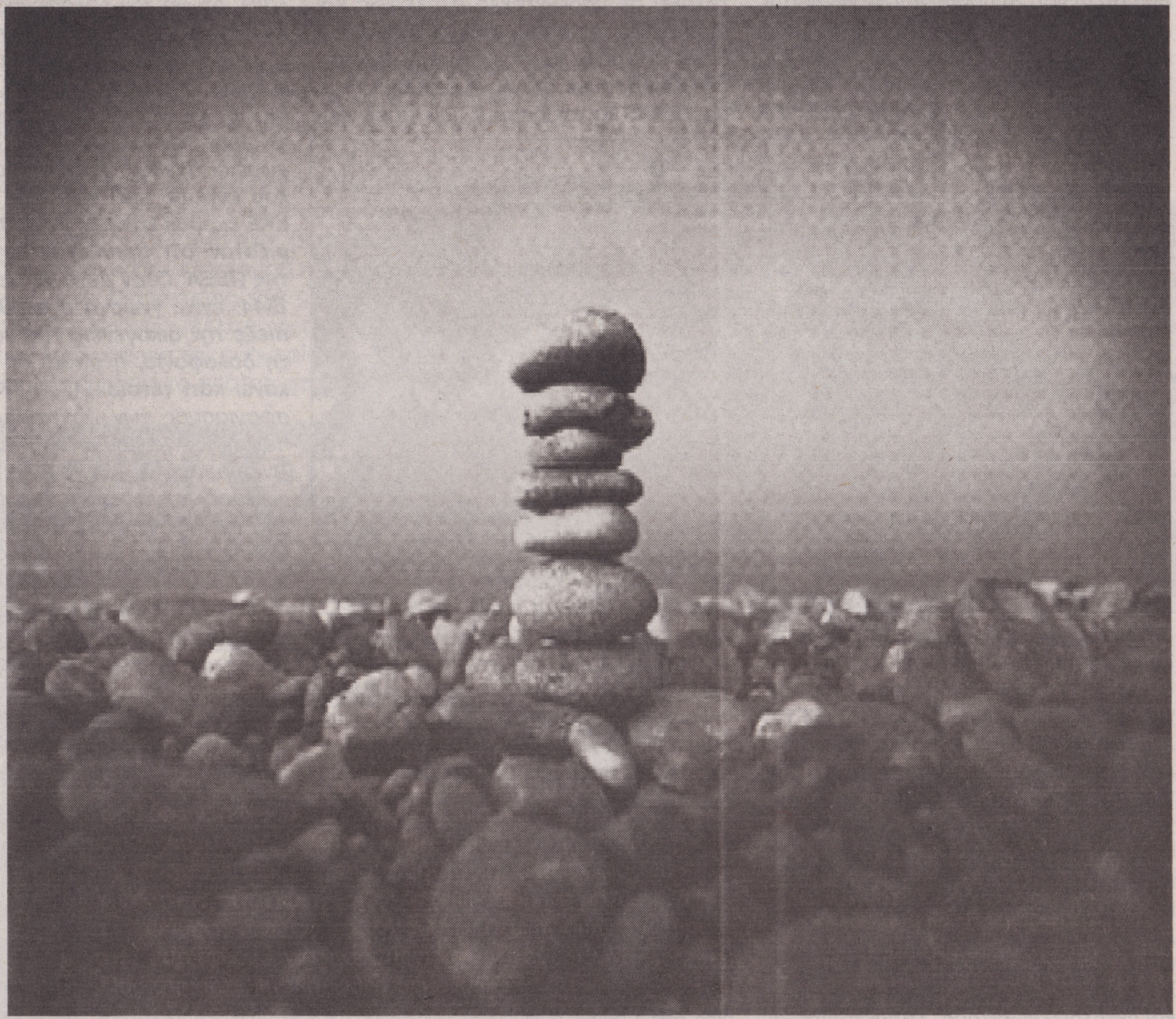

Φοβού τον πολιτισμό

Ο λιτισμικής ανθρωπολογίας ακολούθησαν για πολλά χρόνια δύο μεγάλες τάσεις, που διαμορφώθηκαν με βάση τις θεωρίες της εξέλιξης και της διάδοσης. Με δύο λόγια, υποστήριζαν ότι κάθε πολιτισμός αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να ακολουθήσει το μονοπάτι της προόδου, όπως αυτή γίνεται αντιληπτή από τον δυτικό πολιτισμό. Κάθε κοινωνία, αν θέλει να λέγεται αναπτυγμένη, θα πρέπει να ακολουθήσει τις εξελιγμένες κοινωνίες, ώστε να μάθει από αυτές την έννοια του πολιτισμού και να προχωρήσει γραμμικά σε ένα επόμενο στάδιο. Οπότε, η θεωρία της εξέλιξης θέτει έναν πολιτισμό ως παράδειγμα για τους άλλους, στο οποίο αργά ή γρήγορα θα πρέπει να φτάσουν, ακολουθώντας τα χνάρια του. Η θεωρία της διάδοσης από την άλλη αναγνωρίζει ένα κέντρο πολιτισμού, από το οποίο διασπείρεται αυτός και στους υπόλοιπους λαούς, κάτι σαν το άγιο φως της εξέλιξης εν ολίγοις.

Αυτή η αντίληψη για την πρόοδο θέτει ερωτήματα, που απαιτούν τον επαναπροσδιορισμό εννοιών, όπως η εξέλιξη και ο πολιτισμός και άλλες σχετικές με αυτές παραμέτρους, όπως λογικό και παράλογο, φυσιολογικό και μη φυσιολογικό, αυτόματο και τεχνολογικό, φυσικό και αφύσικο. Πρώτα-πρώτα όμως υπάρχει κάτι που βρίσκεται εδώ και αιώνες μπροστά στο ανθρώπινο είδος, αλλά μάλλον δε θέλει να το δει στη μανιώδη προσπάθειά του να κατακτήσει τα πολιτισμικά επιτεύγματα. Η ίδια η έννοια της εξέλιξης είναι μια παγίδα, είναι το τυράκι που έχουμε μπροστά μας, ενώ τρέχουμε στη ροδίτσα μας, λαχανιασμένοι να την προλάβουμε. Για παράδειγμα, μεγαλώνουμε με τη βεβαιότητα ότι πρέπει να ακολουθήσουμε μία προσωπική εξέλιξη, να κάνουμε καριέρα, οικογένεια, να αποκτήσουμε κάποια υλικά αγαθά (σπίτι, αυτοκίνητο κλπ.) και όλα αυτά στα πλαίσια μιας προσωπικής και κοινωνικής επιβεβαίωσης και καταξίωσης. Όποιος στην πορεία της ζωής του δεν απέκτησε όλα ή κάποια από αυτά δεν πέτυχε αρκετά στο παιγνίδι της προσωπικής του προόδου. Το ίδιο και η ανθρωπότητα· μοιάζει να ακολουθεί το νόμο της εξέλιξης, όπως ακολουθεί το νόμο της βαρύτητας· αργά ή γρήγορα όλοι θα τον ανακαλύψουν.

Αν σταματήσουμε όμως να τρέχουμε στη ροδίτσα μας, θα συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο νόμος δεν είναι νόμος της φύσης, αλλά του κράτους, που μας μελετά σαν νοσηρός επιστήμονας, θέλοντας να εξετάσει πόσο ανθεκτικοί είμαστε στα πειράματα της εξουσίας. Η εξέλιξη και οι νόμοι της είναι μια αυταπά-

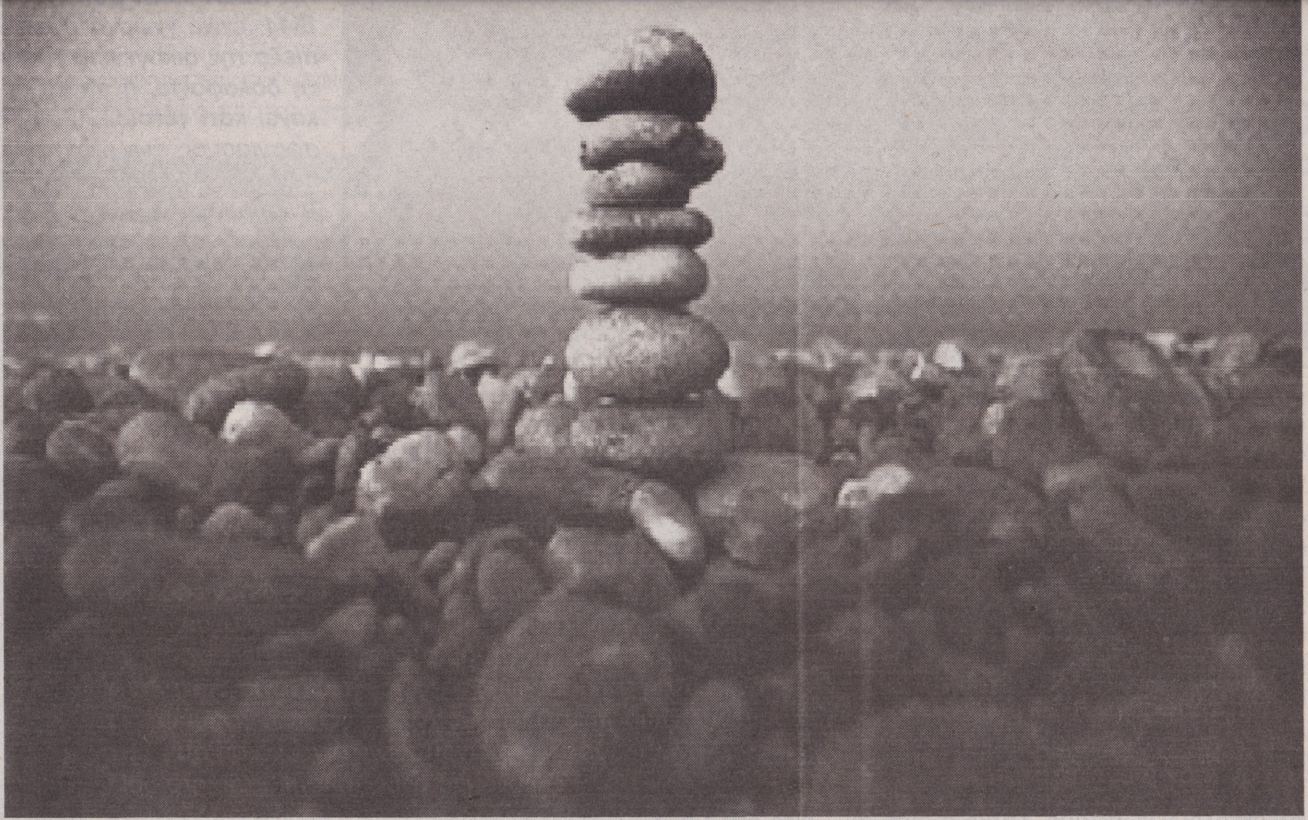

ματα. Δημιούργησε έτσι τις εξουσιαστικές δομές, που κι αυτές κάποια στιγμή άρχισαν να μοιάζουν φυσικές.

Ο πολιτισμός και η πολιτική λοιπόν, από τη στιγμή που γεννήθηκαν, εμπεριείχαν τα χαρακτηριστικά

κάποιος να αναρωτηθεί γιατί, ενώ για πολλούς αιώνες η ανθρωπότητα ζούσε με άμαξες και κάρα, χωρίς αυτά να γνωρίσουν μεγάλες αλλαγές, με την εφεύρεση του αυτοκινήτου οι αλλαγές έγιναν αστραπιαίες. Η ανακάλυψη της ατμοκίνησης και του ηλε-

Αυτή η αντίληψη για την πρόοδο θέτει ερωτήματα, που απαιτούν τον επαναπροσδιορισμό εννοιών, όπως η εξέλιξη και ο πολιτισμός και άλλες σχετικές με αυτές παραμέτρους, όπως λογικό και παράλογο, φυσιολογικό και μη φυσιολογικό, αυτόματο και τεχνολογικό, φυσικό και αφύσικο. Πρώτα-πρώτα όμως υπάρχει κάτι που βρίσκεται εδώ και αιώνες μπροστά στο ανθρώπινο είδος, αλλά μάλλον δε θέλει να το δει στη μανιώδη προσπάθειά του να κατακτήσει τα πολιτισμικά επιτεύγματα. Η ίδια η έννοια της εξέλιξης είναι μια παγίδα, είναι το τυράκι που έχουμε μπροστά μας, ενώ τρέχουμε στη ροδίτσα μας, λαχανιασμένοι να την προλάβουμε. Για παράδειγμα, μεγαλώνουμε με τη βεβαιότητα ότι πρέπει να ακολουθήσουμε μία προσωπική εξέλιξη, να κάνουμε καριέρα, οικογένεια, να αποκτήσουμε κάποια υλικά αγαθά (σπίτι, αυτοκίνητο κλπ.) και όλα αυτά στα πλαίσια μιας προσωπικής και κοινωνικής επιβεβαίωσης και καταξίωσης. Όποιος στην πορεία της ζωής του δεν απέκτησε όλα ή κάποια από αυτά δεν πέτυχε αρκετά στο παιγνίδι της προσωπικής του προόδου. Το ίδιο και η ανθρωπότητα· μοιάζει να ακολουθεί το νόμο της εξέλιξης, όπως ακολουθεί το νόμο της βαρύτητας· αργά ή γρήγορα όλοι θα τον ανακαλύψουν.

Αν σταματήσουμε όμως να τρέχουμε στη ροδίτσα μας, θα συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο νόμος δεν είναι νόμος της φύσης, αλλά του κράτους, που μας μελετά σαν νοσηρός επιστήμονας, θέλοντας να εξετάσει πόσο ανθεκτικοί είμαστε στα πειράματα της εξουσίας. Η εξέλιξη και οι νόμοι της είναι μια αυταπάτη, που βασίζεται πάνω στις ανάγκες μας να ζήσουμε και να βιώσουμε τις μεταβολές και την κίνηση που συμβαίνουν μέσα μας και γύρω μας. Αυτές οι μεταβολές είναι φυσικές· μεγαλώνουμε, ωριμάζουμε ή σαπίζουμε, παρατηρούμε, νιώθουμε και συναισθανόμαστε. Η εξέλιξη όμως εν είδει ανάπτυξης, ενός σημείου που βρίσκεται κάπου πάνω από εμάς και πρέπει όλοι αργά ή γρήγορα να φτάσουμε είναι μία τεχνητή κατάσταση, μία μανία να επιβάλλει ο ένας στον άλλο τις φιλοδοξίες του.

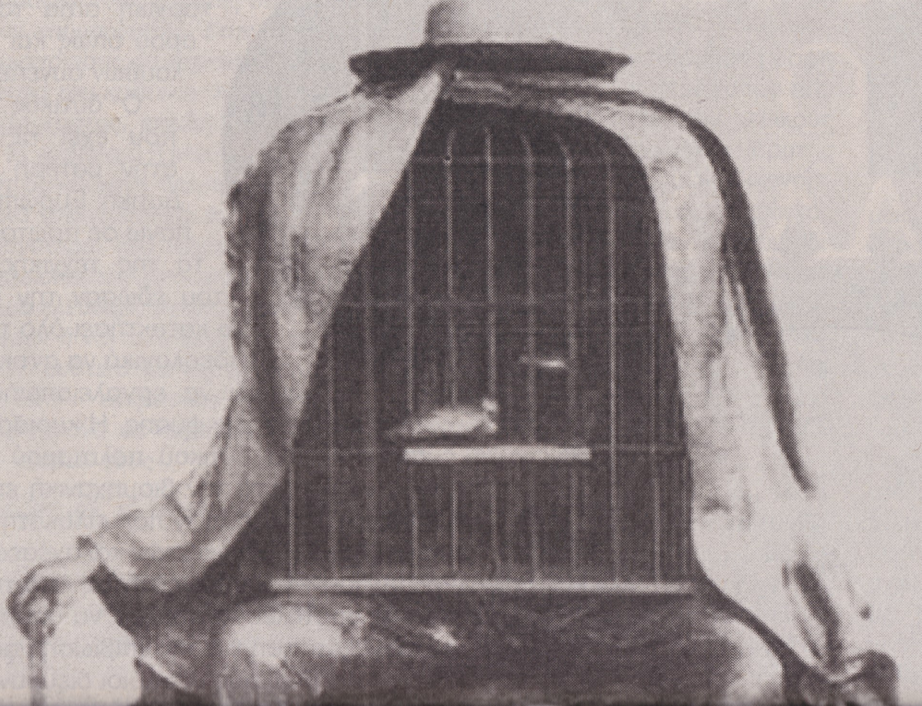
Οι ινδιάνοι Μαπούτσε ή οι Σαν (βουσμάνοι) για παράδειγμα δεν είναι οπισθοδρομικές κοινότητες, που ζούσαν στα στάσιμα νερά τους, μέχρι να φωτιστούν από τον πολιτισμό και να εξελιχθούν. **Και αυτό συμβαίνει όχι γιατί απλώς κάποιοι δεν χρειάζονται τον** που κι αυτές κάποια στιγμή άρχισαν να μοιάζουν φυσικές.

Ο πολιτισμός και η πολιτική λοιπόν, από τη στιγμή που γεννήθηκαν, εμπεριείχαν τα χαρακτηριστικά της πόλης που τα δημιούργησε, απομακρύνοντας έτσι τον άνθρωπο από την ελεύθερη κοινότητα, που ως τότε ήταν μέρος της φύσης. **Η τεχνολογία που έφερε ο πολιτισμός παρουσιάζεται, όχι απλώς σα μια φυσική αναγκαιότητα, που ενυπάρχει στην ανθρώπινη περιέργεια και αναζήτηση, αλλά και σαν ένα είδος βραβείου, για τους αιώνες εγκλεισμού της ανθρωπότητας και της φύσης ολόκληρης στις πόλεις-φυλακές.** Μια τεχνολογία που καταβροχθίζει κάθε φυσικό πόρο, που προσπαθεί να καθηλώσει το ανθρώπινο πνεύμα και να υποδουλώσει ή να αφανίσει κάθε ζωντανό οργανισμό, που αξιολογεί ακόμη και τα είδη των πετρωμάτων και των μεταλλευμάτων σύμφωνα με τα οφέλη τους για τον τεχνητό κόσμο **δεν είναι απλώς αλαζονική, είναι αφύσικη.** Και όσοι νες η ανθρωπότητα ζούσε με άμαξες και κάρα, χωρίς αυτά να γνωρίσουν μεγάλες αλλαγές, με την εφεύρεση του αυτοκινήτου οι αλλαγές έγιναν αστραπιαίες. Η ανακάλυψη της ατμοκίνησης και του ηλεκτρικού ρεύματος έφερε την αυτοματοποίηση. Η αυτοματοποίηση δεν πραγματοποιήθηκε απλώς σε μηχανικό επίπεδο, αλλά έγινε ο τρόπος θέασης του κόσμου. Όλα γίνονται, για να υπηρετήσουν έναν σκοπό. Το ένα οδηγεί στο άλλο αυτόματα. Ο χρόνος αυτοματοποιείται κι αυτός με τη σειρά του, κυλάει μηχανικά ακόμη και όταν εμείς δε τον παρατηρήσουμε, αποκτώντας υλικότητα με τη μορφή του ρολογιού και του κέρδους. Αυτό όμως δεν ήταν πάντοτε δεδομένο. Το αντίθετο· τους περισσότερους αιώνες της η ανθρωπότητα τους πέρασε χωρίς μηχανές και ρολόγια, τόσο που οι υπολογιστές –όπως τους ξέρουμε και τους χρησιμοποιούμε σήμερα– μοιάζουν να διαρκούν μία μέρα από τη ζωή ενός ηλικιωμένου ανθρώπου. Αυτό δε σημαίνει όμως ότι θα έ-

πρεπε να καταστραφεί κάθε ανθρώπινο κατασκεύασμα, σα μίασμα της φύσης και να ξαναπάρουμε τα πράγματα από το μηδέν, σα να μην ξέρουμε τίποτε. Υπάρχουν πολλά τέχνεργα που δεν απαιτούν στρατιές σκλάβων ή την καταστροφή της φύσης, για να δημιουργηθούν και να χρησιμοποιηθούν.

Το τι ορίζει, λοιπόν, κάποιος ως οπισθοδρόμηση εξαρτάται από το τι θεωρεί πρόοδο. Στη λογική της εξέλιξης, που μας θέλει να προχωράμε μπροστά σα λοβοτομημένοι στρατιώτες της ιστορίας, το να αρνηθούμε τα τεχνολογικά της «δώρα» μπορεί να θεωρηθεί οπισθοδρόμηση. Όταν σταματήσουμε όμως να βλέπουμε τον χρόνο σαν ένα τεντωμένο σκοινί, γκαίες την αυτοματοποίηση και την εξέλιξη, τεχνολογική και πολιτισμική και μαζί τους ισχυροποιήθηκε και το ίδιο. **Πολιτισμός και κράτος είναι αλληλένδετα και αλληλο-τροφοδοτούμενα.** Σήμερα αυτή η σχέση έχει προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε οποιαδήποτε απόκλιση από το «φυσιολογικό» να χαρακτηρίζεται περίεργη, παράνομη, άρρωστη και να χρήζει αναμόρφωσης και θεραπείας. Για αυτό υπάρχουν τα κάθε είδους ιδρύματα, «κέντρα υποδοχής», σύνορα, φάρμακα, ναρκωτικά, αποχαυνωτικά, ψηφιακοί κόσμοι, ακαδημαϊκές και τεχνοκρατικές καριέρες κλπ. Κάπου θα πρέπει κανείς να βολευτεί ή να εγκλειστεί με τη βία· αν δε χωράει σε τίποτε α-

και δώρα φέροντα!

έρευνας και μελέτης, υπόκειται στην τυραννία του ορθολογισμού και γίνεται τρέλα. **Εκεί όμως που σταματάει το φυσιολογικό, αρχίζει το φυσικό και το ανθρώπινο.** Η ζωή ενός ανθρώπου έχει την ίδια αξία με οποιουδήποτε άλλου ζωντανού πλάσματος. Πέρα από τη λογική του, που τον διακρίνει από τα άλλα έμβια όντα, ενέχει και αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε ά-λογο, που βρίσκεται εκτός των ορίων της λογικής και σε μεγάλο βαθμό είναι άρρητο, δεν μπορεί δηλαδή να αποδοθεί με λέξεις. Αυτό το ά-λογο στοιχείο αρχικά εκφραζόταν φυσικά, αφού ο άνθρωπος ζούσε σαν ένα μέρος της φύσης μαζί με αυτήν. Σταδιακά και όσο η εξουσία συσσώρευε εμπειρία, το μη λογικό στοιχείο έγινε θρησκεία, έγινε ένας τρόπος να ευχαριστιέται ο θεός. Όταν αυτό έγινε θεός, απέκτησε ωφέλιμο χαρακτήρα, εξυπηρετούσε δηλαδή κάποιο σκοπό και μπήκε σε τροχιά εξέλιξης. Από παγανιστική η λατρεία έγινε ανθρωποκεντρική - πολυθεϊστική ή μονοθεϊστική, ανάλογα με τις ανάγκες της εποχής. Απέκτησε λογικά στοιχεία, όπως η έννοια του δώρου και της προσφοράς, της θυσίας και της πίστης με τη μορφή ανταλλάγματος, έγινε δηλαδή ωφέλιμη και συμφέρουσα. Και βέβαια, όσο πιο βαθιά χωνόταν η ανθρωπότητα στον πολιτισμό, τόσο πιο υλικά γίνονταν τα οφέλη.

Όπου ο ορθολογισμός θέλησε να επιβληθεί της ωφέλιμης θρησκείας, είτε την ενσωμάτωσε στο οπλοστάσιό του, ως μέσο επιβολής είτε την καταπάτησε, για να προσδώσει θρησκευτική αξία στα δικά του κατασκευάσματα. Έτσι, σήμερα, που υποτίθεται ότι οι παλιές θρησκείες έχουν πεθάνει, απλά αντικαταστάθηκαν από τις νέες τεχνολογικές και τεχνοκρατικές θρησκείες, που αποκαθήλωσαν το μη λογικό και το έστειλαν στο πυρ το εξώτερον. Αυτό όμως συνεχίζει να υπάρχει μέσα σε κάθε τι φυσικό. Και όσο καταπιέζεται και καταστέλλεται, θα βγαίνει σαν εγκλωβισμένο θηρίο με καταστροφικές διαθέσεις, θα εξωτερικεύεται ως «παθογένεια, έγκλημα, παράβαση ή παραβίαση», ή όπως αλλιώς θέλει να το ονομάζει το κράτος. Για να γίνει αποδεκτό, θα πρέπει να βρει μία μορφή, ώστε να εξωτερικευτεί με έναν «φυσιολογικό» τρόπο, όπως τον ορίζει η εξουσία. Δεν είμαστε όμως ή θηρία ή άνθρωποι. Υπάρχουμε μέσα στη φύ-

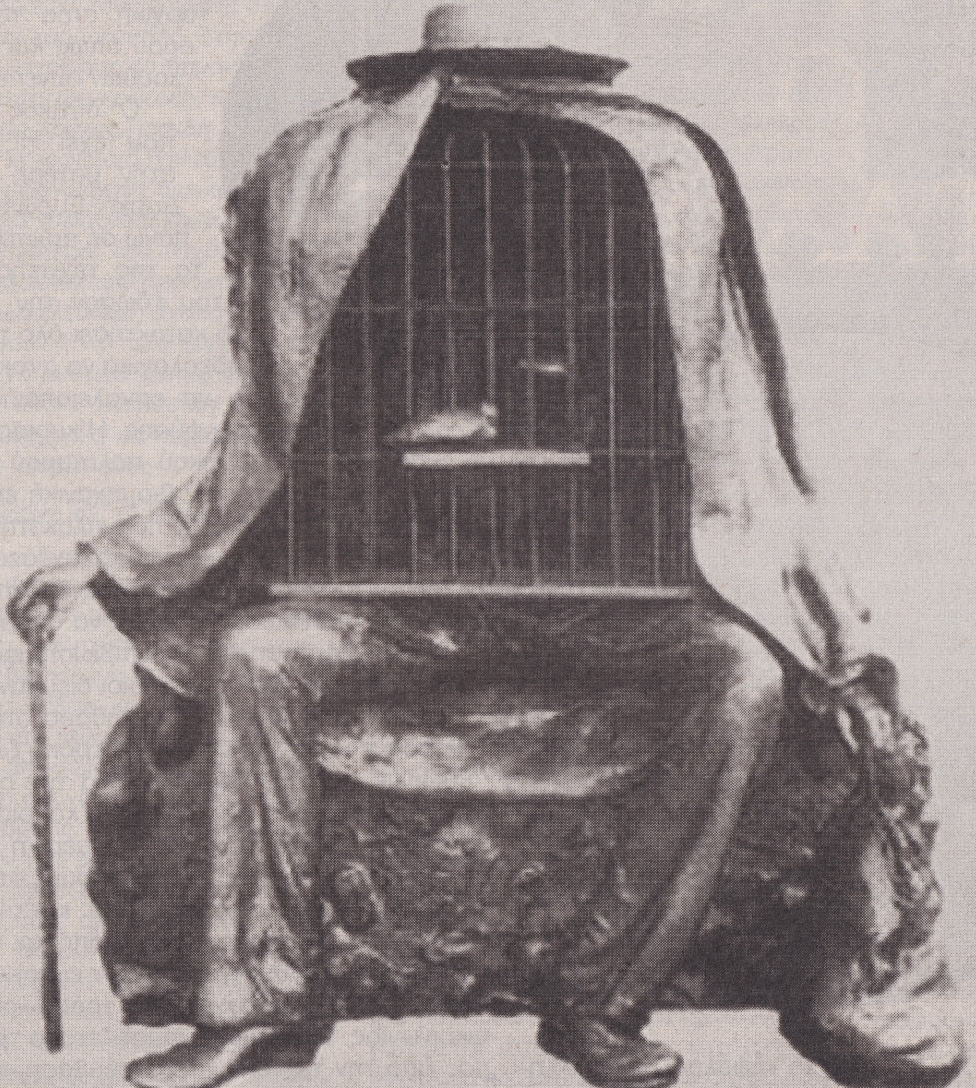
να βλέπουμε τον χρόνο σαν ένα τεντωμένο σκοινί,

ή να εγκλειστεί με τη βία· αν δε χωράει σε τίποτε α-

μαζί με αυτήν. Σταδιακά και όσο η εξουσία συσσώρευε εμπειρία, το μη λογικό στοιχείο έγινε θρησκεία, έγινε ένας τρόπος να ευχαριστιέται ο θεός. Όταν αυτό έγινε θεός, απέκτησε ωφέλιμο χαρακτήρα, εξυπηρετούσε δηλαδή κάποιο σκοπό και μπήκε σε τροχιά εξέλιξης. Από παγανιστική η λατρεία έγινε ανθρωποκεντρική - πολυθεϊστική ή μονοθεϊστική, ανάλογα με τις ανάγκες της εποχής. Απέκτησε λογικά στοιχεία, όπως η έννοια του δώρου και της προσφοράς, της θυσίας και της πίστης με τη μορφή ανταλλάγματος, έγινε δηλαδή ωφέλιμη και συμφέρουσα. Και βέβαια, όσο πιο βαθιά χωνόταν η ανθρωπότητα στον πολιτισμό, τόσο πιο υλικά γίνονταν τα οφέλη.

Όπου ο ορθολογισμός θέλησε να επιβληθεί της ωφέλιμης θρησκείας, είτε την ενσωμάτωσε στο οπλοστάσιό του, ως μέσο επιβολής είτε την καταπάτησε, για να προσδώσει θρησκευτική αξία στα δικά του κατασκευάσματα. Έτσι, σήμερα, που υποτίθεται ότι οι παλιές θρησκείες έχουν πεθάνει, απλά αντικαταστάθηκαν από τις νέες τεχνολογικές και τεχνοκρατικές θρησκείες, που αποκαθήλωσαν το μη λογικό και το έστειλαν στο πυρ το εξώτερον. Αυτό όμως συνεχίζει να υπάρχει μέσα σε κάθε τι φυσικό. Και όσο καταπιέζεται και καταστέλλεται, θα βγαίνει σαν εγκλωβισμένο θηρίο με καταστροφικές διαθέσεις, θα εξωτερικεύεται ως «παθογένεια, έγκλημα, παράβαση ή παραβίαση», ή όπως αλλιώς θέλει να το ονομάζει το κράτος. Για να γίνει αποδεκτό, θα πρέπει να βρει μία μορφή, ώστε να εξωτερικευτεί με έναν «φυσιολογικό» τρόπο, όπως τον ορίζει η εξουσία. Δεν είμαστε όμως ή θηρία ή άνθρωποι. Υπάρχουμε μέσα στη φύση και η φύση υπάρχει μέσα μας, αλλά βρίσκεται εγκλωβισμένη στα δεσμά του κράτους και του πολιτισμένου ορθολογισμού. Οι ελεύθερες κοινωνίες, ο κόσμος ισότητας και αρμονικής συνύπαρξης όλων με όλους θα ανατείλει **μόνο** μέσα απ' τα συντρίμμια του κράτους και του πολιτισμού που αυτό μας επέβαλε. Γι' αυτό, θα παραμείνουμε συνειδητά «άγριοι» και αμετανόητα απολίτιστοι απέναντι σε όσους καταστρέφουν τις ζωές μας.

και δώρα φέροντα!

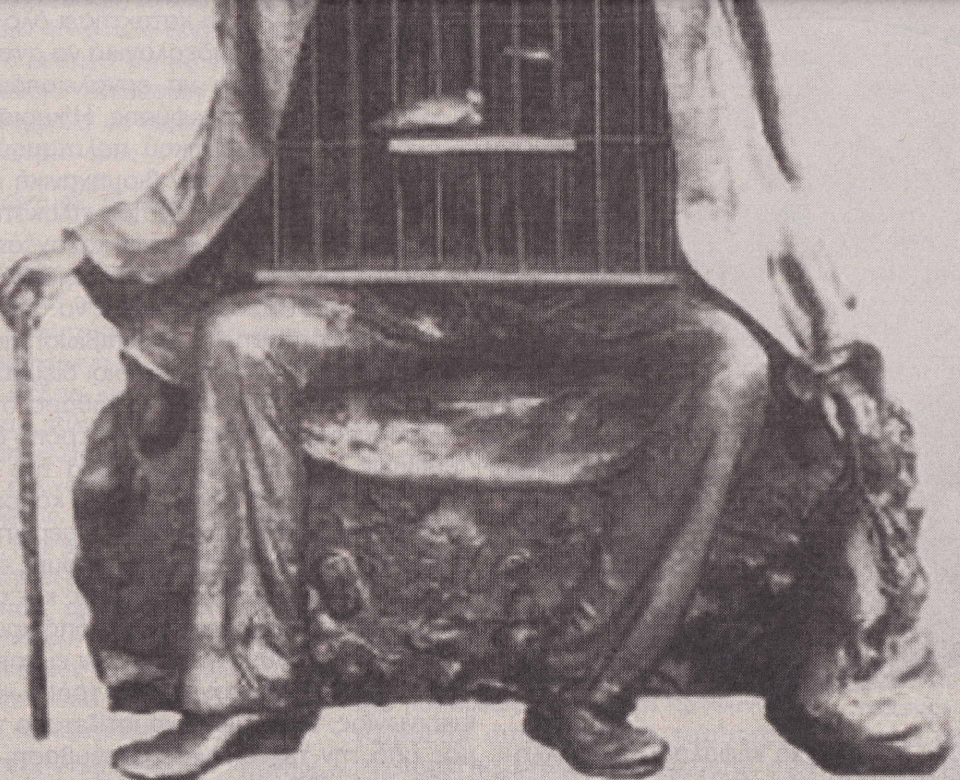
που ακροβατώντας πάνω του προσπαθούμε να περάσουμε απέναντι, για να φτάσουμε την ανάπτυξη, τότε θα σταματήσουν όλα να είναι μια πορεία προς

πό όλα αυτά, αν αποζητάει την αληθινή συνολική ελευθερία, πέρα από κανόνες και προϋποθέσεις, τότε προφανώς έχει κάποιο πρόβλημα και θα πρέπει

Σχετικά βιβλία:

Μιχαήλ Μπακούνιν, «Η παρισινή κομμούνα του 1871 και η ιδέα του κράτους»

Denis Diderot, «Άγριοι και πολιτισμένοι»

που ακροβατώντας πάνω του προσπαθούμε να περάσουμε απέναντι, για να φτάσουμε την ανάπτυξη, τότε θα σταματήσουν όλα να είναι μια πορεία προς τα εμπρός ή προς τα πίσω. Υπάρχει και άλλος τρόπος θέασης του κόσμου· όταν τον κοιτάζουμε όχι από κάπου ψηλά, αλλά από μέσα μας, εξετάζοντας τι έχουμε πραγματικά ανάγκη ή πόσο καλύτερη γίνεται η ζωή μας, φορτωμένη με όλα αυτά τα τεχνολογικά «επιτεύγματα». Και όλοι μέσα μας ξέρουμε πως η **απλότητα** είναι η απάντηση. Δεν έχουμε να πάμε πουθενά, μπορούμε να μείνουμε στο παρόν, όταν αυτό δεν είναι εφιαλτικό. Και αυτό δεν είναι οπισθοδρόμηση, γιατί δεν υπάρχει πίσω και μπροστά, δεν υπάρχει ένα ιδανικό σημείο που θα πρέπει ατομικά ή συλλογικά να κατακτήσουμε.

Αυτή η κοσμοαντίληψη, βέβαια, δεν έγινε αυθόρμητα, αλλά καθιερώθηκε από το κράτος, που όρισε τι είναι φυσιολογικό και τι άρρωστο, παρουσίασε –με τη βοήθεια της επιστήμης– ως απαραίτητες και από όλα αυτά, αν αποζητάει την αληθινή συνολική ελευθερία, πέρα από κανόνες και προϋποθέσεις, τότε προφανώς έχει κάποιο πρόβλημα και θα πρέπει να θεραπευτεί με το φάρμακο (ή φαρμάκι) του πολιτισμού, για να συνεχίσει να ζει «φυσιολογικά», δηλαδή να μπορεί να προσαρμόζεται στην αυτοματοποίηση, στο κράτος, σε κάθε εξουσιαστική λογική, με την οποία εμποτίζεται από τη στιγμή που θα γεννηθεί.

Αυτός είναι ο κανόνας της ανθρώπινης εξέλιξης άλλωστε. Η ψυχολογία με τη μελέτη των κινήτρων, την ερμηνεία των ονείρων, την αποτελεσματική μάθηση, την δια βίου μάθηση (που παραπέμπει στη δια βίου καταδίκη), την επιδίωξη της ευτυχίας ως ισοδύναμη της επιτυχίας, μέσα σε έναν κόσμο που προσπαθεί να καταπατήσει κάθε τι αληθινό και ελεύθερο φροντίζει να οριοθετεί όσο γίνεται καλύτερα το φυσιολογικό. Το κρατάει έτσι καθαρό από κάθε τι φυσικό, που μπαίνει στο μικροσκόπιο και γίνεται αντικείμενο

στάθηκαν από τις νέες τεχνολογικές και τεχνοκρατικές θρησκείες, που αποκαθήλωσαν το μη λογικό και το έστειλαν στο πυρ το εξώτερον. Αυτό όμως συνεχίζει να υπάρχει μέσα σε κάθε τι φυσικό. Και όσο καταπιέζεται και καταστέλλεται, θα βγαίνει σαν εγκλωβισμένο θηρίο με καταστροφικές διαθέσεις, θα εξωτερικεύεται ως «παθογένεια, έγκλημα, παράβαση ή παραβίαση», ή όπως αλλιώς θέλει να το ονομάζει το κράτος. Για να γίνει αποδεκτό, θα πρέπει να βρει μία μορφή, ώστε να εξωτερικευτεί με έναν «φυσιολογικό» τρόπο, όπως τον ορίζει η εξουσία. Δεν είμαστε όμως ή θηρία ή άνθρωποι. Υπάρχουμε μέσα στη φύση και η φύση υπάρχει μέσα μας, αλλά βρίσκεται εγκλωβισμένη στα δεσμά του κράτους και του πολιτισμένου ορθολογισμού. Οι ελεύθερες κοινωνίες, ο κόσμος ισότητας και αρμονικής συνύπαρξης όλων με όλους θα ανατείλει **μόνο** μέσα απ' τα συντρίμμια του κράτους και του πολιτισμού που αυτό μας επέβαλε. Γι' αυτό, θα παραμείνουμε συνειδητά «άγριοι» και αμετανόητα απολίτιστοι απέναντι σε όσους καταστρέφουν τις ζωές μας.

Σχετικά βιβλία:

Μιχαήλ Μπακούνιν, «Η παρισινή κομμούνα του 1871 και η ιδέα του κράτους»

Denis Diderot, «Άγριοι και πολιτισμένοι»

Λαρς Πέρσον, «Άκου, Λευκέ!»

Ζορζ Μπατάιγ, «Η θεωρία της θρησκείας»

Χένρυ Νταίηβιντ Θορώ, «Πολιτική ανυπακοή»

Χόρχε Λουίς Μπόρχες, «Τα κυκλικά ερείπια» (από τη συλλογή διηγημάτων «Μυθοπλασίες»)

Fustel de Coulanges, «Η Αρχαία Πόλη»

Δήμητρα Γκέφου-Μαδιανού, «Ανθρωπολογική θεωρία και εθνογραφία»

Will Durant, Παγκόσμιος ιστορία του πολιτισμού, τόμος Α΄

σύντροφοι
για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

Εχει κυκλοφορήσει στα βιβλιοπωλεία εδώ και μερικούς μήνες το βιβλίο με τίτλο «Είναι ο καπιταλισμός, ηλίθιε», συγγραφέας του οποίου είναι κάποιο μέλος του ΚΚΕ. Ο τίτλος αυτού του βιβλίου αποκαλεί ευθέως ως ηλίθιους όσους δεν κατανοούν ή δεν αποδέχονται ότι ο καπιταλισμός είναι η αιτία των δυσμενών καταστάσεων που βιώνουμε σήμερα. Με αφορμή τον τίτλο του βιβλίου αυτού γράφουμε και το κείμενο.

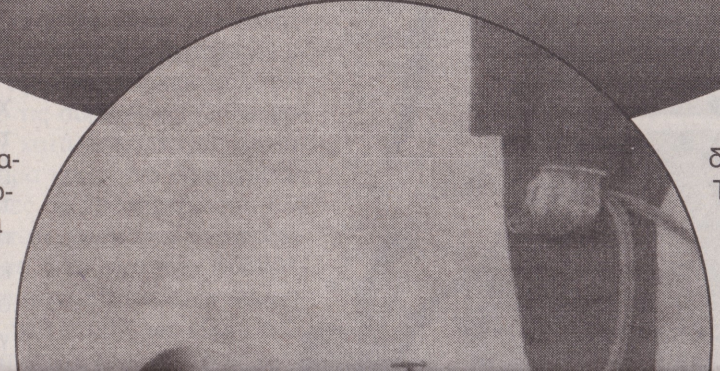
Το ότι ευθύνεται ο καπιταλισμός για τις συνθήκες εκμετάλλευσης και γενικά για την υπάρχουσα κοινωνική συγκυρία στον Ελλαδικό χώρο δεν το υποστηρίζει μόνο το κόμματι της κυριαρχίας που λέγεται ΚΚΕ. Επίσης σχεδόν όλα τα αριστερά κόμματα, όπως και διάφορες αριστερές αυτόνομες ομάδες, λαϊκές συνελεύσεις, ελευθεριακοί κομμουνιστές και λοιποί αντιεξουσιαστές. Γενικά όλα αυτά τα μορφώματα και ομαδοποιήσεις που συγκροτούν το «αντικαπιταλιστικό κίνημα».

Θεωρούμε λανθασμένη την απόδοση του συστήματος εκμετάλλευσης ως απλά καπιταλιστικό, επειδή έτσι αποκρύβονται βασικά χαρακτηριστικά και δομές της κυριαρχίας. Συνεπακόλουθα αποκρύβοντας βασικά χαρακτηριστικά και δομές της κυριαρχίας οδηγούμαστε σε μερική αντίληψη για το τι είναι η κυριαρχία σήμερα. Ας δούμε τα πράγματα λίγο πιο αναλυτικά. Η λέξη καπιταλισμός προέρχεται από την αγγλική λέξη capital που σημαίνει κεφάλαιο και έχει την ετυμολογική της ρίζα στο λατινικό caput, capitis που σημαίνει κεφάλι και παραπέμπει στα κεφάλια των βοδιών που έγιναν ιδιοκτησία των ανθρώπων με την εξημέρωση τους και την εκκίνηση της κτηνοτροφίας. Το κεφάλαιο ως έννοια και ως υλική πραγματικότητα δεν εμφανίστηκε τους τελευταίους δύο με τρείς αιώνες. Το κεφάλαιο υπήρξε απ' την στιγμή που δημιουργή-

κινητοποιήσεις για ενδοσυστημικές διεκδικήσεις, για παράδειγμα αυτές που διεκδικούν την μη ιδιωτικοποίηση κάποιου φορέα είτε είναι νοσοκομείο, είτε πανεπιστήμιο ή κάτι άλλο.

Απ' την στιγμή που επιδιώκουμε την αναρχία είναι οξύμωρο να θέλουμε λίγο ή πολύ κράτος. Ακόμα πιο οξύμωρο είναι να ντύνουμε με ελευθεριακό περίβλημα το πρόταγμα να αναλάβει η κοινωνία αντί το κράτος και το κεφάλαιο, την διαχείριση δομών που έχουν φτιαχτεί για να εξυπηρετούν την κυριαρχία και τον πολιτισμό. Οι ενδοσυστημικές διεκδικήσεις στην περίπτωση που ικανοποιηθούν από την εξουσία θεωρούνται ως μια «νίκη» σε ένα υποτιθέμενο ενδιάμεσο αγώνα, ενώ στην ουσία ενσωματώνουν τις όποιες απελευθερωτικές διαθέσεις και «κλείνουν τα στόματα».

ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ;

δου. Τεχνολογική πρόοδος η οποία υπάρχει χάριν στις διευρυμένες εξουσιαστικές σχέσεις στην οικονομία, το εμπόριο, την πολιτική, την εκπαίδευση, την επιστήμη, την πόλη και γενικά σε όλους τους θεσμούς που συντηρούν την ίδια την μαζική κοινωνία.

Τα αλληλένδετα τεχνητά φαινόμενα όπως η εκμετάλλευση, η ανελευθερία και η καταστροφή του φυσικού κόσμου πηγάζουν άμεσα από την εξάρτηση των ανθρώπων από τις δομές και τις διαδικασίες του βιομηχανικο-τεχνολογικού συστήματος. Σύστημα το οποίο για να δομηθεί βασίστηκε σε εξουσιαστικές διαδικασίες αλλά απαιτεί κιόλας για να λειτουργήσει ακόμα πιο διευρυμένες εξουσιαστικές σχέσεις και κυριαρχία σε όλη τη βιόσφαιρα. Ο πολιτισμός ως διαδικασία διαχωρισμένη από και ενάντια στο οικοσύστημα, στράφηκε εξαρχής ενάντια στον απλό και φυσικό τρόπο διαβίωσης, εξαρτώντας τις ελεύθερες κοινότητες από εξουσιαστικές δομές και σχέσεις. Η εξάρτηση των ανθρώπων από τον κόσμο της τεχνικής και της πολυπλοκότητας (άρα και της κυριαρχίας, που ήταν κατασκεύασμα πάλι ανθρώπινο) θα παραμένει πάντα η πρωταρχική αιτία του εξουσιασμού όπως και των επακόλουθων συνεπειών του.

Ο δυτικός πολιτισμός που έχει τις ρίζες του στην ύστερη μεσαιωνική Δυτική Ευρώπη βασίζεται πάνω σε πρωτοφανή άλματα της τεχνικής, τα οποία του έδωσαν την δυνατότητα να κατακτήσει όλο τον πλανήτη και ιδεολογικά να αντικειμενοποιήσει και να εργαλειοποιήσει όλα τα στοιχεία της φύσης. Η κυριαρχία και η επέκταση του δυτικού πολιτισμού αυξάνονται διαρκώς ειδικά μετά την βιομηχανική επανάσταση. Ταυτόχρονα εντείνεται η πολυπλοκότητα των κοινωνικών δομών, διαδικασιών και σχέσεων όπως και η εξάρτηση της ανθρωπότητας από την τεχνολογία. Με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχει ολοκληρωτική εξάρτηση για την επιβίωση μας από εξουσιαστικούς θεσμούς οι οποίοι διευρύνονται συνέ-

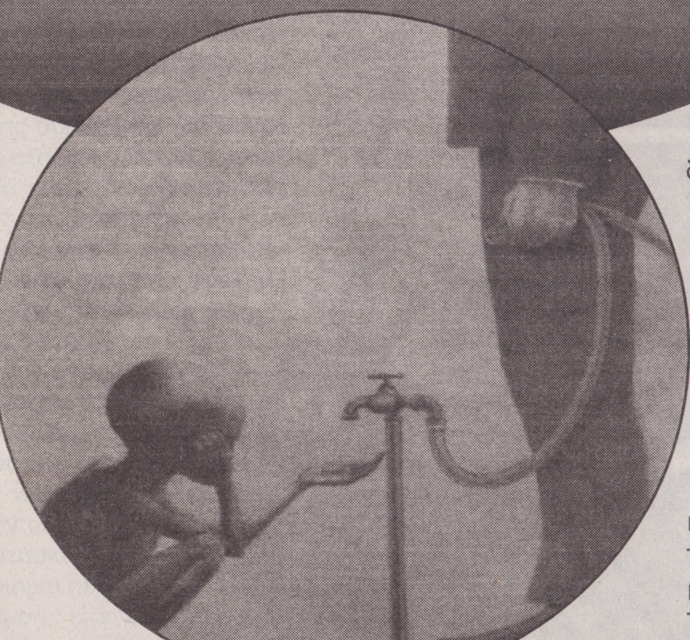
ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ;

Το ότι ευθύνεται ο καπιταλισμός για τις συνθήκες εκμετάλλευσης και γενικά για την υπάρχουσα κοινωνική συγκυρία στον Ελλαδικό χώρο δεν το υποστηρίζει μόνο το κομμάτι της κυριαρχίας που λέγεται ΚΚΕ. Επίσης σχεδόν όλα τα αριστερά κόμματα, όπως και διάφορες αριστερές αυτόνομες ομάδες, λαϊκές συνελεύσεις, ελευθεριακοί κομμουνιστές και λοιποί αντιεξουσιαστές. Γενικά όλα αυτά τα μορφώματα και ομαδοποιήσεις που συγκροτούν το «αντικαπιταλιστικό κίνημα».

Θεωρούμε λανθασμένη την απόδοση του συστήματος εκμετάλλευσης ως απλά καπιταλιστικό, επειδή έτσι αποκρύβονται βασικά χαρακτηριστικά και δομές της κυριαρχίας. Συνεπακόλουθα αποκρύβοντας βασικά χαρακτηριστικά και δομές της κυριαρχίας οδηγούμαστε σε μερική αντίληψη για το τι είναι η κυριαρχία σήμερα. Ας δούμε τα πράγματα λίγο πιο αναλυτικά. Η λέξη καπιταλισμός προέρχεται από την αγγλική λέξη capital που σημαίνει κεφάλαιο και έχει την ετυμολογική της ρίζα στο λατινικό caput, capitis που σημαίνει κεφάλι και παραπέμπει στα κεφάλια των βοδιών που έγιναν ιδιοκτησία των ανθρώπων με την εξημέρωση τους και την εκκίνηση της κτηνοτροφίας. Το κεφάλαιο ως έννοια και ως υλική πραγματικότητα δεν εμφανίστηκε τους τελευταίους δύο με τρείς αιώνες. Το κεφάλαιο υπήρξε απ' την στιγμή που δημιουργήθηκαν οι πρώτες αποθήκες για τα πρώτα μεγάλα αποθέματα της συστηματοποιημένης παραγωγής τροφής και με την απαραίτητη ύπαρξη συγκροτημένης εξουσίας.

Μιλώντας κάποιος απλά και μόνο ενάντια στον καπιταλισμό, που είναι ένα οικονομικό σύστημα, ως συνήθως δεν εννοεί κιόλας ότι θεωρεί ταυτόχρονα τον θεσμό του κράτους ως κατ' ουσία εκμεταλλευτικό θεσμό. Σε αντίθεση με την κλασσική θέση της αριστεράς, η αναρχική θεώρηση δεν αντιλαμβάνεται τον μηχανισμό του κράτους ως ουδέτερο, αλλά ως κατ' ουσία ένα θεσμό που βασίζεται στην εκμετάλλευση, τον έλεγχο και την καταπίεση του κοινωνικού χώρου. Γι' αυτό δεν μπορούμε να αποδεχτούμε καμιά μορφή κράτους. Δεν αποδεχόμαστε τις ψευδεπίγραφες διαφοροποιήσεις περί κράτους πρόνοιας και κράτους ασφάλειας. Δεν αποδεχόμαστε ούτε το

σεις στην περίπτωση που ικανοποιηθούν από την εξουσία θεωρούνται ως μια «νίκη» σε ένα υποτιθέμενο ενδιάμεσο αγώνα, ενώ στην ουσία ενσωματώνουν τις όποιες απελευθερωτικές διαθέσεις και «κλείνουν τα στόματα».

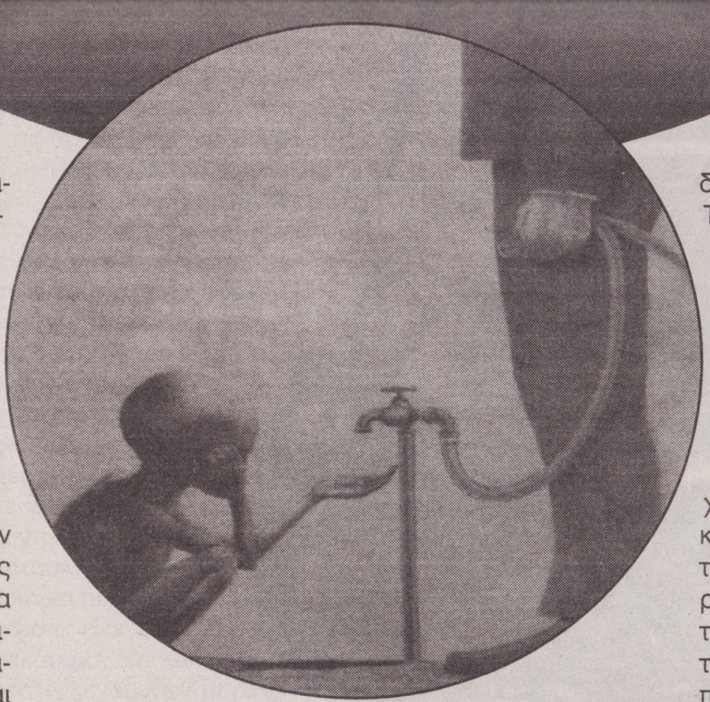
Το κράτος και το ιδιωτικό κεφάλαιο είναι αλληλένδετοι θεσμοί που καθορίζουν την εξέλιξη της μαζικής κοινωνίας, όμως δεν είναι οι μοναδικές αιτίες που σκλαβώνουν ότι υπάρχει στη γη. Τους τελευταίους αιώνες αυτό που χαρακτηρίζει την κυριαρχία και το σύστημα εκμετάλλευσης, δεν είναι απλά οι

διαδικασίες αλλά απαιτεί κιόλας για να λειτουργήσει ακόμα πιο διευρυμένες εξουσιαστικές σχέσεις και κυριαρχία σε όλη τη βιόσφαιρα. Ο πολιτισμός ως διαδικασία διαχωρισμένη από και ενάντια στο οικοσύστημα, στράφηκε εξαρχής ενάντια στον απλό και φυσικό τρόπο διαβίωσης, εξαρτώντας τις ελεύθερες κοινότητες από εξουσιαστικές δομές και σχέσεις. Η εξάρτηση των ανθρώπων από τον κόσμο της τεχνικής και της πολυπλοκότητας (άρα και της κυριαρχίας, που ήταν κατασκεύασμα πάλι ανθρώπινο) θα παραμένει πάντα η πρωταρχική αιτία του εξουσιασμού όπως και των επακόλουθων συνεπειών του.

Ο δυτικός πολιτισμός που έχει τις ρίζες του στην ύστερη μεσαιωνική Δυτική Ευρώπη βασίζεται πάνω σε πρωτοφανή άλματα της τεχνικής, τα οποία του έδωσαν την δυνατότητα να κατακτήσει όλο τον πλανήτη και ιδεολογικά να αντικειμενοποιήσει και να εργαλειοποιήσει όλα τα στοιχεία της φύσης. Η κυριαρχία και η επέκταση του δυτικού πολιτισμού αυξάνονται διαρκώς ειδικά μετά την βιομηχανική επανάσταση. Ταυτόχρονα εντείνεται η πολυπλοκότητα των κοινωνικών δομών, διαδικασιών και σχέσεων όπως και η εξάρτηση της ανθρωπότητας από την τεχνολογία. Με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχει ολοκληρωτική εξάρτηση για την επιβίωση μας από εξουσιαστικούς θεσμούς οι οποίοι διευρύνονται συνέχεια. Αυτό φαίνεται πιο ξεκάθαρα όταν προσπαθήσουμε να συγκρίνουμε τον τρόπο ζωής των ανθρώπων σε κάθε περίοδο κατά την οποία υπάρχουν τεχνολογικές εφευρέσεις ή κάποιο τεχνολογικό προϊόν μπαίνει σε ευρεία ή μερική χρήση από τους ανθρώπους. Ακόμα το βλέπουμε όταν παρατηρήσουμε τους μετασχηματισμούς και την επέκταση της πόλης, τις αλλαγές στον τρόπο και τα μέσα μεταφοράς των ανθρώπων και των εμπορευμάτων, όπως επίσης στις αλλαγές στον τρόπο και τα μέσα επικοινωνίας. Όταν μετασχηματίζεται ο τρόπος ζωής μας από τη τεχνολογική παρέμβαση, ταυτόχρονα υπάρχει, πολλές φορές αρχικά ανεπαίσθητα αλλά στην συνέχεια ουσιαστικά ένας μετασχηματισμός στον τρόπο επιβολής και στην ίδια την υπόσταση της κυριαρχίας.

Το μόρφωμα και η όλη διαδικασία της εξέλιξης

η κυριαρχία σήμερα. Ας δούμε τα πράγματα λίγο πιο αναλυτικά. Η λέξη καπιταλισμός προέρχεται από την αγγλική λέξη capital που σημαίνει κεφάλαιο και έχει την ετυμολογική της ρίζα στο λατινικό caput, capitis που σημαίνει κεφάλι και παραπέμπει στα κεφάλια των βοδιών που έγιναν ιδιοκτησία των ανθρώπων με την εξημέρωση τους και την εκκίνηση της κτηνοτροφίας. Το κεφάλαιο ως έννοια και ως υλική πραγματικότητα δεν εμφανίστηκε τους τελευταίους δύο με τρείς αιώνες. Το κεφάλαιο υπήρξε απ' την στιγμή που δημιουργήθηκαν οι πρώτες αποθήκες για τα πρώτα μεγάλα αποθέματα της συστηματοποιημένης παραγωγής τροφής και με την απαραίτητη ύπαρξη συγκροτημένης εξουσίας.

Μιλώντας κάποιος απλά και μόνο ενάντια στον καπιταλισμό, που είναι ένα οικονομικό σύστημα, ως συνήθως δεν εννοεί κιόλας ότι θεωρεί ταυτόχρονα τον θεσμό του κράτους ως κατ' ουσία εκμεταλλευτικό θεσμό. Σε αντίθεση με την κλασσική θέση της αριστεράς, η αναρχική θεώρηση δεν αντιλαμβάνεται τον μηχανισμό του κράτους ως ουδέτερο, αλλά ως κατ' ουσία ένα θεσμό που βασίζεται στην εκμετάλλευση, τον έλεγχο και την καταπίεση του κοινωνικού χώρου. Γι' αυτό δεν μπορούμε να αποδεχτούμε καμιά μορφή κράτους. Δεν αποδεχόμαστε τις ψευδεπίγραφες διαφοροποιήσεις περί κράτους πρόνοιας και κράτους ασφάλειας. Δεν αποδεχόμαστε ούτε το αστικό κράτος και ασφαλώς ούτε το λαϊκό κράτος. Ούτε την αστική δημοκρατία αλλά και ούτε την λαϊκή, την εργατική ή την άμεση. Το να μιλάει κανείς μόνο για το «κακό» αστικό κράτος πάει να πει ότι κάποιο άλλο κράτος είναι θεμιτό και ότι ως θεσμός είναι ουδέτερος. Υπήρξαν και υπάρχουν πολλά παραδείγματα λαϊκού κράτους και δημοκρατίας που αποδεικνύουν ξεκάθαρα ότι δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στα διαφόρων ειδών κράτη και βεβαίως οι λαϊκές δημοκρατίες ξεπερνούν συνήθως σε βαναυσότητα τις επονομαζόμενες αστικές.

Συνήθως το «αντικαπιταλιστικό κίνημα» ακόμα και εκείνες οι τάσεις του, οι οποίες θεωρητικά τάσσονται υπέρ της καταστροφής του κράτους, καταλήγουν να υπερασπίζονται πολλές φορές την διατήρηση της κρατικής δομής και των κοινωνικών σχέσεων όπως διαμορφώθηκαν σε συνθήκες κυριαρχίας. Τέτοιες περιπτώσεις παρατηρούνται όταν υπάρχουν

Το κράτος και το ιδιωτικό κεφάλαιο είναι αλληλένδετοι θεσμοί που καθορίζουν την εξέλιξη της μαζικής κοινωνίας, όμως δεν είναι οι μοναδικές αιτίες που σκλαβώνουν ότι υπάρχει στη γη. Τους τελευταίους αιώνες αυτό που χαρακτηρίζει την κυριαρχία και το σύστημα εκμετάλλευσης, δεν είναι απλά οι διευρυμένες εμπορευματικές σχέσεις αλλά η καθοριστική παρέμβαση της τεχνοεπιστημονικής προόδου, της βιομηχανίας και της υψηλής τεχνολογίας. Η κυριαρχία δεν θα μπορούσε να επεκταθεί και να επικρατήσει στη γη ολόκληρη, καταστρέφοντας και εξοντώνοντας παράλληλα τον φυσικό κόσμο, αν δεν προωθούσε την πρόοδο της τεχνοεπιστήμης. Οι διευρυμένες εμπορευματικές σχέσεις και η επέκταση της κεφαλαιοκρατικής οικονομίας διαπλέκονται, όπως επίσης παίζουν και βασικό ρόλο για την σωστή λειτουργία και επέκταση του βιομηχανικού - τεχνολογικού συστήματος. Η επιβολή αλλοτριωμένων προτύπων επιβίωσης και η καταστροφή της αρχέγονης γνώσης διαβίωσης, που ήταν κατά βάση σε αρμονία με τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο, δεν είναι απλά μια κατάσταση που προέρχεται από το οικονομικό σύστημα του καπιταλισμού, αλλά κυρίως από την ίδια την διαδικασία και δομή της τεχνολογικής προό-

να κατακτήσει όλο τον πλανήτη και ιδεολογικά να αντικειμενοποιήσει και να εργαλειοποιήσει όλα τα στοιχεία της φύσης. Η κυριαρχία και η επέκταση του δυτικού πολιτισμού αυξάνονται διαρκώς ειδικά μετά την βιομηχανική επανάσταση. Ταυτόχρονα εντείνεται η πολυπλοκότητα των κοινωνικών δομών, διαδικασιών και σχέσεων όπως και η εξάρτηση της ανθρωπότητας από την τεχνολογία. Με αποτέλεσμα σήμερα να υπάρχει ολοκληρωτική εξάρτηση για την επιβίωση μας από εξουσιαστικούς θεσμούς οι οποίοι διευρύνονται συνέχεια. Αυτό φαίνεται πιο ξεκάθαρα όταν προσπαθήσουμε να συγκρίνουμε τον τρόπο ζωής των ανθρώπων σε κάθε περίοδο κατά την οποία υπάρχουν τεχνολογικές εφευρέσεις ή κάποιο τεχνολογικό προϊόν μπαίνει σε ευρεία ή μερική χρήση από τους ανθρώπους. Ακόμα το βλέπουμε όταν παρατηρήσουμε τους μετασχηματισμούς και την επέκταση της πόλης, τις αλλαγές στον τρόπο και τα μέσα μεταφοράς των ανθρώπων και των εμπορευμάτων, όπως επίσης στις αλλαγές στον τρόπο και τα μέσα επικοινωνίας. Όταν μετασχηματίζεται ο τρόπος ζωής μας από την τεχνολογική παρέμβαση, ταυτόχρονα υπάρχει, πολλές φορές αρχικά ανεπαίσθητα αλλά στην συνέχεια ουσιαστικά ένας μετασχηματισμός στον τρόπο επιβολής και στην ίδια την υπόσταση της κυριαρχίας.

Το μόρφωμα και η όλη διαδικασία της εξέλιξης του πολιτισμού είναι εξ' ορισμού μια επεκτατική διαδικασία που παρεμβαίνει συνεχόμενα στους φυσικούς ρυθμούς και την ισορροπία του οικοσυστήματος. Ταυτόχρονα ο πολιτισμός και τα κατασκευάσματα της κυριαρχίας αποδεικνύονται πύργοι στην άμμο, επειδή βασίζονται σε πλασματικές αντιλήψεις και ιδεολογίες που στρέφονται ενάντια στη φύση και θεωρούν την ανθρώπινη οντότητα ανώτερη των άλλων μορφών ζωής. Παρ' όλες τις μυθοπλασίες και την προπαγάνδα της κυριαρχίας, ο πολιτισμικός οδοστρωτήρας δεν μπορεί με τη χρήση της τεχνολογίας να καταστρέφει τη γη επ' αόριστο, ούτε να δαμάσει το διάστημα για να επεκταθεί. Κινούμενος για να υπάρχει σε διαρκή αντίθεση με οτιδήποτε φυσικό, ο πολιτισμός εμπεριέχει εξ' ορισμού το δεδομένο του συμβάντος, του «ατυχήματος» και την απειλή της μαζικής καταστροφής. Το ότι ο πολιτισμός κινείται ενάντια σε οτιδήποτε φυσικό, σημαίνει ότι ανα-

πτύσσει στο εσωτερικό του και στις δομές του καταστάσεις που δεν υπάρχουν όταν ο άνθρωπος ζει σε αρμονία με τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο χωρίς τις παρεμβάσεις της υπερδομής της τεχνολογίας. Η εκμετάλλευση, η ανισότητα, ο έλεγχος, η καταπίεση, η πείνα, οι εξαρτήσεις, η ψυχολογική καταρράκωση, οι καθολικές κρίσεις, το χρόνιο άγχος, η οργανωμένη εξουσία και ο κάθε είδους εγκλεισμός, είναι βασικά στοιχεία που συναντά κανείς στον πολιτισμό. Φαινομενικά, το όλο σκηνικό μοιάζει να μην μπορεί να το σταματήσει τίποτα ή τουλάχιστον έτσι διαδίδεται.

Οι τεχνητοί νόμοι και διαδικασίες που προάγουν την κοινωνική πολυπλοκότητα, ο κατατεμαχισμός της μέρας και της νύχτας με την χρονομέτρηση και γενικά οι δομές της κυριαρχίας είναι άγνωστα κατά την αρμονική διαβίωση με τον φυσικό κόσμο. Εκεί που ο λόγος της ανθρώπινης ύπαρξης θα διαπνέεται από την αρμονία με την φύση θα ανθίσει και η αναρχία, η απόλαυση των καρπών της ελευθερίας, η απλότητα, η αυτάρκεια, η ησυχία, η γαλήνη και η άμεση ανθρώπινη επαφή και επικοινωνία δεν μπορούν να συγκριθούν με το πολιτισμικό έκτρωμα. Κάτι που πάει συνέχεια ενάντια στο γήινο βίο και πάει να τα βάλει με την χαοτική αρμονία του σύμπαντος είναι δεδομένο και αναμενόμενο ότι θα έχει προβλήματα σε όλες τις εκφάνσεις του, απ' όπου και αν το δει κανείς.

Εν τέλη η άποψη που θεωρεί ότι η τεχνολογία μπορεί να απελευθερώσει τους ανθρώπους είναι διεστραμμένη, όσο και η άποψη που υποστηρίζει ότι η εργασία απελευθερώνει. Επειδή όσο εξελίσσεται η τεχνολογία και ο κόσμος της τεχνικής τόσο θα διαιωνίζονται τα δεινά που προκαλεί ο πολιτισμός και η κυριαρχία. Η τεχνολογία έτσι όπως δομείται σήμερα (και όχι στην απλή και αδόμητη μορφή της) είναι μια πολύπλοκη διαδικασία διαπλεκόμενων και αλληλένδετων παραγόντων οι οποίοι στρέφονται συνολικά ενάντια στην ελευθερία της βιόσφαιρας. Λόγω της αλληλεξάρτησης των παραγόντων που συμβάλλουν σu ανθρωπόμορφων πολυθεϊστικών θρησκειών και ακολούθως των αποκλειστικά ανθρωπόμορφων μονοθεϊστικών θρησκειών. Όλα αυτά μέχρι τα τέλη του μεσαίωνα και την επικράτηση σταδιακά του επιστημονικού μεσσιανισμού, της τεχνοεπιστήμης και του δυτικού πολιτισμού.

Ο ανθρωποκεντρισμός επικράτησε παράλληλα με την επιβολή του κόσμου της τεχνικής, της οργανωμένης εξουσίας και του κράτους πάνω στον φυσικό κόσμο, που κομμάτι του ήταν οι ανθρώπινες κοινότητες. Ανθρώπινες κοινότητες που ζούσαν κατά βάση σε αρμονία με την ολότητα της φύσης, σε μία σχέση πνευματική που χαρακτηριζόταν από αμεσότητα, ενσυναίσθηση και κατανόηση (αυτό που συνοψίζουμε σήμερα με την έννοια του οικοκεντρισμού).

Εν κατακλείδι να επιστρέψουμε στο αρχικό ερώτημα, είναι ο καπιταλισμός που ευθύνεται για ό,τι ταλανίζει την γη ολόκληρη σήμερα; Η άποψη μας είναι ότι δεν είναι απλά ο καπιταλισμός (με την πρωταρχική εννοιολογική του σημασία) και σίγουρα δεν είναι απλά αυτό που εννοεί η αριστερά ως καπιταλισμό. Αν θεωρήσουμε ότι το πρόβλημα είναι ο καπιταλισμός τότε θα πρέπει να ζούμε με την ψευδαίσθηση ότι η κατασκευή ενός άλλου οικονομικού συστήματος θα φέρει την απελευθέρωση. Πράγμα που έχει δοκιμαστεί με τον υπαρκτό σοσιαλισμό (βιομηχανικό κομμουνισμό).

Το πρόβλημα εντοπίζεται εξαρχής στην ίδια τη διαδικασία του πολιτισμού, δηλαδή του τεχνητά δομημένου κόσμου που ζούμε, ο οποίος στηρίζεται συνοπτικά στην εξημέρωση, τον διευρυμένο καταμερισμό εργασίας, την μηχανοποίηση της ζωής και την οργανωμένη εξουσιαστική πρακτική. Όσο υπάρχει το κατασκεύασμα του πολιτισμού αναμφίβολα θα προκαλούνται συνολικές κρίσεις στον φυσικό κόσμο(που κομμάτι του ακόμα είναι και ο άνθρωπος) που μπροστά τους, το κατασκεύασμα της λεγόμενης οικονομικής κρίσης και η χρεοκοπία του Ελληνικού κράτους ηχεί

Για τις βάρβαρες κινεζικές εργατικές πολιτικές

Είναι εκπληκτικό το ότι μέσα σε λιγότερο από μια δεκαετία, η Κίνα έχει ξεπεράσει τις ΗΠΑ σαν εμπορικός συνέταιρος της Αφρικής.

Το 2009, μόλις 6 χρόνια μετά την υιοθέτηση μιας επιθετικής επεκτατικής πολιτικής, το Σινο-Αφρικανικό εμπόριο βρισκόταν στα μεγέθη των 90 δισ. δολαρίων, ξεπερνώντας τις αμερικανικές και ευρωπαϊκές αγορές που την ίδια στιγμή πολεμούσαν την παγκόσμια ύφεση.

Ενώ η Δύση αγωνιζόταν να σώσει τις τράπεζες και τη βιομηχανία από τις καταστροφικές επιδράσεις της ύφεσης, οι Αφρικανικές οικονομίες αναπτύσσονταν ταχύτατα – χάρη και στην Κίνα. Αυτό επιβεβαιώνει ότι η Αφρική θα γίνει το μελλοντικό κέντρο της παγκόσμιας ανάπτυξης, όπως είναι τώρα η Κίνα.

Σε όλη την ήπειρο ο δάχτυλος της Κίνας μπορεί να ιδωθεί παντού, στις κατασκευές, την ενέργεια, την εξόρυξη, αλλά μαζί με το επιτυχημένο κινεζικό μοντέλο ανάπτυξης έρχονται πολλά σοβαρά προβλήματα.

Από το Σουδάν, το Καμερούν, το Κογκό και την Αγκόλα, ως τη Ζάμπια και τη Ζιμπάμπουε, ιστορίες προβληματικών σινο-αφρικανικών εργατικών σχέσεων έχουν βγει στη δημοσιότητα. Οι κινέζοι εργοδότες, που είναι συνηθισμένοι σε φτηνό εργατικό δυναμικό, κατηγορούνται για απλήρωτες υπερωρίες, κακοπληρωμή και κακομεταχείριση των εργαζόμενων.

Ενώ οι διαμάχες αυτές είναι συχνό φαινόμενο στις καπιταλιστικές συνθήκες, αυτό που τραβάει την παγκόσμια προσοχή της Κίνας στην Αφρική είναι το συχνά βάρβαρο μοντέλο που εφαρμόζουν οι νέοι αφεντάδες αυτής της ηπείρου.

Οι μαζικές κοινωνικές αναταραχές, η εκμετάλλευση των εργατών, η κακοπληρωμή δείχνουν την άσχημη πλευρά της γρήγορης βιομηχανοποίησης του Κόκκινου Δράκου.

Το φτηνό εργατικό δυναμικό έχει διαδοθεί σε διάφορες χώρες στον κόσμο. Η Κίνα δεν εξάγει μόνο φτηνά προϊόντα, αλλά και φτηνές εργατικές πρακτικές.

Η βάρβαρη εκμετάλλευση των εργατών, κατά τα πρότυπα του κινεζικού μοντέλου, που φτάνει τα όρια της σκλαβιάς, είναι διάσπαρτη στην ήπειρο, από το Κέιπ ως το Κάιρο.

Για παράδειγμα, τον Οκτώβριο του 2010, δύο κινέζοι διευθυντές άνοιξαν πυρ σε εκατοντάδες ανθρακωρύχους που διαμαρτύρονταν στο ορυχείο Κόλουμ της Ζάμπια. Οι διευθυντές ισχυρίστηκαν ότι ήταν σε αυτοάμυνα και αθωώθηκαν. Η απόφα-

σει τίποτα ή τουλάχιστον έτσι διαδίδεται.

Οι τεχνητοί νόμοι και διαδικασίες που προάγουν την κοινωνική πολυπλοκότητα, ο κατατεμαχισμός της μέρας και της νύχτας με την χρονομέτρηση και γενικά οι δομές της κυριαρχίας είναι άγνωστα κατά την αρμονική διαβίωση με τον φυσικό κόσμο. Εκεί που ο λόγος της ανθρώπινης ύπαρξης θα διαπνέεται από την αρμονία με την φύση θα ανθίσει και η αναρχία, η απόλαυση των καρπών της ελευθερίας, η απλότητα, η αυτάρκεια, η ησυχία, η γαλήνη και η άμεση ανθρώπινη επαφή και επικοινωνία δεν μπορούν να συγκριθούν με το πολιτισμικό έκτρωμα. Κάτι που πάει συνέχεια ενάντια στο γήινο βίο και πάει να τα βάλει με την χαοτική αρμονία του σύμπαντος είναι δεδομένο και αναμενόμενο ότι θα έχει προβλήματα σε όλες τις εκφάνσεις του, απ' όπου και αν το δει κανείς.

Εν τέλη η άποψη που θεωρεί ότι η τεχνολογία μπορεί να απελευθερώσει τους ανθρώπους είναι διεστραμμένη, όσο και η άποψη που υποστηρίζει ότι η εργασία απελευθερώνει. Επειδή όσο εξελίσσεται η τεχνολογία και ο κόσμος της τεχνικής τόσο θα διαιωνίζονται τα δεινά που προκαλεί ο πολιτισμός και η κυριαρχία. Η τεχνολογία έτσι όπως δομείται σήμερα (και όχι στην απλή και αδόμητη μορφή της) είναι μια πολύπλοκη διαδικασία διαπλεκόμενων και αλληλένδετων παραγόντων οι οποίοι στρέφονται συνολικά ενάντια στην ελευθερία της βιόσφαιρας. Λόγω της αλληλεξάρτησης των παραγόντων που συμβάλλουν στην διαδικασία της τεχνολογίας και στην πρόοδο αυτής, είναι αδύνατο να μεταρρυθμιστεί εν μέρει ή συνολικά προς μια κατεύθυνση απελευθέρωσης.

Ο πολιτισμός κάνει την εμφάνιση του, εξελίσσεται και επεκτείνεται χάρη στις τεχνολογικές επαναστάσεις που διακρίνονται κυρίως σε τρία κομβικά ιστορικά σημεία. Ξεκινώντας από την επανάσταση της συστηματοποιημένης γεωργίας, φτάνοντας στην βιομηχανική επανάσταση και την επανάσταση της υψηλής τεχνολογίας που ξεκινά από τα μέσα του 20ου αιώνα.

Ο πολιτισμός και η διαδικασία της τεχνολογίας έχουν ως απαραίτητη προϋπόθεση εξέλιξης την ύπαρξη εξουσιαστικών σχέσεων και δομών. Βασίζονται στη λεηλασία και την νεκροποίηση της γης. Το ιδεολογικό υπόβαθρο ... ανθρώπινες κοινότητες που ζούσαν κατά βάση σε αρμονία με την ολότητα της φύσης, σε μία σχέση πνευματική που χαρακτηριζόταν από αμεσότητα, ενσυναίσθηση και κατανόηση (αυτό που συνοψίζουμε σήμερα με την έννοια του οικοκεντρισμού).

Εν κατακλείδι να επιστρέψουμε στο αρχικό ερώτημα, είναι ο καπιταλισμός που ευθύνεται για ό,τι ταλανίζει την γη ολόκληρη σήμερα; Η άποψη μας είναι ότι δεν είναι απλά ο καπιταλισμός (με την πρωταρχική εννοιολογική του σημασία) και σίγουρα δεν είναι απλά αυτό που εννοεί η αριστερά ως καπιταλισμό. Αν θεωρήσουμε ότι το πρόβλημα είναι ο καπιταλισμός τότε θα πρέπει να ζούμε με την ψευδαίσθηση ότι η κατασκευή ενός άλλου οικονομικού συστήματος θα φέρει την απελευθέρωση. Πράγμα που έχει δοκιμαστεί με τον υπαρκτό σοσιαλισμό (βιομηχανικό κομμουνισμό).

Το πρόβλημα εντοπίζεται εξαρχής στην ίδια τη διαδικασία του πολιτισμού, δηλαδή του τεχνητά δομημένου κόσμου που ζούμε, ο οποίος στηρίζεται συνοπτικά στην εξημέρωση, τον διευρυμένο καταμερισμό εργασίας, την μηχανοποίηση της ζωής και την οργανωμένη εξουσιαστική πρακτική. Όσο υπάρχει το κατασκεύασμα του πολιτισμού αναμφίβολα θα προκαλούνται συνολικές κρίσεις στον φυσικό κόσμο(που κομμάτι του ακόμα είναι και ο άνθρωπος) που μπροστά τους, το κατασκεύασμα της λεγόμενης οικονομικής κρίσης και η χρεοκοπία του Ελληνικού κράτους ηχεί ως κακόγουστο αστείο.

Ως γήινα πλάσματα οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν και διαβίωσαν στον πλανήτη για εκατομμύρια χρόνια, αλληλεπιδρώντας με τα φυσικά στοιχεία και όντας μέρος του φυσικού κόσμου. Ο απελευθερωτικός αγώνας δεν μπορεί να νοηθεί ως πραγματικότητα όταν βασίζεται στον κόσμο της τεχνικής και της κυριαρχίας, όπως και στην πλάνη του ότι ο άνθρωπος είναι ανώτερος από τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο. Κάθε προσπάθεια που αποσκοπεί στο να κρατηθεί όρθιος ο πολιτισμός και το βιομηχανικό - τεχνολογικό σύστημα, είτε με ελευθεριακή είτε με εξουσιαστική μεταρρύθμιση ή επανάσταση, δεν είναι παρά η προσπάθεια για να κρατηθεί όρθια η κυριαρχία στις ανθρώπινες σχέσεις και στην σχέση των ανθρώπων με τον υπόλοιπο φυσικό κό-

Ενώ η Δύση αγωνιζόταν να σώσει τις τράπεζες και τη βιομηχανία από τις καταστροφικές επιδράσεις της ύφεσης, οι Αφρικανικές οικονομίες αναπτύσσονταν ταχύτατα – χάρη και στην Κίνα. Αυτό επιβεβαιώνει ότι η Αφρική θα γίνει το μελλοντικό κέντρο της παγκόσμιας ανάπτυξης, όπως είναι τώρα η Κίνα.

Σε όλη την ήπειρο ο δάχτυλος της Κίνας μπορεί να ιδωθεί παντού, στις κατασκευές, την ενέργεια, την εξόρυξη, αλλά μαζί με το επιτυχημένο κινεζικό μοντέλο ανάπτυξης έρχονται πολλά σοβαρά προβλήματα.

Από το Σουδάν, το Καμερούν, το Κογκό και την Αγκόλα, ως τη Ζάμπια και τη Ζιμπάμπουε, ιστορίες προβληματικών σινο-αφρικανικών εργατικών σχέσεων έχουν βγει στη δημοσιότητα. Οι κινέζοι εργοδότες, που είναι συνηθισμένοι σε φτηνό εργατικό δυναμικό, κατηγορούνται για απλήρωτες υπερωρίες, κακοπληρωμή και κακομεταχείριση των εργαζόμενων.

Ενώ οι διαμάχες αυτές είναι συχνό φαινόμενο στις καπιταλιστικές συνθήκες, αυτό που τραβάει την παγκόσμια προσοχή της Κίνας στην Αφρική είναι το συχνά βάρβαρο μοντέλο που εφαρμόζουν οι νέοι αφεντάδες αυτής της ηπείρου.

Οι μαζικές κοινωνικές αναταραχές, η εκμετάλλευση των εργατών, η κακοπληρωμή δείχνουν την άσχημη πλευρά της γρήγορης βιομηχανοποίησης του Κόκκινου Δράκου.

Το φτηνό εργατικό δυναμικό έχει διαδοθεί σε διάφορες χώρες στον κόσμο. Η Κίνα δεν εξάγει μόνο φτηνά προϊόντα, αλλά και φτηνές εργατικές πρακτικές.

Η βάρβαρη εκμετάλλευση των εργατών, κατά τα πρότυπα του κινεζικού μοντέλου, που φτάνει τα όρια της σκλαβιάς, είναι διάσπαρτη στην ήπειρο, από το Κέιπ ως το Κάιρο.

Για παράδειγμα, τον Οκτώβριο του 2010, δύο κινέζοι διευθυντές άνοιξαν πυρ σε εκατοντάδες ανθρακωρύχους που διαμαρτύρονταν στο ορυχείο Κόλουμ της Ζάμπια. Οι διευθυντές ισχυρίστηκαν ότι ήταν σε αυτοάμυνα και αθωώθηκαν. Η απόφαση να μην προχωρήσει η υπόθεση αυτή ποινικά οφείλεται στο ότι η Κίνα επενδύει πάνω από 1 δισ. δολάρια ετησίως στη χώρα σε διάφορες υποδομές, ενώ οι Ζαμπιανοί διαμαρτύρονται για το μεροκάματο που φτάνει τα 4 δολάρια.

Στη Ζιμπάμπουε υπάρχει ένα παρόμοιο μοντέλο που αφορά τους εργαζόμενους, την κυρίαρχη ελίτ, τους κινέζους επενδυτές και τα διευθυντικά στελέχη.

Η πιο γνωστή περίπτωση είναι οι Επενδύσεις Anjin, ένα πρότζεκτ με διαμάντια στο οποίο επενδύει ο στρατός της χώρας, η αστυνομία, οι μυστικές υπηρεσίες και κινέζοι επενδυτές.

Σε μια αναφορά που βγήκε τον Αύγουστο του 2011, οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων ανέφεραν ότι «η αστυνομία της Ζιμπάμπουε και ιδιωτικοί σεκιουριτάδες πυροβολούν, δέρνουν και επιτίθενται σε φτωχούς ανθρακωρύχους».

Περίπου 200 άτομα είχαν σκοτωθεί σε ένα τέτοιο ορυχείο. Οι αρχές φυσικά το αρνούνται. Η άθλια αυτή συμμαχία κράτους και επενδυτών οδηγεί χιλιάδες ανθρώπους στον εκτοπισμό και τον αργό θάνατο.

λογία μπορεί να απελευθερώσει τους ανθρώπους είναι διεστραμμένη, όσο και η άποψη που υποστηρίζει ότι η εργασία απελευθερώνει. Επειδή όσο εξελίσσεται η τεχνολογία και ο κόσμος της τεχνικής τόσο θα διαιωνίζονται τα δεινά που προκαλεί ο πολιτισμός και η κυριαρχία. Η τεχνολογία έτσι όπως δομείται σήμερα (και όχι στην απλή και αδόμητη μορφή της) είναι μια πολύπλοκη διαδικασία διαπλεκόμενων και αλληλένδετων παραγόντων οι οποίοι στρέφονται συνολικά ενάντια στην ελευθερία της βιόσφαιρας. Λόγω της αλληλεξάρτησης των παραγόντων που συμβάλλουν στην διαδικασία της τεχνολογίας και στην πρόοδο αυτής, είναι αδύνατο να μεταρρυθμιστεί εν μέρει ή συνολικά προς μια κατεύθυνση απελευθέρωσης.

Ο πολιτισμός κάνει την εμφάνιση του, εξελίσσεται και επεκτείνεται χάρη στις τεχνολογικές επαναστάσεις που διακρίνονται κυρίως σε τρία κομβικά ιστορικά σημεία. Ξεκινώντας από την επανάσταση της συστηματοποιημένης γεωργίας, φτάνοντας στην βιομηχανική επανάσταση και την επανάσταση της υψηλής τεχνολογίας που ξεκινά από τα μέσα του 20ου αιώνα.

Ο πολιτισμός και η διαδικασία της τεχνολογίας έχουν ως απαραίτητη προϋπόθεση εξέλιξης την ύπαρξη εξουσιαστικών σχέσεων και δομών. Βασίζονται στη λεηλασία και την νεκροποίηση της γης. Το ιδεολογικό υπόβαθρο της μεγαμηχανής του πολιτισμού βασίζεται στον διαχωρισμό του ανθρώπου από την ολότητα της φύσης, αυτό που συνοψίζεται στην έννοια του ανθρωποκεντρισμού. Η ιδεολογία του ανθρωποκεντρισμού βασίζεται στην πλάνη ότι η ανθρώπινη οντότητα είναι ανώτερη των άλλων ζώων και στοιχείων της φύσης συνολικά. Η ανθρωποκεντρική πλάνη θεωρεί τον φυσικό κόσμο ως ιδιοκτησία του ανθρώπινου είδους, κάτι που πρέπει να δαμαστεί και να δουλέψει για τον άνθρωπο, αγνοώντας και περιφρονώντας τι είναι ένα οικοσύστημα ή ένας βιότοπος και υποτιμώντας την αυταξία των άλλων υπάρξεων της φύσης.

Η ανθρωποκεντρική ιδεολογία εκφράστηκε αρχικά μέσω θρησκευτικών αντιλήψεων και πρακτικών, πρώτα μέσω των κατά το ήμι-

Το πρόβλημα εντοπίζεται εξαρχής στην ίδια τη διαδικασία του πολιτισμού, δηλαδή του τεχνητά δομημένου κόσμου που ζούμε, ο οποίος στηρίζεται συνοπτικά στην εξημέρωση, τον διευρυμένο καταμερισμό εργασίας, την μηχανοποίηση της ζωής και την οργανωμένη εξουσιαστική πρακτική. Όσο υπάρχει το κατασκεύασμα του πολιτισμού αναμφίβολα θα προκαλούνται συνολικές κρίσεις στον φυσικό κόσμο(που κομμάτι του ακόμα είναι και ο άνθρωπος) που μπροστά τους, το κατασκεύασμα της λεγόμενης οικονομικής κρίσης και η χρεοκοπία του Ελληνικού κράτους ηχεί ως κακόγουστο αστείο.

Ως γήινα πλάσματα οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν και διαβίωσαν στον πλανήτη για εκατομμύρια χρόνια, αλληλεπιδρώντας με τα φυσικά στοιχεία και όντας μέρος του φυσικού κόσμου. Ο απελευθερωτικός αγώνας δεν μπορεί να νοηθεί ως πραγματικότητα όταν βασίζεται στον κόσμο της τεχνικής και της κυριαρχίας, όπως και στην πλάνη του ότι ο άνθρωπος είναι ανώτερος από τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο. Κάθε προσπάθεια που αποσκοπεί στο να κρατηθεί όρθιος ο πολιτισμός και το βιομηχανικό - τεχνολογικό σύστημα, είτε με ελευθεριακή είτε με εξουσιαστική μεταρρύθμιση ή επανάσταση, δεν είναι παρά η προσπάθεια για να κρατηθεί όρθια η κυριαρχία στις ανθρώπινες σχέσεις και στην σχέση των ανθρώπων με τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο. Στρεφόμαστε όχι μόνο ενάντια στον καπιταλισμό, σε οποιαδήποτε μορφή του, αλλά εξαρχής ενάντια στο κράτος και τον κρατισμό, που είναι ο στυλοβάτης του πολιτισμού και του σύγχρονου τεχνολογικού οδοστρωτήρα. Το πρόταγμα για την καταστροφή του κράτους, είναι ένα αναρχικό πρόταγμα και κατ' ουσία αντί-πολιτισμικό.

Η σκλαβωμένη από τον πολιτισμό γη παραμένει ακόμα η πηγή της ελευθερίας. Η εναντίωση στον τεχνητό κόσμο της κυριαρχίας, η συνολική καταστροφή του και η επιλογή των ανθρώπων να ζήσουν ένα τρόπο ζωής σε αρμονία με τη φύση, σε αναρχικές κοινότητες θα αφήσουν την πηγή (γη) να ρέει ασταμάτητα (ελευθερία).

Σύμπραξη για την αναρχία

γατών, η κακοπληρωμή δείχνουν την άσχημη πλευρά της γρήγορης βιομηχανοποίησης του Κόκκινου Δράκου.

Το φτηνό εργατικό δυναμικό έχει διαδοθεί σε διάφορες χώρες στον κόσμο. Η Κίνα δεν εξάγει μόνο φτηνά προϊόντα, αλλά και φτηνές εργατικές πρακτικές.

Η βάρβαρη εκμετάλλευση των εργατών, κατά τα πρότυπα του κινεζικού μοντέλου, που φτάνει τα όρια της σκλαβιάς, είναι διάσπαρτη στην ήπειρο, από το Κέιπ ως το Κάιρο.

Για παράδειγμα, τον Οκτώβριο του 2010, δύο κινέζοι διευθυντές άνοιξαν πυρ σε εκατοντάδες ανθρακωρύχους που διαμαρτύρονταν στο ορυχείο Κόλουμ της Ζάμπια. Οι διευθυντές ισχυρίστηκαν ότι ήταν σε αυτοάμυνα και αθωώθηκαν. Η απόφαση να μην προχωρήσει η υπόθεση αυτή ποινικά οφείλεται στο ότι η Κίνα επενδύει πάνω από 1 δισ. δολάρια ετησίως στη χώρα σε διάφορες υποδομές, ενώ οι Ζαμπιανοί διαμαρτύρονται για το μεροκάματο που φτάνει τα 4 δολάρια.

Στη Ζιμπάμπουε υπάρχει ένα παρόμοιο μοντέλο που αφορά τους εργαζόμενους, την κυρίαρχη ελίτ, τους κινέζους επενδυτές και τα διευθυντικά στελέχη.

Η πιο γνωστή περίπτωση είναι οι Επενδύσεις Anjin, ένα πρότζεκτ με διαμάντια στο οποίο επενδύει ο στρατός της χώρας, η αστυνομία, οι μυστικές υπηρεσίες και κινέζοι επενδυτές.

Σε μια αναφορά που βγήκε τον Αύγουστο του 2011, οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων ανέφεραν ότι «η αστυνομία της Ζιμπάμπουε και ιδιωτικοί σεκιουριτάδες πυροβολούν, δέρνουν και επιτίθενται σε φτωχούς ανθρακωρύχους».

Περίπου 200 άτομα είχαν σκοτωθεί σε ένα τέτοιο ορυχείο. Οι αρχές φυσικά το αρνούνται. Η άθλια αυτή συμμαχία κράτους και επενδυτών οδηγεί χιλιάδες ανθρώπους στον εκτοπισμό και τον αργό θάνατο.

Αυτό είναι το αληθινό πρόσωπο της Anjin και άλλων εταιριών διαμαντιών στο Marange.

Το μόνο που παραχώρησε η Anjin ήταν 25% αύξηση στο μεροκάματο, ώστε να λήξει μια 2ημερη απεργία.

Άλλοι εργάτες καταγγέλλουν ρατσιστικές πρακτικές, όπως για παράδειγμα ότι τα αφεντικά σιχαίνονται να παρευρίσκονται μαζί με μαύρους και όταν για παράδειγμα ένας μαύρος πιει νερό από ένα ποτήρι το σπάνε και το πετάνε μακριά.

Αλλά οι επενδύσεις αξίας 500 δισ. δολαρίων από κινεζικές εταιρίες στη Ζιμπάμπουε φαίνεται ότι είναι πιο σημαντικές από τις ζωές των φτωχών εργαζόμενων.

Το μοντέλο αυτό της παγκόσμιας ανάπτυξης φαντάζει ελκυστικό στα καθάρματα των κρατών της Αφρικής, και όχι μόνο, που λιγουρεύονται τέτοιες πρακτικές....

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΑΚΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΕ,

έφτασε η στιγμή, και μάλιστα σε διπλή δόση, του διαμοιρασμού του εκλογικού σώματος. Σε κάθε πανηγύρι της δημοκρατίας στέκεσαι ευλαβικά στην ουρά για το κομμάτι σου από την εξουσιαστική πίτα. Άσχετα με το τι κομμάτι σου αναλογεί πάντα «χορτάτος» είσαι, είτε μέσα είτε έξω από τη βουλή. Ανάλογα με την ψαριά που θα πιάσεις θα διαπραγματευτείς και ανάλογα, όπως κάνεις άλλωστε πάρα πολλά χρόνια τώρα. Κάποιοι κακεντρεχείς λένε ότι εκμεταλλεύεσαι την «οργή» και τις παρούσες κοινωνικές συνθήκες. Εσύ; ... «Πουτέ!». Τι να κανείς και συ, ο ρόλος σου στη σκακιέρα της εξουσίας είναι πολύ συγκεκριμένος, όπως άλλωστε όλων των πολιτικών δυνάμεων, κάτι σαν το καλό και τον κακό μπάτσο.

Αξίζει να δούμε με κάποιες ιστορικές αναφορές (δεν είμαστε όλοι ιστορικοί, αλλά υπάρχουν κάποια πράγματα που βγάζουν μάτι) για να σκεφτείς καλύτερα τα υπαρξιακά σου αξιώματα. Ας ξεκινήσουμε με τα βασικά.

Αριστερά... ποιανού αριστερά; Αριστερά από τι;

Έχουμε ένα σύστημα κυριαρχίας. Τα όσα περιλαμβάνει και ο τρόπος που εκδηλώνεται είναι ανάλογος των, ιστορικά, χρονικών περιόδων που διανύει, μεταλλασσόμενο ανάλογα με την «εξέλιξη» αυτών που το συνιστούν.

Όσο πιο δεξιά κοιτάς, τόσο βρίσκεις το ταίρι σου, το «κεφάλαιο», τους κατέχοντες το χρήμα, δυναμώνεις την εξουσία που έχει κατασκευάσει αρκετά εργαλεία για να διασφαλίσει τα συμφέροντα της, είτε αυτά είναι εργαλεία καταστολής, φυσικής και οικονομικής, είτε εργαλεία χειραγώγησης όπως είναι η πολιτική, οι εκλογές και τελικά η δημοκρατία. Η δημοκρατία, όντας ένα σύστημα διατήρησης της εξουσιαστικής επιβολής οφείλει να συντηρεί μια πολυφωνία έτσι ώστε να αγ-

Εσύ αριστερέ γίνεσαι ένα κομμάτι αυτού του κυριαρχικού συμπλέγματος και μάλιστα αρκετά σημαντικό αφού η αριστερά στην οποία ανήκεις δημαγωγεί με ένα λεξιλόγιο «αδιάλλακτο», που το στηρίζει πάνω στη φυσική αντίθεση των ανθρώπων προς τους θεσμούς με τους οποίους ελέγχεται η ζωή τους. Η αριστερά «σου» είναι το κυριότερο «σημείο εισόδου» των ανθρώπων για την συμμετοχή τους στο πολιτικό σύστημα και γι' αυτό, άλλωστε, ο ρόλος της είναι πολύ συγκεκριμένος. Είτε θα συντηρεί ένα πόλο αναφοράς στο τραπέζι της πολιτικής διαμεσολάβησης, είτε θα ανατροφοδοτεί το πολιτικό σύστημα με «φρέσκες» ιδέες.

Ξέρεις, αριστερέ ότι η αριστερά «σου» ως κομμάτι του συστήματος κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο δεν σταμάτησε στιγμή να στηρίζει αυτό που λέμε «αστική νομιμότητα». Από πολύ νωρίς, σχεδόν ταυτόχρονα με την εμφάνιση της υπέγραφε επιταγές στήριξης του πολιτικού συστήματος και συνεπώς της εξουσίας εις βάρος της διάθεσης των ανθρώπων να εξεγερθούν και να καταστρέψουν την εξουσία. Τα παραδείγματα είναι πολλά στον ευρωπαϊκό αλλά και στον ελλαδικό χώρο. Όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο, δεν είναι τυχαίο που η αριστερά, τόσο σαν σοσιαλδημοκρατική όσο και σαν κομμουνιστική, βρέθηκε να συντηρεί τις μεγαλύτερες απάτες σε βάρος του πληθυσμού, καλλιεργώντας αυταπάτες.

Στις μεγαλύτερες κρίσεις ή σε περιόδους αναδιοργάνωσης του πολιτικού συστήματος ήταν πάντα ο ρυθμιστικός παράγοντας και εν τέλει σωτήρας του. Η πολιτική επιβίωση του κομμουνιστικού κόμματος ήταν πάντα για τους κομμουνιστές ο σημαντικότερος παράγοντας για να κάνει τα θελήματα της εξουσίας. Στην Ελλάδα του μεσοπολέμου, και συγκεκριμένα το 1936, σε μια κατάσταση «ακυβερνησίας», αφού οι εκλογές δεν είχαν καταφέρει να αναδείξουν διαχειριστή της εξουσίας, με έναν φρεσκοφερμένο βασιλιά, συνεργάστηκε με τη φιλελεύθερη πολιτική παράταξη του Σοφούλη και συ-

είναι ίσως η πιο κραυγαλέα περίπτωση στήριξης του πολιτικού συστήματος από την αριστερά. Συγκυβέρνηση του Συνασπισμού (ΚΚΕ-ΕΑΡ) με τη Ν.Δ., σαν ένα δοκιμαστικό τεστ της απορρόφησης των κλυδωνισμών από την διάλυση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στην ανατολική Ευρώπη. Η αδυναμία σχηματισμού κυβέρνησης, για άλλη μια φορά κτύπησε το καμπανάκι κινδύνου για την εξουσία στον ελλαδικό χώρο με την αριστερά να στηρίζει ουσιαστικά. Αλλά δεν αρκέστηκε μόνο σ' αυτό. Συμμετείχε και στην επόμενη «Οικουμενική» κυβέρνηση, ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ μέχρι τις εκλογές του 1990 (όπου ο τότε Συνασπισμός συνεργάστηκε με το Πασοκ σε μονοεδρικές περιφέρειες, αλλά και στις δημοτικές εκλογές λίγο αργότερα). Αφού τελικά η δεξιά κατάφερε την αυτοδυναμία (οριακά) και σχηματίστηκε κυβέρνηση, δεν υπήρχε και πλέον λόγος για κανέναν Συνασπισμό οπότε και διαλύθηκε. Ήταν και η πρώτη προσπάθεια εκδήλωσης συγκυβέρνησης από την αριστερά, μεταπολιτευτικά.

Μετά το 1994-95, πολλά στελέχη από το χώρο της αριστεράς (τον συνασπισμό πλέον) μιλάνε για σύγκλιση με το ΠΑΣΟΚ και «εκσυγχρονισμό» αποσκοπώντας σε ένα σχηματισμό που θα μπορούσε να παίζει το ρόλο του «μπαλαντέρ» σε ενδεχόμενες κυβερνητικές συνεργασίες. Τελικά αυτό δεν ευδοκίμησε άμεσα, αλλά γύρω στο 2000 και μετά, άρχισε και οι μετακίνηση στελεχών (Μπίστης, Ανδρουλάκης, Δαμανάκη, Κουναλάκης) ενισχύοντάς έτσι, τουλάχιστον φαινομενικά με κάποιες αριστερές εκσυγχρονιστικές αποχρώσεις το ΠΑΣΟΚ. Μη ξεχνάς αριστερέ, ότι είναι η εποχή της ευρωπαϊκής «ολοκλήρωσης» του ελλαδικού κράτους, με τη νομισματική ένωση και, μετά, τους Ολυμπιακούς αγώνες.

Επίσης μη ξεχνάς, ότι ο Συνασπισμός, Σύριζα πλέον και «ως δύναμη της Ευρωπαϊκής Αριστεράς με πρωταρχικό στοιχείο της νέας του ταυτότητας, τον σταθερό ευρωπαϊκό προσανατολισμό»[2] ήταν πάντα υπέρ της ενοποίησης της κυριαρ-

τασκευή επιτροπών κατοίκων, λαϊκών συνελεύσεων και αμεσοδημοκρατικών μορφωμάτων, σε μια προεκλογική περίοδο διαρκείας. Καταδίκασε τη βία από όπου και αν προέρχεται άσχετα αν η κρατική καταστολή έφτασε σε πρωτόγνωρα για τον ελλαδικό χώρο επίπεδα σκληρότητας. Βλέπεις αριστερέ, όταν το ΠΑΣΟΚ είναι στη κυβέρνηση, η αριστερά διαπραγματεύεται. Επέτρεψε τα σκληρότερα οικονομικά μέτρα να περάσουν με ...επερωτήσεις και την ασφάλεια της περιορισμένης κοινοβουλευτικής δύναμης.

Προσπαθείς αριστερέ, να με πείσεις ότι δεν τα κάνεις όλα αυτά γιατί έχασες τη βόλεψή σου. Να με πείσεις ότι φαντάζεσαι ένα κόσμο «καλύτερο». Πες μου πως θα το κάνεις αυτό;

Με τα ίδια υλικά (πολιτική, ιδεολογική κενότητα) που έχει φτιαχτεί αυτός ο κόσμος της εξουσιαστικής καταπίεσης; Πιστεύεις ότι μπορείς να με πείσεις απλά «βάφοντας» τη σκουριά; Ακόμα δεν κατάλαβες ότι δεν υπάρχει «καλύτερη» ή «περισσότερη» δημοκρατία;

Σου δηλώνω αριστερέ, ότι ο δικός μας κόσμος, είναι ο κόσμος της ανθρώπινης ελευθερίας και της δημιουργίας των συνθηκών της ζωής μας. Αυτό δεν το λένε ουτοπία, το λένε Αναρχία.

Π.

---

[1] «ΙΟΥΛΙΑΝΑ»: Μια συκοφαντημένη Εξέγερση. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 74, Ιούλιος - Αύγουστος 2008

[2] Απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου για το ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ 18/07/1992.

[3] [...] Όσο θα προχωρεί, η ενοποίηση τόσο το μέρος της εθνικής κυριαρχίας άρα και της λαϊκής κυριαρχίας θα περνά από τα κράτη μέλη στα ευρωπαϊκά όργανα. Το σημερινό δημοκρατικό έλλειμμα παράγεται επειδή με την ενοποίηση δεν προχωρεί και ο εκδημοκρατισμός των οργάνων και των λειτουργιών της Ένωσης[...]. Απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου για το

χρόνια τώρα. Κάποιοι κακεντρεχείς λένε ότι εκμεταλλεύεσαι την «οργή» και τις παρούσες κοινωνικές συνθήκες. Εσύ; ... «Πουτέ!». Τι να κανείς και συ, ο ρόλος σου στη σκακιέρα της εξουσίας είναι πολύ συγκεκριμένος, όπως άλλωστε όλων των πολιτικών δυνάμεων, κάτι σαν το καλό και τον κακό μπάτσο.

Αξίζει να δούμε με κάποιες ιστορικές αναφορές (δεν είμαστε όλοι ιστορικοί, αλλά υπάρχουν κάποια πράγματα που βγάζουν μάτι) για να σκεφτείς καλύτερα τα υπαρξιακά σου αξιώματα. Ας ξεκινήσουμε με τα βασικά.

Αριστερά... ποιανού αριστερά; Αριστερά από τι;

Έχουμε ένα σύστημα κυριαρχίας. Τα όσα περιλαμβάνει και ο τρόπος που εκδηλώνεται είναι ανάλογος των, ιστορικά, χρονικών περιόδων που διανύει, μεταλλασσόμενο ανάλογα με την «εξέλιξη» αυτών που το συνιστούν.

Όσο πιο δεξιά κοιτάς, τόσο βρίσκεις το ταίρι σου, το «κεφάλαιο», τους κατέχοντες το χρήμα, δυναμώνεις την εξουσία που έχει κατασκευάσει αρκετά εργαλεία για να διασφαλίσει τα συμφέροντα της, είτε αυτά είναι εργαλεία καταστολής, φυσικής και οικονομικής, είτε εργαλεία χειραγώγησης όπως είναι η πολιτική, οι εκλογές και τελικά η δημοκρατία. Η δημοκρατία, όντας ένα σύστημα διατήρησης της εξουσιαστικής επιβολής οφείλει να συντηρεί μια πολυφωνία έτσι ώστε να αγγίζει όλα τα κομμάτια της κοινωνίας και να πιστεύουν οι άνθρωποι ότι μπορούν να συμμετέχουν στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων.

πολιτικό σύστημα με «φρέσκες» ιδέες.

Ξέρεις, αριστερέ ότι η αριστερά «σου» ως κομμάτι του συστήματος κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο δεν σταμάτησε στιγμή να στηρίζει αυτό που λέμε «αστική νομιμότητα». Από πολύ νωρίς, σχεδόν ταυτόχρονα με την εμφάνιση της υπέγραφε επιταγές στήριξης του πολιτικού συστήματος και συνεπώς της εξουσίας εις βάρος της διάθεσης των ανθρώπων να εξεγερθούν και να καταστρέψουν την εξουσία. Τα παραδείγματα είναι πολλά στον ευρωπαϊκό αλλά και στον ελλαδικό χώρο. Όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο, δεν είναι τυχαίο που η αριστερά, τόσο σαν σοσιαλδημοκρατική όσο και σαν κομμουνιστική, βρέθηκε να συντηρεί τις μεγαλύτερες απάτες σε βάρος του πληθυσμού, καλλιεργώντας αυταπάτες.

Στις μεγαλύτερες κρίσεις ή σε περιόδους αναδιοργάνωσης του πολιτικού συστήματος ήταν πάντα ο ρυθμιστικός παράγοντας και εν τέλει σωτήρας του. Η πολιτική επιβίωση του κομμουνιστικού κόμματος ήταν πάντα για τους κομμουνιστές ο σημαντικότερος παράγοντας για να κάνει τα θελήματα της εξουσίας. Στην Ελλάδα του μεσοπολέμου, και συγκεκριμένα το 1936, σε μια κατάσταση «ακυβερνησίας», αφού οι εκλογές δεν είχαν καταφέρει να αναδείξουν διαχειριστή της εξουσίας, με έναν φρεσκοφερμένο βασιλιά, συνεργάστηκε με τη φιλελεύθερη πολιτική παράταξη του Σοφούλη και συγκρότησε εμμέσως την κυβέρνηση Μεταξά. Ξέρουμε πως αυτή η συμφωνία οδήγησε στη αντικατάσταση της δημοκρατίας με την δικτατορία.

Με το τέλος του πολέμου, και αφού εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι στον ελλαδικό χώρο πέθαναν κατά τη διάρκειά του, η αριστερά συμφώνησε τη διάδοχη πολιτική κατάσταση (κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου) στον ελλαδικό χώρο, με συμφωνίες στο Λίβανο και την Καζέρτα, βγάζοντας έτσι το «χαρτζιλίκι» της, με κάποια υπουργεία αλλά και με τον έλεγχο του ένοπλου τότε κομματιού του ελλαδικού πληθυσμού.

Κάποια χρόνια αργότερα, στις εκλογές του 1963, ο Γ. Παπανδρέου δεν καταδέχτηκε, να

τότε Συνασπισμός συνεργάστηκε με το Πασοκ σε μονοεδρικές περιφέρειες, αλλά και στις δημοτικές εκλογές λίγο αργότερα). Αφού τελικά η δεξιά κατάφερε την αυτοδυναμία (οριακά) και σχηματίστηκε κυβέρνηση, δεν υπήρχε και πλέον λόγος για κανέναν Συνασπισμό οπότε και διαλύθηκε. Ήταν και η πρώτη προσπάθεια εκδήλωσης συγκυβέρνησης από την αριστερά, μεταπολιτευτικά.

Μετά το 1994-95, πολλά στελέχη από το χώρο της αριστεράς (τον συνασπισμό πλέον) μιλάνε για σύγκλιση με το ΠΑΣΟΚ και «εκσυγχρονισμό» αποσκοπώντας σε ένα σχηματισμό που θα μπορούσε να παίζει το ρόλο του «μπαλαντέρ» σε ενδεχόμενες κυβερνητικές συνεργασίες. Τελικά αυτό δεν ευδοκίμησε άμεσα, αλλά γύρω στο 2000 και μετά, άρχισε και οι μετακίνηση στελεχών (Μπίστης, Ανδρουλάκης, Δαμανάκη, Κουναλάκης) ενισχύοντάς έτσι, τουλάχιστον φαινομενικά με κάποιες αριστερές εκσυγχρονιστικές αποχρώσεις το ΠΑΣΟΚ. Μη ξεχνάς αριστερέ, ότι είναι η εποχή της ευρωπαϊκής «ολοκλήρωσης» του ελλαδικού κράτους, με τη νομισματική ένωση και, μετά, τους Ολυμπιακούς αγώνες.

Επίσης μη ξεχνάς, ότι ο Συνασπισμός, Σύριζα πλέον και «ως δύναμη της Ευρωπαϊκής Αριστεράς με πρωταρχικό στοιχείο της νέας του ταυτότητας, τον σταθερό ευρωπαϊκό προσανατολισμό»[2] ήταν πάντα υπέρ της ενοποίησης της κυριαρχίας[3] (με μηχανισμούς όπως η Ε.Ε.) και ρητορική για την «Ευρώπη των λαών», απλά τώρα προσπαθεί να σε πείσει ότι αυτό το τερατούργημα θα το αλλάξει ή έστω θα το εκσυγχρονίσει. Από αυτό καταλαβαίνουμε ότι μάλλον σαν μαξιλαράκι απορρόφησης της απογοήτευσης μπορεί να λειτουργήσει σε πρώτη φάση και σε δεύτερη φάση ενίσχυσης της υποταγής στην Ε.Ε.

Μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, η αριστερά ανέλαβε και πάλι την προστασία της εξουσίας από τον εξεγερμένο πληθυσμό και έδρασε κατασταλτικά. Οι κομμουνι-

βόλεψή σου. Να με πείσεις ότι φαντάζεσαι ένα κόσμο «καλύτερο». Πες μου πως θα το κάνεις αυτό;

Με τα ίδια υλικά (πολιτική, ιδεολογική κενότητα) που έχει φτιαχτεί αυτός ο κόσμος της εξουσιαστικής καταπίεσης; Πιστεύεις ότι μπορείς να με πείσεις απλά «βάφοντας» τη σκουριά; Ακόμα δεν κατάλαβες ότι δεν υπάρχει «καλύτερη» ή «περισσότερη» δημοκρατία;

Σου δηλώνω αριστερέ, ότι ο δικός μας κόσμος, είναι ο κόσμος της ανθρώπινης ελευθερίας και της δημιουργίας των συνθηκών της ζωής μας. Αυτό δεν το λένε ουτοπία, το λένε Αναρχία.

Π.

---

[1] «ΙΟΥΛΙΑΝΑ»: Μια συκοφαντημένη Εξέγερση, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 74, Ιούλιος - Αύγουστος 2008

[2] Απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου για το ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ 18/07/1992.

[3] [...] Όσο θα προχωρεί, η ενοποίηση τόσο το μέρος της εθνικής κυριαρχίας άρα και της λαϊκής κυριαρχίας θα περνά από τα κράτη μέλη στα ευρωπαϊκά όργανα. Το σημερινό δημοκρατικό έλλειμμα παράγεται επειδή με την ενοποίηση δεν προχωρεί και ο εκδημοκρατισμός των οργάνων και των λειτουργιών της Ένωσης[...]. Απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου για το ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ 18/07/1992.

λασσόμενο ανάλογα με την «εξέλιξη» αυτών που το συνιστούν.

Όσο πιο δεξιά κοιτάς, τόσο βρίσκεις το ταίρι σου, το «κεφάλαιο», τους κατέχοντες το χρήμα, δυναμώνεις την εξουσία που έχει κατασκευάσει αρκετά εργαλεία για να διασφαλίσει τα συμφέροντα της, είτε αυτά είναι εργαλεία καταστολής, φυσικής και οικονομικής, είτε εργαλεία χειραγώγησης όπως είναι η πολιτική, οι εκλογές και τελικά η δημοκρατία. Η δημοκρατία, όντας ένα σύστημα διατήρησης της εξουσιαστικής επιβολής οφείλει να συντηρεί μια πολυφωνία έτσι ώστε να αγγίζει όλα τα κομμάτια της κοινωνίας και να πιστεύουν οι άνθρωποι ότι μπορούν να συμμετέχουν στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων.

δους αναδιοργάνωσης του πολιτικού συστήματος ήταν πάντα ο ρυθμιστικός παράγοντας και εν τέλει σωτήρας του. Η πολιτική επιβίωση του κομμουνιστικού κόμματος ήταν πάντα για τους κομμουνιστές ο σημαντικότερος παράγοντας για να κάνει τα θελήματα της εξουσίας. Στην Ελλάδα του μεσοπολέμου, και συγκεκριμένα το 1936, σε μια κατάσταση «ακυβερνησίας», αφού οι εκλογές δεν είχαν καταφέρει να αναδείξουν διαχειριστή της εξουσίας, με έναν φρεσκοφερμένο βασιλιά, συνεργάστηκε με τη φιλελεύθερη πολιτική παράταξη του Σοφούλη και συγκρότησε εμμέσως την κυβέρνηση Μεταξά. Ξέρουμε πως αυτή η συμφωνία οδήγησε στη αντικατάσταση της δημοκρατίας με την δικτατορία.

Με το τέλος του πολέμου, και αφού εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι στον ελλαδικό χώρο πέθαναν κατά τη διάρκειά του, η αριστερά συμφώνησε τη διάδοχη πολιτική κατάσταση (κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου) στον ελλαδικό χώρο, με συμφωνίες στο Λίβανο και την Καζέρτα, βγάζοντας έτσι το «χαρτζιλίκι» της, με κάποια υπουργεία αλλά και με τον έλεγχο του ένοπλου τότε κομματιού του ελλαδικού πληθυσμού.

Κάποια χρόνια αργότερα, στις εκλογές του 1963, ο Γ. Παπανδρέου δεν καταδέχτηκε, να σχηματίσει κυβέρνηση με την Ε.Δ.Α. Αλλά στις επαναληπτικές το 1964, αθόρυβα η αριστερά έδωσε «γραμμή» για ψήφο στην Ένωση Κέντρου, που σχημάτισε κυβέρνηση με 52%!! Με αυτή τη κοινοβουλευτική σύνθεση οδηγήθηκε η χώρα τον Ιούλιο του 1965 στην «Αποστασία». Η αριστερά φυσικά κατά τη διάρκεια της κοινωνικής αναταραχής το 1965 κατάφερε να ελέγξει και να μετριάσει σε μεγάλο βαθμό, τις αυθόρμητες και δυναμικές κινητοποιήσεις του πληθυσμού [1].

Το «βρώμικο '89» πρέπει να

κης, Δαμανάκη, Κουναλάκης) ενισχύοντάς έτσι, τουλάχιστον φαινομενικά με κάποιες αριστερές εκσυγχρονιστικές αποχρώσεις το ΠΑΣΟΚ. Μη ξεχνάς αριστερέ, ότι είναι η εποχή της ευρωπαϊκής «ολοκλήρωσης» του ελλαδικού κράτους, με τη νομισματική ένωση και, μετά, τους Ολυμπιακούς αγώνες.

Επίσης μη ξεχνάς, ότι ο Συνασπισμός, Σύριζα πλέον και «ως δύναμη της Ευρωπαϊκής Αριστεράς με πρωταρχικό στοιχείο της νέας του ταυτότητας, τον σταθερό ευρωπαϊκό προσανατολισμό»[2] ήταν πάντα υπέρ της ενοποίησης της κυριαρχίας[3] (με μηχανισμούς όπως η Ε.Ε.) και ρητορική για την «Ευρώπη των λαών», απλά τώρα προσπαθεί να σε πείσει ότι αυτό το τερατούργημα θα το αλλάξει ή έστω θα το εκσυγχρονίσει. Από αυτό καταλαβαίνουμε ότι μάλλον σαν μαξιλαράκι απορρόφησης τής απογοήτευσης μπορεί να λειτουργήσει σε πρώτη φάση και σε δεύτερη φάση ενίσχυσης της υποταγής στην Ε.Ε.

Μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, η αριστερά ανέλαβε και πάλι την προστασία της εξουσίας από τον εξεγερμένο πληθυσμό και έδρασε κατασταλτικά. Οι κομμουνιστές έκαναν, πάλι, μαθήματα επαναστατικότητας, αφού υποκριτικά από τη μια έδωσαν τον ορισμό στο πως γίνονται οι εξεγέρσεις όπου «δεν σπάει ούτε τζάμι», από την άλλη προσέφεραν στο κράτος τη βοήθειά τους για να «αναλάβει το ΚΚΕ» την καταστολή. Οι «εσωτερικού», από την άλλη, έσπευσαν αμέσως να οικειοποιηθούν την κατάσταση αναλαμβάνοντας το έργο καθοδήγησης του «ανήσυχου» πληθυσμού με τη κα-

...λιος - Αύγουστος 2008

[2] Απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου για το ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ 18/07/1992.

[3] [...] Όσο θα προχωρεί, η ενοποίηση τόσο το μέρος της εθνικής κυριαρχίας άρα και της λαϊκής κυριαρχίας θα περνά από τα κράτη μέλη στα ευρωπαϊκά όργανα. Το σημερινό δημοκρατικό έλλειμμα παράγεται επειδή με την ενοποίηση δεν προχωρεί και ο εκδημοκρατισμός των οργάνων και των λειτουργιών της Ένωσης[...]. Απόφαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου για το ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ 18/07/1992.